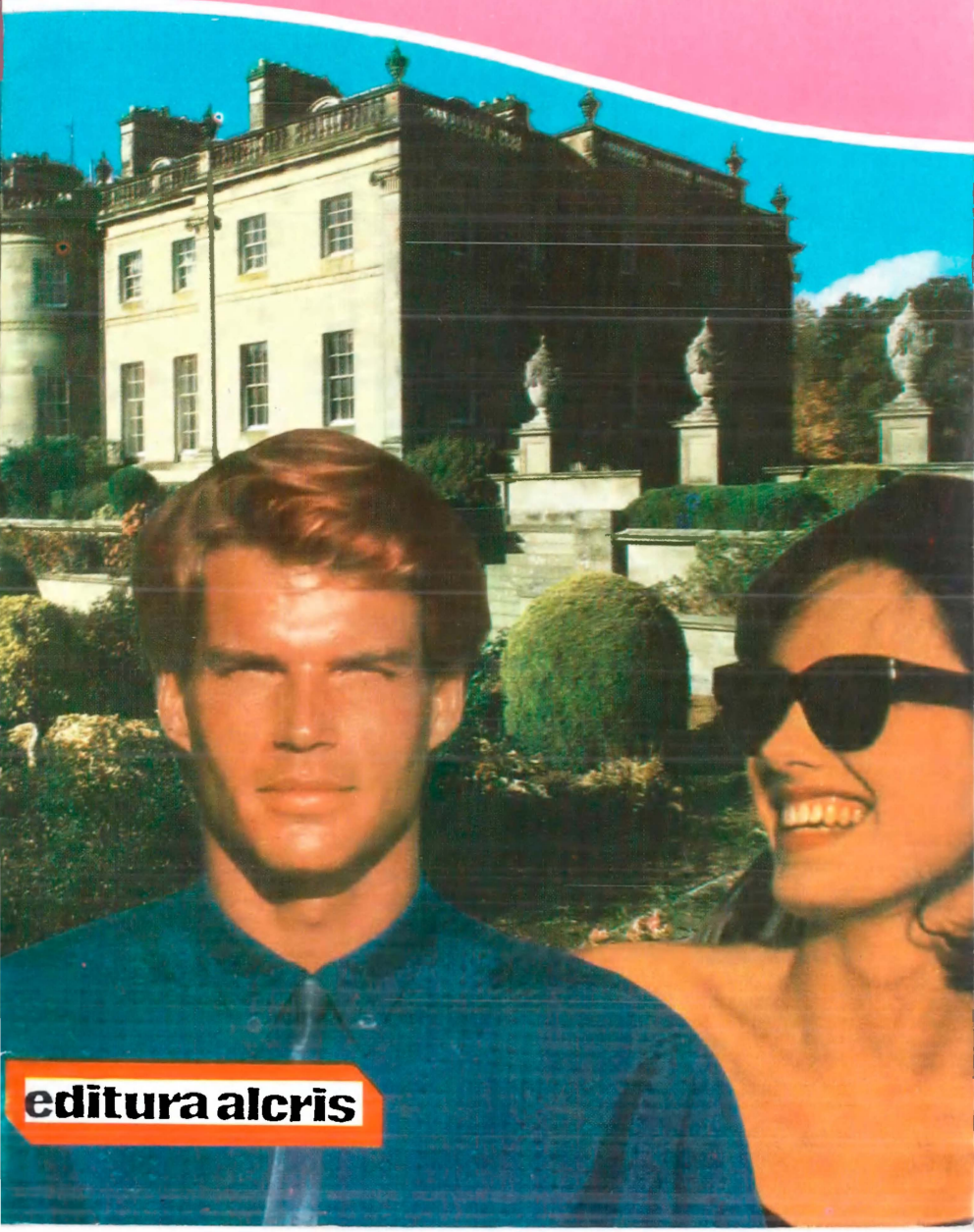

R
COLECTIA
ROMANTIC

Violet Winspear ¹⁹³

HOINARA

editura alcris

VIOLET WINSPEAR

HOINARA

ALCRIS

Coperta : ANDY

© Violet Winspear, 1962

THE STRANGE WAIF

În românește de : Ioan Drăghici

Toate drepturile rezervate

Un taior ieftin, dar pantofi de seară scumpi, cu catarama incrustate cu strasuri. O infățișare extrem de inocentă, dar o totală pierdere a memoriei, poate simulată... Aceasta este Lygia, misterioasa tânără pe care doctorul Avery Chase a găsit-o într-o seară în pragul casei lui de la marginea landei.

Editor : Aurelian Micu Andy

Lector : Angela Vasile

ROMANTIC

ISBN 973-580-187-6

Colecția „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

— Dragul meu Avery ! Să nu-mi spui că te lași înșelat, tocmai tu, de această ciudată necunoscută și de povestea ei cu pierderea memoriei ! De obicei, tu ești primul care pui la îndoială mobilurile celor mai nevinovate tinere !

Ochii lui Robert Chase, ațintiți asupra vărului său, întăreau disprețul amuzat și uimirea din vocea lui.

Doctorul Avery Chase, care fusese până nu de mult unul dintre practicienii cei mai renumiți ai Londrei și care în prezent se consacrase cercetării în marea lui casă din Devon, avea o figură gravă și puțin cam posacă, ceea ce-l făcea să pară mai în vârstă decât era. Era un om ponderat, puțin predispus la elanuri impetuoase, de unde stupefacția lui Robert aflând că o primise fără ezitare pe fata aceea în casa lui...

— Bob, zise Avery, cine este doctorul în familia noastră, tu sau eu ?

Robert își privi cu atenție vârful incandescent al țigării, cu zâmbetul lui cinic de actor și Avery se simți cinic la rândul lui, gândindu-se la toate femeile pe care zâmbetul acesta le scoțea din minți, mai ales când îl vedeau strălucind sub reflectoarele și luminile rampei unui teatru londonez.

— Necazul cu știința medicală modernă, bătrâne, reluă Robert, este că în loc să păstreze pentru ea micile ei secrete, ca în vremurile de demult, le expune în tomuri groase la îndemâna oricui. Ascultă ! Aș putea căuta simptomele amneziei în oricare din cărțile acestea și să vin să ți le recit. Tu mi-ai lua pulsul, care va fi destul de rapid pentru că te-ai minți, iar tu vei spune : „Bietul băiat, și-a pierdut memoria !”

— Asta-i bună ! Aș spune eu așa ceva ?

Avery zâmbi și deodată, gravitatea expresiei lui dispăru, lăsând să se vadă cu ușurință că în realitate abia depășise treizeci și cinci de ani și nu avea decât un an și ceva mai mult decât Robert.

— Spune-mi, Bob, murmură el ironic, netezindu-și distrat una din sprâncenele blonde cu muștiucul pipei, de ce ești atât de pornit împotriva acestei fete care suferă indiscutabil de pierderea memoriei ?

Robert, deloc dezorientat de zâmbetul lui Avery, cumpăni întrebarea, cu un cot așezat nepăsător pe biroul vărului său, acoperit cu hârții în dezordine, cu note pline de simboluri chimice, două telefoane, un stetoscop și, împotriva oricărei așteptări, catarama unui pantof de seară. O dezordine care, după părerea amuzată a lui Robert, contrasta în mod frapant cu disciplina pe care Avery o impunea emoțiilor sale.

El luă catarama strălucitoare și o răsuci între degetele sale lungi. Era încrustată cu mici perle de cultură și cu pietre de Rin și avea ceva teatral.

— Foarte bine, zise el cu o voce dintr-o dată tăioasă. În primul rând, are îndrăzneala să spună că nu-și amintește decât un singur lucru, prenumele ei, care este Lygia. Doamne ! Lygia ! Ultima dată

când am dat peste el, a fost la școală, când am fost puși să citim *Quo Vadis*. În al doilea rând, a apărut la ușă ta în plină noapte. De ce casa ta, Avery, numai dacă nu știa foarte bine că era a unui doctor, căruia va putea să-i recite simptomele învățate cu grijă pe de rost? În al treilea rând, continuă el făcând catarama să sclipească, sosește în pantofi de seară destul de scumpi și îmbrăcată într-un talar ieftin de tweed de gata, cumpărat cu cel mult șase lire. Vrei să știi părerea mea? Este o fată neînsemnată sau o domnișoară de companie care vrea să-și inventeze o poveste pentru a produce oarecare senzație. Și susțin că această cataramă aparține persoanei pentru care lucrează. Gerda mi-a spus că pantofii sunt prea mari pentru ea și că vârfurile lor erau umplute cu hârtie.

La auzul numelui secretarei sale, Avery își încruntă sprâncenele.

— Este normal ca Gerda să fie avertizată împotriva fetei, dacă tu ești, i-o întoarce el.

— De ce? întrebă Robert cu un aer fals inocent. Gerda o cunoaște, dar eu încă n-am văzut-o. Nu știam nimic despre ea înainte de venirea mea aici în seara asta.

— Știi foarte bine de ce! exclamă Avery cu o nemulțumire evidentă. Gerda este atât de ne bună după tine, încât este incapabilă să aibă o idee a ei.

— Ambițioasă Gerda? Ia te uită!... Doamne, ce proaste sunt femeile! Oare știința medicală nu ar putea remedia asta? Să inventeze un fel de pilulă pentru ca să se îndrăgostească de tipi de treabă, rezonabili, în loc de ușuratici ca mine?

— Fata asta nu-i o simulantă, declară Avery cu seriozitate. Am examinat-o prea conștiincios

pentru a mă putea înșela. Nu uita că eu nu sunt un medic oarecare de țară. Nu știe realmente cine este, nici de unde vine, nici de ce a ales casa mea pentru a se prăbuși în fața ei la orele zece și jumătate seara, și nu în plină noapte. Mărturisesc că sunt tulburat de faptul că a ales ușa mea, aceea a unui medic, dar tot ce a putut să-mi spună este că s-a găsit pe neașteptate în landă și că a văzut lumina acestei locuințe strălucind ca un far ; atunci, s-a îndreptat spre ea.

„S-a întreptat drept spre ea“, se gândi el amintindu-și de această ciudată apariție ivită în noapte. Ochi imenși, de culoarea violetelor sălbatice, pe o figură palidă... Mâini mici, înfricoșate, care se agățaseră de umerii lui când o dusesese în casă...

Ellen, bucătăreasa lui, întorcându-se de la o adunare parohială ce avusese loc la biserica din sat, o găsisese așezată pe peronul casei, cu capul între brațe. Nu putuse scoate nici un cuvânt de la ea ; astfel că se repezise în bibliotecă, unde lucra stăpânul ei.

Avery înțelesese imediat că necunoscuta nu era într-adevăr într-o stare normală. Așadar, era iritat să-l vadă pe Robert declarând-o simulantă pe fata aceasta pe care încă n-o văzuse. Și era și mai enervat de faptul că Gerda îi oferise vărului lui toate amănuntele întâmplării, îndată ce acesta sosise la Londra pentru a-și petrece weekendul aici ; un moment prielnic pentru a-i povesti propria ei versiune, se gândi Avery, deoarece ea lipsise în clipa aceea.

— Femeile sunt insuportabile ! exclamă el. Intotdeauna gata să critice și să-și judece deplasat semenii !

Una din sprâncenele negre ale lui Robert se ridică.

— Ne întorcem la Gerda, aşadar ?

— Da, mă întorc la Gerda, bombăni Avery ridicându-se să-şi caute punguţa cu tutun în dezordinea de pe biroul lui. Ce ţi-a spus despre fată ? Ceva lipsit de bunăvoinţă, presupun ?

— Mi-a spus că este urâtă foc, dar hotărâtă în mod evident să te cucerească.

Privirea ironică a lui Robert îl urmărea cu atenţie pe Avery.

— Asta-i tot ?

— Da. Mi-a mai spus că fata nu avea nici un ban în buzunar şi că s-a înverzit de-a dreptul când a aflat că te-ai dus la Brinsham pentru a întreba la poliţie dacă nu li se anunţase dispariţia unei persoane cu semnalmente ei.

— Înţeleg...

Avery îşi umplu cu grijă vechea lui pipă din lemn de trandafir, o aprinse şi lăsă fumul plăcut mirositor să-i învăluie trăsăturile preocupate.

— Că s-a înverzit, este uşor de înţeles, să ştii. Ce fată doreşte să aibă de-a face cu poliţia ? Dar trebuia să merg să mă informez. Le-am dat semnalmente şi am fost asigurat că le vor răspândi. Dacă va veni cineva să reclame dispariţia, vom afla imediat.

— Nu se va prezenta nimeni, afirmă Robert.

— Ascultă, Bob, mârâi Avery, cu ochii lui albaştri dintr-o dată îngheţaţi. Nu ai dreptul să emiţi judecăţi greşite şi răutăcioase asupra unei persoane pe care nici măcar n-ai văzut-o vreodată. Este extrem de nedrept !

— S-ar putea spune că această micuță Lygia îți place, așa-i, bătrâne ?

Robert își privi vărul cu o curiozitate neașteptată. Avery era foarte bogat. Robert fusese amuzat întotdeauna, nu, fără oarecare admirație, de abilitatea cu care Avery își administra averea, de dibăcia cu care își condusesese propria persoană pe apele periculoase ale înaltei societăți londoneze, dar nu era deloc amuzat de simpatia foarte evidentă pe care o manifesta pentru această mică intrigantă palidă, cu povestea ei de amnezie.

Gerda Maitland, care era mult prea frumoasă pentru a invidia frumusețea altor femei, dacă acestea o aveau, o tratase pe necunoscută cu un mare dispreț. „Nimic care să placă, Robert, te asigur, îi spusese ea. Păr negru, aspru și drept, și un corp băiețesc.”

— Când voi face cunoștință cu micuța Lygia ? întreabă el. Sau nu voi avea această onoare ?

Avery zâmbi ușor la aceste cuvinte.

— O vei vedea la cină. Își petrece ziua în pat, dar în seara asta i-am îngăduit să coboare. Și nu voi tolera nici una din răutățile tale, Bob. Dacă o vei tulbura pe această copilă, vei avea de-a face cu mine.

— Această copilă ?

Robert întinse din nou mâna spre catarama strălucitoare, desprinsă de pe unul din pantofii neverosimili cu care necunoscuta străbătuse landa. Partea aceasta a poveștii ei, cel puțin, era adevărată, după părerea Gerdei, pentru că pantofii erau murdari de iarbă și noroi.

Robert răsuci catarama între degete, făcând-o

să strălucească, având în colțul gurii un zâmbet sarcastic.

— Așadar nu este deloc genul de podoabă care să placă unei tinere ; prin urmare, nu mă înșel spunând că pantofii nu-i aparțin, nu-i așa ?

— Poate, recunosc Avery cu regret.

— Nici un poate, bătrâne, este sigur ! Puțin cam tipători, dar trebuie să-și merite prețul. Ar putea aparține unei persoane de o anumită vârstă, destul de bogată, patroană nu prea plăcută. Una dintre femeile acelea agresive, pretențioase, înțelegi genul, cu prea mult timp liber, prea grasă, foarte invidioasă pe toate tinerele. Așadar, micuța noastră se hotărăște s-o șteargă și...

— Ah, te rog, încetează ! exclamă Avery izbucnind brusc în râs. Vorbești ca un detectiv dintr-o piesă de teatru. Faptele sunt simple : copila este amnezică și eu am intenția să veghez asupra ei până când va fi revendicată de cineva sau până când își va aminti cine este. Nu-mi pasă să aflu cui aparțin acești pantofi ; eu sunt medic și prima mea datorie este să mă asigur că micuța aceasta este bine îngrijită.

— Atunci de ce nu o trimiți într-un spital, dacă nu simulează ?

— Este și așa destul de speriată. Un spital ar face-o să creadă că este grav bolnavă. Dar nu este bolnavă. Ea fuge de ceva, sau de cineva și când va înceta să se teamă de situația de care fuge sau de acea persoană, își va reaminti cine este. Ar putea să-și reamintească în orice moment. În seara asta. Mâine. Săptămâna viitoare, poate.

— Sau niciodată !

Robert aruncă înapoi catarama pe masa de

lucru, unde aceasta sclipi la lumina vie a lămpilor de pe birou.

— Poate, răspunse Avery regăsindu-și calmul.

Lustre de Veneția ușor colorate străluceau deasupra mesei lungi din sufragerie, pe care o veche supieră de argint revărsa asupra feței de masă cu dantelă o abundență de frunze și bogăția exotică a unor orhidee.

Cei din familia Chase fuseseră crescuți în această opulență și ei o considerau absolut firească, dar Gerda Maitland era întotdeauna la fel de uluită ca la început; îi plăcea la nebunie să simtă între degete piciorul fin al paharului de cristal, să vadă sclipind rubiniul unui vin de calitate, atât de aromă pe buze.

Propriile ei începuturi fuseseră destul de umile, pentru că era fiica unui funcționar de poștă din Finchley și a unei vânzătoare într-un magazin elegant din cartierul Finsbury Park. Gerda devenise secretara foarte bogatului și foarte învățatului Avery Chase datorită unei educații destul de temeinice, unei mari ambiții și unei întâmplări fericite.

Într-o seară când alerga prin ploaie să prindă autobuzul, făcuse un pas greșit pe tocurele ei prea înalte. Căzuse la picioarele lui Avery Chase, care ieșise chiar în clipa aceea dintr-un restaurant de pe Shaftesbury Avenue, cu un grup de prieteni. Avery, care știa să fie galant după o masă bună și regăsea atunci puțin din manierele vărului său Robert, o ridicase cu promptitudine pe Gerda și după

ce declarase că avea cu siguranță nevoie de un întăritor, o antrenase cu hotărâre în barul „Bordino's”, urmat cu voioșie de prietenii lui, atrași de frumusețea trandafirie și blondă a tinerei.

Se dovedise atunci că Avery avea nevoie de o secretară nouă, cealaltă fiind pe punctul să-l părăsească pentru a se căsători.

Acum, după ce trecuseră patru ani, Gerda era instalată temeinic în casa din Devon, care-i plăcea mult, mai cu seamă când frumosul văr al lui Avery venea să-și petreacă acolo câteva zile.

Buzele ei pline, schițară un zâmbet în timp ce-și punea paharul pe masă și aruncă o privire lui Robert Chase, așezat în fața ei. Negrul și albul ținutei de seară îi veneau foarte bine, se gândi ea. Se potrivea de minune cu starea de spirit poznașă care-l cuprindea la căderea serii, când frumosul lui păr negru strălucea sub lumina lustrelor, când figura lui zâmbitoare și ironică ieșea în evidență pe fondul închis la culoare al lambriurilor spaniole din încăperea elegantă.

— Regreți că peste piesa aceasta cortina a căzut în fine pentru ultima oară, Robert ? întrebă ea.

— Da, puțin. O piesă care se joacă timp de doi ani și jumătate devine o obișnuință, un fel de legătură de dragoste. Te sature și apoi, când s-a sfârșit, când te săruți pentru ultima oară, îți dai seama că este puțin cam trist și știi că ai vrea s-o iei de la capăt.

Zâmbi apatic, privind-o pe Gerda în ochi, ochii aceia albaștri ingenios machiați, cu pleoape delicat pudrate cu fard bleu-gri. Privirea lui se deplasă pe umerii ei, albi sub dantela de un albastru-închis a rochiei de seară.

– Ești într-adevăr nemaipomenit de atrăgătoare pentru o simplă secretară, Gerda, zise el.

Ea roși de plăcere și, aproape fără să vrea, o privi pe fata așezată la stânga lui Robert. Aceasta își coborâse capul cu păr negru asupra farfuriei, dar nu mânca. Simțind asupra ei privirea Gerdei, se redresă. Privirile lor se întâlniră. Aproape că s-ar fi putu spune că se ciocneau : curiozitatea ochilor albaștri pe fața trandafirie și albă a unei frumuseți de netăgăduit și sigură de sine, în război cu sfidarea ochilor violeti pe o mutrișoară trământată, figura unei creaturi încoltite.

Atunci vorbi Avery, întorcându-se spre Lygia :

– Nu prea mănânci, copila mea. Nu ți-e foame ?

Lygia își luă privirea de la Gerda, cu o ușoară tresărire.

– Nu prea, doctore Chase, murmură ea.

La sunetul vocii ei, Robert se întoarse repede spre profilul delicat și palid.

Ea nu rostise încă nici un cuvânt, mulțumindu-se să incline capul când îi prezentase Avery și timbrul grav și muzical al acestei voci îl surprindea. El îi spuse, pe un ton ironic :

– Lygia este un nume sacru. Vă considerați, poate, drept o sclavă romană ?

Capul cu păr negru, lins, se întoarse spre el ; ochii violeti priveră cu suspiciune disprețul deschis și neîncrederea exprimate de figura actorului.

– Eu... nu înțeleg.

– Ah, nu ? Dacă-mi amintesc bine, Lygia era o sclavă romană. Admiratorii fanatici ai lui Nero au aruncat-o unui taur sălbatic sau cam așa ceva și l-au obligat pe amantul ei patrician, Marcus, să urmărească spectacolul. Haideți, vă amintiți, desigur ?

Ea clătină din cap și Avery interveni cu promptitudine :

— Nu o sâcâi, Bob, nu-ți permit !

Robert ridică din umeri și-și întoarse privirea asupra Gerdei.

— Dacă Avery îți dă liber mâine, frumoasa mea, te iau cu mine să vizitezi vila pe care tocmai am cumpărat-o. Crezi că va fi de acord ?

— Oh, Avery ! exclamă Gerda întorcându-se spre patronul ei. Vrei să mă lași ? Voi lucra sâmbătă, dacă ai ceva deosebit să-mi dai de făcut.

— De ce să nu mergi la vilă sâmbătă ?

Cel care răspunse fu Robert :

— Pentru că în ziua aceea mă voi muta. Am cerut să-mi fie aduse o mulțime de mobile de la Londra. Haide, Avery, las-o pe biata fată se se odihnească puțin după munca ei oboseitoare. Îți promit să ți-o aduc înapoi în stare bună.

— Ești exasperant, mormăi Avery, dar cu un zâmbet pe buze. Bine, de acord, este a ta, dar numai pentru mâine.

— S-d făcut, Gerda, zise Robert cu vocea lui târăgănată. Ești a mea, doar pentru mâine.

— Mulțumesc, Avery, murmură ea, făcându-i favoarea unui zâmbet strălucitor, atât de strălucitor încât întunecă splendoarea cerceilor ei din lapislazuli.

— Draga mea copilă, replică el râzând, te arunc în gura leului. Nu-mi mulțumi.

— Hotărât lucru, se pare că în seara asta nu ne putem desprinde de distracția romanilor.

Vocea lui Robert era suavă și privirea lui întunecată se întoarse încă o dată spre fata palidă

cu ochi de viorele de lângă el. Îi examinează capul plecat, conturul delicat al profilului și ochii lui străluciră de o satisfacție crudă când văzu lacrimi prelingându-se încet pe obrazul alb. Ea își împinse brusc scaunul și se repezi spre ușă. Avery se ridică blestemând și porni în urma ei, pașii lui mari permittându-i să ajungă din urmă pașii mici și grăbiți pe podeaua de stejar ceruit a vestibulului.

— Acum ești mulțumit, Robert ? îl întreabă Gerda cu un zâmbet ușor.

El ridică o sprânceană.

— Ce-am făcut ?

— Ai privit-o.

— Și ce-i cu asta ? Este ceva rău ?

Își ridică paharul, admirându-i forma elegantă și reflexele scânteietoare, culoarea minunată a vinului.

— Te fac să plângi când te privesc, Gerda ?

— Pe mine nu mă privești niciodată cum ai privit-o pe această bizară micuță, ripostă ea. Dacă ai fi făcut-o, puteam foarte bine să izbucnesc în lacrimi.

Acestea fiind zise, Gerda se ridică punându-și șervetul lângă farfurie.

— Mă duc în salon, la bunica ta. Când se va întoarce Avery, va fi nebun de furie. Ai lovit în mîca lui protejată, să știi.

Robert veni după ea și-i prinse mâinile.

— O clipă, Gerda. Crezi că Avery este într-adevăr îndrăgostit de fata asta ?

Gerda își lăsă în jos capul blond, apoi răsă cu destulă malițiozitate.

— Cred că micuța creatură atât de ciudată trezește în el instincte protectoare. Bietul Avery !

— Bietul Avery, pe legea mea ! exclamă fără eleganță Robert.

Apoi, cu o brutalitate neașteptată, o trase pe Gerda spre el, mâinile lui urcând de-a lungul brațelor ei catifelate.

— Ce pot însemna instinctele protectoare ? O sărută pe gât, după care râse și o privi în ochi. De ce nu le trezești în mine, frumoasa mea ?

Ea făcu o mutră nemulțumită și-i respinse.

— Eu nu sunt o micuță creatură ciudată, sper !

În timp ce se îndrepta spre ușă, Robert izbucni într-un răs insolent, care o urmări până închise ușa în urma ei.

— Crede că sunt o simulantă, nu-i așa ?

Lygia era în picioare lângă birou, în bibliotecă, și își ștergea ochii cu batista mare pe care i-o dăduse Avery. Ea îi surprinse expresia puțin jenată și adăugă cu o demnitate neașteptată :

— Cred că nu ar trebui să mai rămân mult timp aici, doctore Chase. Este preferabil să merg la spital.

— Este casa mea, Lygia, nu a lui Robert. Nu este aici decât pentru o zi sau două. L-ai auzit când a spus că sâmbătă se mută în vila lui. Haide, vino... zise el cu un zâmbet liniștitor. Nu te lăsa tulburată în felul acesta. El are un ciudat simț al umorului, puțin cam diabolic, și când vede că irită pe cineva, devine și mai răutăcios. Necazul este că a fost întotdeauna prea adulat. Să știi că are un succes enorm ;

este într-adevăr un foarte mare actor, dar să nu-i repeți niciodată ce am spus.

— Nu aveți de ce vă teme, doctore Chase. Nu cred că voi dori vreodată să discut din proprie inițiativă cu vărul dumneavoastră. Îl consider... mai curând un om neîndurător.

Demnitatea aceasta neobișnuită stăruia încă pe chipul ei ud de lacrimi; ea împături cu grijă batista lui Avery și o puse pe birou. El nu reuși să-și stăpânească râsul.

— Numai să nu te audă bunica spunând asemenea lucruri despre scumpul ei Bob. Ea îl consideră un fel de zeu, unul dintre zeli Olimpului, nu mai puțin!

— Pluton? întrebă ea.

Ochii violeti fulgerară nervos pe sub sprâncenele foarte negre și casca de păr scurt.

— Da, Pluton*, reluă ea, deoarece cred că vărul dumneavoastră nu ar putea vărsa decât lacrimi de fier, doctore Chase.

— Și s-o ducă pe Persefona în Infern?! exclamă Avery cu o licărire în ochii lui albaștri. Tocmai s-a deschis o ușă, Lygia, lăsând să intre puțină lumină. Ai studiat poezia, este evident, sau mitologia.

— Poezia? îl privi ea cu un aer uimit.

— Lacrimile de fier ale lui Pluton, ai spus-o chiar tu!

— Dar... este adevărat! Știam asta, nu-i așa?

Timp de o clipă, mica ei față palidă se luminează, dar imediat negura identității pierdute se închise din nou în jurul ei, ținând-o prizoniera unui vid întunecat și înspăimântător. O cuprinse teama și

* Pluton — zeul Infernului la romani.

simți un nod zvâcnindu-i în gât, deoarece tot ce-și putea aminti era un cer întunecat deasupra capului și o lună rătăcitoare, pierdută într-o rețea de nori gri, ca părul unei vrăjitoare. Luna naviga printre nori, luminând cu intensitate lănda imensă, pe care porțiunile de umbră compactă păreau abisuri fără fund. Ar fi vrut să urle, i se părea că o să cadă într-o prăpastie sau într-un smârc care ar înghiți-o repede. Lumina neașteptată a acestei case, strălucind ca un far în noapte, fusese pentru ea o lumină cerească și alergase spre ea, poticnindu-se de ferigi, dând la o parte ierburile înalte, pentru a sfârși prin a-și pierde toată puterea și hotărârea ajungând pe peronul ei. Nu mai îndrăznise să ceară ajutor; locuitorii acelei case ar crede-o nebună, desigur... sau al lua-o drept o simulantă. Robert Chase era convins că se prefăce!

Își îngropă fața înghețată în palme și încercă disperată să facă să pătrundă o rază de lumină în întunericul minții ei, dar nu era nimic acolo... nimic în afară de convingerea că se numea Lygia. Lygia... și mai cum?

— Am impresia că abia m-am născut și este atât de îngrozitor, șopti ea.

— Haide, Lygia, nu te mai chinui așa. Totul va reveni, cu timpul.

— Dar de ce mi s-a întâmplat așa ceva? îl imploră ea. Ce a putut să-mi provoace amnezia?

— Suferi de amnezie isterică, după cum i se spune. Genul acesta de amnezie este cauzat de obicei de un șoc emoțional.

— Un șoc emoțional? Ce... ce vrei să spunei?

— Ei bine, copilă mea, o supărare din dragoste,

poate. O problemă de serviciu, o ceartă cu părinții tăi...

– Părinții mei ? murmură ea, cu o imensă surprindere temătoare în voce. S-ar putea oare să-mi uit complet părinții ? Eu... Mi se pare că nu am părinți, că n-am avut niciodată !

Avery îi zâmbi cu îngăduință.

– Părinții sunt un ingredient foarte necesar, Lygia. Ce am fi noi oare fără ei ?

Pe neașteptate, o cuprinse cu brațul peste umeri, neluând în seamă ușoara ei mișcare de retragere. O conduse astfel afară din bibliotecă și în vestibul.

– Vino să faci cunoștință cu destul de remarcabila mea bunică. Ea te va face să-ți uiți grijile. Nu ai văzut-o la masă pentru că suferă de o maladie care o obligă la un regim foarte sever. Afirmă cu hotărâre că nu vrea să îndure tortura meselor noastre și nici să ne impună aspectul nu prea apetisant al hranei sale, astfel că i se duce mâncarea în camera ei. Este o persoană marcantă, vei vedea.

– Din moment ce nu crede... pentru că evident îl crede pe vărul dumneavoastră, bâigui Lygia. Dumneavoastră nu sunteți influențat de ceea ce crede el ?

Avery se opri în fața ușii duble a salonului și-și puse mâinile pe umerii slabi ai fetei.

– Ceea ce crede vărul meu, nu are nici o importanță pentru mine, Lygia. Robert este un păcătos fermecător și eu apreciez compania lui, dar noi doi privim viața total diferit. El este cinic și se amuză să trateze viața ca un spectacol. Dar se va poticni într-o zi. Se va împiedica de propria lui ironie.

– Este crud !

Lygia murmură aceste cuvinte și avea acum mici umbre neașteptate, ca niște pete albăstrii, sub ochii ei mari. Părea obosită și melancolică și rosti cuvintele următoare cu o ciudată convingere :

– Mă sperie. Ceva în el... mă sperie.

– Haide, Lygia, Bob n-o să-ți facă nici un rău ! exclamă Avery. Ce idee ! Știu că și-a băgat în mod prostesc în cap să creadă... ei bine, să creadă că te prefaci, dar nu are nimic răuvoitor în el. Cel mai bine este să nu-i iei în seamă prostia ; el nu încetează niciodată să joace teatru, să știi.

Avery îi cercetă cu atenție chipul atât de palid, dar tânăra fată părea departe de a fi liniștită. Îi era milă de ea. Era un mic pachet de nervi, situație ușor de înțeles ; nervii surescitați erau asocierea firească la amnezia isterică de care suferea. Privind-o astfel, înțelese că chipul ei palid, înfățișarea de copil pierdut, îl emoționase, îl înduioșase într-un mod care depășea simplul interes profesional. Se exprima ca o damă de calitate, cum ar fi spus bunica lui, iar la masă, remarcase că se comportase manierat. Avea ochi minunați, foarte ușor alungiți, adumbriți de gene dese, lungi și negre, formând un cadru admirabil pentru irișii de un violet intens.

Avery nu era un bărbat imaginativ, în general, dar ciudații ochi strălucitori ai acestei fete, pe o față atât de palidă și de sensibilă, îi stârneau curiozitatea, îl sileau să-și pună întrebări asupra identității ei cu o îndârjire aproape copilărească. O cerceta cu atenție din cap până-n picioare. Micul taior din tweed, de gata, cum spunea Robert, atârna fără grație pe corpul ei slab, iar creștetul capului abia îi ajungea la piept. Picioarele, în pantofii fără

toc pe care Gerda îi împrumutase, erau ridicol de mici. Cu mâna pe clanța ușii salonului, el îi spuse :

— Măine te voi conduce la Brlnsham și vom cumpăra pantofi pe măsură. O să-ți scrântești o gleznă urcând și coborând scările cu pantofii Gerdei.

Când deschise ușa mai vorbea încă, vorbele lui făcându-se auzite în salon. Gerda se întoarse repede de la ușa înaltă cu geamuri pe care perdelele de damasc albastru, trase deoparte, lăsau să se vadă terasa sub clarul de lună.

— Ce au pantofii mei, Avery ? Lygia s-a plâns de ei ?

Lygia roși violent sub privirea disprețuitoare a secretarei ; ar fi vrut să-și poată smulge pantofii din picioare și să-i arunce în frumoasa figură a acestei tinere care se comporta ca o stăpână a acelor locuri.

— Așadar, asta-i fata ?

Vocea era la fel de profundă ca cea a unui bărbat și o făcu pe Lygia să-și abată atenția de la Gerda. Dădu cu privirea de bunica lui Avery și simți din nou acea teamă ciudată pe care Robert Chase o stârnise în ea. Nu pentru că figura asta era întunecată și trufașă, brăzdată de ridurile adânci ale vârstei înaintate, ci pentru că ochii care străluceau pe chipul acela erau de o tinerețe nefirească, negri și malițioși... ochii lui Robert Chase !

Lygia susținu cu greutate examenul acestor ochi, cu mâinile încheștate pe stofa fustei.

— Lygia, așa-i ? Ciudat nume, mormăi bătrâna doamnă și, pe neașteptate, bătu ușor cu palma canapeaua. Vino să te așezi lângă mine. Și nu face muștra asta, n-am să te mănânc !

Lygia se apropie nervoasă de canapea și se așază la capătul ei. Apoi, inima îi tresări când una din mâinile uscate ale bătrânei doamne, cu arătătorul îngreunat de un inel enorm cu rubin care-i acoperea aproape toată falanga, îi prinse mâna stângă. Doamna Chase examinează cu calm mâna mică a Lygiei, o întoarce pe o parte și pe cealaltă. În cele din urmă, ochii negri ca smoala se ridicară spre figura speriată a fetei.

— Purtoi un inel pe acest al patrulea deget, copilă mea.

— Un... un inel ?

Lygia își plecă îngrozită privirea spre mâna ei, încă prizonieră a degetelor osoase și uscățive și observă că avea într-adevăr o ușoară adâncitură la baza inelarului. O vedea, acum, ca pe o lumină bruscă în întuneric...

— Un inel, spui, bunico ?

Din trei pași mari, Avery ajunsese la canapea ; el luă fără menajamente mâna Lygiei și văzu la rândul lui semnul vizibil lăsat de un inel.

— Inel de logodnă... sau verighetă ? mă întreb, Lygia, roști el.

— Ce-i cu povestea asta cu verigheta ? S-ar spune că intriga se complică !

Ușa salonului se deschisese fără zgomot, lăsând să treacă silueta înaltă și zveltă a lui Robert Chase.

— Este pasionant, Robert !

Gerda era aceea care răspundea, iar ochii ei erau plini de o curiozitate malițioasă, în timp ce treceau repede de la Robert la Avery.

— Tocmai am aflat că Lygia are un soț.

— Simplă supoziție, Gerda, protestă Avery tăios.

Privirea pătrunzătoare a bunicii a descoperit urma unui inel pe degetul Lygiei.

– Al patrulea de la mâna stângă ?

Una dintre sprâncenele lui Robert se ridică în derâdere și o privi insistent pe Lygia.

– Urma unui inel pe degetul acela nu înseamnă neapărat o verighetă, remarcă Avery.

– Asta speri tu !

Robert vorbise cu voce slabă, dar cuvintele părură că explodează în încăperea aceea mare, provocând o încordare subită. Gerda își duse o mână la gură ca pentru a-și înăbuși o exclamație pe jumătate șocată, pe jumătate încântată. Chiar și doamna Chase tresări.

Lygia se ridică dintr-o săritură și se repezi să-l înfrunte pe Robert ; ochii ei erau singurele pete de culoare pe fața ei lipsită de sânge.

– Spuneți ce gândiți, domnule Chase ! strigă ea. Haideți, spuneți !

El își duse țigara la gură, cu gestul acela atât de insolent care-i era specific și răspunse lăsând să-i scape fumul printre buze :

– Cu cea mai mare plăcere. Cred că ți-ai pierdut slujba, nu memoria, și că ți-ai pus ochii pe casa asta pentru a fi găzduită și hrănită pe gratis. Bun, dacă ai rămas fără bani și dacă nu ai unde să te duci, spune-o deschis. Nu juca teatru cu noi !

– Dar eu... nu joc nici un teatru, gemu ea cu lacrimi în ochi. Nu sunt în stare de așa ceva. Vă rog, trebuie să mă credeți !

Mânia transformă figura lui Avery, care păru aproape schimonosită.

– Doamne-Dumnezeule ! Cred că n-am întâlnit niciodată o ființă atât de complet lipsită de încredere

ca tine, Bob ! Ceva in tine trebuie să sufere cumplit, pentru ca să fii astfel. Ce-i cu tine ?

Lygia, tulburată de această scenă în asemenea măsură încât era gata să facă o criză de nervi, se îndepărtase, se izolase de toți și stătea acum lângă perdelele albastre care, cu terasa și clarul de lună, păreau că formează în spatele ei un decor de teatru. Ușa cu geamuri era întredeschisă ; își simți inima bătând să-i spargă pieptul. O săritură rapidă și ar fi afară din casa asta, departe...

– Nu, draga mea copilă, nu face asta...

O mână puternică o prinse de braț.

– N-ai să fugi a doua oară în noapte.

– Credeți că fug de ceva, doctore Chase ? șopti ea.

– Da, cred că fugi de un bărbat care te-a îngrozit.

– Un bărbat ? Încercă să-și amintească, să oblige figura uitată să-i revină în minte, dar nu apărură nimic... nimic. Nu, nu exista decât urma misterioasă a unui inel pe degetul ei și teama ciudată de Robert Chase. O teamă care nu avea nimic de a face cu faptul că nu-i plăcea de ea și că nu o credea. O teamă care-o făcu brusc să caute mâna lui Avery pentru a se crampona de ea.

CAPITOLUL II

Soarele de toamnă se strecura printre perdelele roz-pal, cădea pieziș pe patul mare și o scălda cu lumina lui caldă. Lygia dormea. Timp de încă două sau trei minute, ea nu se mișcă, apoi o rază de soare risipi vălurile somnului ei, trezind-o.

Ochii i se întoarseră spre fereastră, iar urechile îi percepură ciripitul matinal al păsărilor și de asemenea, tropotul unor copite de cal pe pavaj. Curiozitatea sfârși prin a-i alunga toropeala somnului; aruncă la o parte păturile și alergă la fereastră.

Camera Lygiei dădea spre o curte pătrată, înconjurată de un gard înalt cu arbuști tunși, cu o poartă rustică de lemn vopsită în verde, deschizându-se spre parc. Soarele scilipea pe pavajul curții, dansa pe crupa lucioasă a unui cal murg și strălucea în părul negru al călărețului.

Mâna Lygiei se încheștă pe perdeaua pe care o dăduse la o parte și, când era pe punctul să se dea înapoi, Robert Chase își ridică privirea și o zări. Ochii aceia întunecați, negri ca smoala în lumina începutului de zi, se adânciră drept în cei ai Lygiei și ea se simți roșind. Dădu brusc drumul perdelei ca și cum o ardea, și aceasta căzu cu suplețe, ascunzând silueta zveltă a lui Robert Chase.

Rămase lângă fereastră, ca o mică făptură încolțită, în soarele care pătrundea prin perdea fără s-o încălzească ; auzi un al doilea cal alăturându-se primului, apoi voce Gerdei Maitland.

— Ah, Robert, ești superb ! gânguri ea. S-ar putea spune că ești o reclamă pentru ceaiul indian. Un adevărat sahib dintr-o carte a lui Kipling. Și eu ? Îți amintesc de ceva plăcut ?

Râsul ei fermecător răsună ca niște clopoței de cristal și Robert râse și el.

— Se înțelege, frumoasa mea. Mă faci să mă gândesc la săpunul acela care trebuie să dea tuturor un ten de față.

— Robert ! Ești un nesuferit !

Vocile se îndepărtară o dată cu trapul cailor, trecând prin poarta verde care se trânti în urma lor, întrerupând brusc râsul lui Robert.

Se duceau, firește, să viziteze vila, se gândi Lygia privindu-se în oglinda măsuței de toaletă, Chipul reflectat i se păru ireal și corpul pierdut în lunga cămașă de noapte spumoasă de culoare roz pe care i-o împrutase Gerda. Era ușuită și îngrozită, cu toate cuvintele liniștitoare ale doctorului Chase, că nu putea să-și amintească decât ceea ce i se întâmplase după ce venise în casa aceasta. Nu exista nimic dincolo de aceste ziduri ; nici alte persoane în afară de cele care trăiau aici...

După gustarea de dimineață, Avery Chase își ținu promisiunea și o duse pe Lygia cu mașina la Brinsham să-și cumpere pantofi.

Cu toate acestea, se simți umilită constatând că doctorul se gândea la o adevărată expediție prin magazine. Când mașina porni în sfârșit pe drumul spre casă, aceasta conținea o mulțime de pachete și de cutii de carton. Lygia stătea tăcută lângă Avery care zâmbea amuzat, și ura toate acele cumpărături care umpleau bancheta din spate. În cele din urmă, nu se mai putut stăpâni :

– Toate lucrurile acestea, spuse ea, îmi dau impresia că sunt ceea ce vărul dumneavoastră insinua ieri seară. Regret că ați insistat atât de mult să le cumpărați. Eu... cred că n-o să accept să le port.

– Nu se poate, eu sper că da !

El zâmbi profilului ei îmbufnat în timp ce intra cu mașina pe aleea mărginită de brazi, care șerpuia prin parcul conacului. Vechea clădire cenușie, flancată de turnuri acoperite de licheni, se afla pe o înălțime, astfel încât parcul forma în jurul ei o centură verde, iar movul trandafiriu și galbenul auriu al landei se întindea dincolo de ea ca o jupă grandioasă.

– Lygia, te rog, nu te simți jenată de aceste câteva rochii și de aceste fleacuri, o imploră Avery. În definitiv, nu poți purta la nesfârșit același taior și aceeași lenjerie de corp.

– La nesfârșit ?! exclamă ea întorcându-și capul spre el cu fața îngrozită, de copil pierdut. Dar ați spus că-mi voi reaminti... că-mi voi regăsi curând memoria !

– Bineînțeles, copila mea, îți vei reaminti cu timpul, firește. Dar dacă ești singură pe lume, dacă nimeni nu te revendică, mă declar... ei bine, mă

declar tutorele tău, numai temporar. Haide, nu avea teamă. Totul se va aranja cu timpul.

Figura lui blândă era plină de bunătate, iar mâinile de pe volan erau puternice și pricepute.

– Dar ai spus... ieri seară, ai spus că ai putea fi logodită... sau căsătorită... Doctore Chase, nu vreau să aflu că sunt căsătorită ! Nu vreau !

– Spune-mi Avery.

Opri brusc mașina sub brazi și se întoarse spre ea.

– Ascultă, fetița mea, ești la conacul Chase de două zile și nimeni nu a semnalat încă dispariția ta la poliția din Devon. Nu pot să-mi închipui ca un logodnic sau un soț să fie atât de neglijent, zise el cu un zâmbet slab. Un soț acordă totuși mai multă importanță soției sale decât unei cărți sau unei pungi cu cumpărături rătăcite. De astea, ar putea să nu-i pese deloc, dar s-ar duce foarte repede la poliție dacă soția lui nu s-ar întoarce acasă.

– Dar dacă ne-am certat ? În cazul acesta, poate că nu m-ar căuta.

– Simți oare că ai un soț, Lygia ? întrebă Avery cu un zâmbet pe care nu-l avusese în ajun.

Îl se părea absurd, la lumina prozaică a zilei, ca fata aceasta mărunță, cu păr negru, să poată avea un soț. Era prea lipsită de dezinvoltura protectoare pe care o aducea căsătoria, se speria prea repede și era puțin prea timidă pentru a fi cunoscut vreodată un soț.

– Un... soț ? repetă ea, ca și cum cuvântul îi era străin, fără nici un înțeles pentru ea.

Un soț, își spuse ea, cercetându-l pe Avery, haina lui de tweed verzui cu dublură de piele la coate,

ceasul de la încheietura mâinii, a cărui brățară de piele închisă la culoare contrasta cu părul blond. Părea că-l studiază cu privirea, pentru a imprima fiecare amănunt al virilității lui peste neantul întunecat și tulburător din mintea ei, ca și cum spera ca unul dintre ele să facă lumină...

Avery trebuie să fi ghicit ce făcea, deoarece clătină din cap și o sfătui :

– Nu, Lygia, nu te mai chinui în felul acesta. Nu-ți biciau mintea ca pe un măgar obosit. Las-o să profite de somnul care a furat-o și apoi las-o să se trezească la ora ei. Ora aceasta va veni, copila mea.

Când ajunseră acasă, Gerda și Robert se întorseră din vizita lor la vilă și beau bere pe terasă. Robert urmări amuzat descărcarea numeroaselor pachete și, cum Lygia trecea prin fața lui pentru a intra în casă, îi aruncă :

– Bună, Lygia. Ai avut o zi bună ?

Întorsătura frazei, insistența pe ultimul cuvânt, făcură ca roșeața stânjenelii să coloreze obrajii Lygiei și, timp de o clipă de disperare, îi privi chipul batjocoritor.

– Vă rog... eu nu...

Restul frazei se pierdu într-un mic țipăt înăbușit, pentru că se împiedică de o treaptă și căzu împreună cu pachetele pe care le ducea. Rămase jos câteva clipe, dorindu-și să poată muri și se opuse cu putere când Robert se aplecă s-o ajute să se ridice.

– Lăsați-mă ! strigă ea, zbatându-se.

În spatele lor, Avery bombăni :

– Las-o, Bob. O dată pentru totdeauna, înce-tează s-o mai sâcâi. Încep să mă satur.

— Adevărat ? ripostă Robert cu nepăsare. Preferi s-o las pe jos, în praf ?

— Este mai bine în praf decât în mâinile tale !

În timp ce Lygia se întreba de ce vorbea Avery în felul acesta, de vreme ce în ajun o asigurase că vărul lui nu avea nimic răuvoitor, Robert se îndreptă și se duse să se alăture Gerdei, care zâmbea larg în fotoliul ei de nuiiele. Cum Lygia și Avery dispăreau în casă, după ce fata își adunase pachetele de parcă era cărbuni aprinși, Gerda îi spuse lui Robert :

— Să știi că ești într-adevăr un tip detestabil, Robert.

El se rezemă de balustrada terasei, strângând în mână fină și bronzată paharul pe care-l luase în trecere de pe masă.

— Va trebui să încep să colecționez toatetributele dezagreabile care mi-au fost acordate, zise el cu vocea lui ironică. Aseară, Avery m-a tratat drept păcătos. Sunt eu oare un păcătos, Gerda ?

— Dar este evident, Robert. Altfel n-aș fi aici cu tine.

El o privi insistent, cu sprâncenele negre ridicate asemenea unor semne ironice de întrebare.

— Gerda ! Este o replică furată dintr-o piesă în care m-ai văzut, sau crezi asta într-adevăr ?

Ea îi susținu privirea sfidătoare, în timp ce obrații i se colorau ușor. În pofida suotilității ei, era fără apărare în fața cinismului ironic și blazat care emana din bărbatul acesta.

— Falsa modestie mă dezgustă. Mai bine mărturisesc că te găsesc fermecător.

— Atâtea declarații periculoase într-un loc extrem de romantic, draga mea.

Robert îi arată cu mâna lui fină grațioasă ar-cuire a terasei, soarele strălucind în ferestrele co-nacului, înalții brazi semeți și tăcuți aducând casei omagiul miresmei lor proaspete.

— Tu ești o femeie încântătoare și eu un păcă-tos ; în cazul acesta, nu ai nici un pic de teamă ?

O licărire aproape temerară străluci pe neaș-teptate în ochii albaștri ai Gerdei.

— Teamă ?

Cuvântul răsună, luându-și zborul spre vârfurile copacilor. Ea izbucni în râs, apoi bău repede o înghițitură de bere.

— Am o teamă extrem de plăcută. Nu te-am însoțit la vilă ?

— Ești delicios de sinceră, replică Robert râ-zând. De asemenea, ești delicios de jignitoare. Ce credeai că am să-ți fac, în vila mea izolată ?

— Credeam că mă vei săruta, răspunse ea fără jenă. De ce n-ai făcut-o ?

— De ce ? murmură el cu un zâmbet enigmatic. Nu m-am gândit la asta, frumoasa mea. Ar fi tre-buit oare să nu am decât gânduri demne de dispreț în mintea mea perversă ?

— Într-adevăr, ai totuși o reputație destul de in-doielnică, nu-i așa, Robert ?

Privindu-l cum stătea rezemat de balustrada te-rasei, brunet ca un spaniol, complet nepăsător de lume și de opinia publică, înțelese că voia de la el altceva, cu totul altceva decât admirație. Se îndoaia mult de capacitățile lui de tandrețe și de fidelitatea lui, dar asta nu avea nici o importanță. Îl voia, pur

și simplu. Dorința aceasta, gândul acesta, îi alterară vocea când îi spuse :

– Vei locui într-adevăr în vila aceea, cu instalațiile ei nesigure și doar cu bufnițele care să-ți țină companie noaptea ?

– Bufnițele, trosnetul ramurilor sub pași invizibili și zgomotul solitar al ploii în noapte, zise el cu ochii sclipind de malițiozitate. Bineînțeles că voi locui acolo.

– Cine se va ocupa de tine ? Va veni oare doamna Woods de la Londra ? -

– Nu, draga mea. Nu, n-o voi aduce pe Woodsy. Mă voi ocupa eu însumi de bucătărie și sunt foarte priceput, te asigur. Firește, voi avea o femeie de serviciu dar, în general, voi savura puțină viață simplă, rustică. Discuțiile pentru noua piesă au fost amânate, dar mă voi duce totuși s-o studiez.

Gerda își examinează unghiile lungi ; pe una din ele, oja crăpase și ea o răcăi cu nervozitate.

– Nu înțeleg de ce n-ai putut rămâne aici !

– Nu ? Rudele sunt admirabile, cu condiția să nu le vezi prea mult. Și, de fapt, sunt un singuratic, să știi.

– Tu ?! exclamă Gerda cu un anumit dispreț tandru. Ești unul dintre dolii Londrei și o știi foarte bine. Îți place la nebunie să fii adulat. Cred că este singurul lucru pe care ești în stare să-l iubești.

– Crezi ?

Părăsi balustrada și veni să se aplece spre fotografiul Gerdei. Ii prinse capul în mâini.

– Nu este întru totul adevărat, frumoasa mea. Imi iubesc câinele.

Acestea fiind zise, îi dădu drumul, făcu stângă-mprejur și intră în casă.

Restul weekendului trecu în liniște.

Robert părăsi conacul sâmbătă dimineața devreme, pentru a se duce la vila lui să-și instaleze mobilierul care urma să vină de la Londra și când Lygia cobori la micul dejun și află de plecarea lui, avu brusc sentimentul că este un șoricel scăpat de jocurile crude ale unui motan mare.

Merse în bibliotecă și scotoci printre cărțile nenumărate.

La orele unsprezece, David, valetul, îi aduse cafeaua, făcând loc respectuos bătrânei doamne să intre. Lygia, ghemuită într-un fotoliu mare de piele, era adâncită într-un vechi volum prăfuit, de legende. Se ridică în grabă, ca o vinovată, când valetul îi întinse în tăcere tava de argint.

— Oh... mulțumesc, murmură ea.

Își ridică privirea spre figura servitorului, dar când îi văzu expresia rece și disprețuitoare, o cobori repede. Luă ceașca și farfuria de pe tavă și ghici, roșind, că Avery comandase cafeaua aceea pentru ea.

Cafeaua era caldă, delicioasă și o bău cu mare plăcere, în timp ce doamna Chase o urmărea.

— Eu nu beau cafea, zise bătrâna doamnă observând privirea întrebătoare a Lygiei. Fără zahăr și fără frișcă este oribilă, și eu am diabet.

— Oh, adevărat ?

Lygia o privi pe bătrâna doamnă cu o compasiune bruscă, amintindu-și că Avery îi spusese că bunica lui suferea de o maladie care o obliga la un regim foarte sever.

— Haide, nu-ți face griji pentru mine, ia doamna Chase cu vocea ei foarte aspră și gravă. Diabulul este o boală destul de comodă când ai un medic acasă. Acum, grăbește-te să-ți bei cafeaua, ca să putem merge în grădină. Nu-ți vor veni niciodată culori în obraji aceștia palizi dacă rămâi în încăperea aceasta întunecată.

— Ah, ardeam de nerăbdare să văd grădina ! exclamă Lygia.

De la ferestrele bibliotecii, putea să vadă copacii înalți și strălucirea multicoloră a florilor, dar nu îndrăznise să se aventureze singură acolo, deoarece îi fusese mereu teamă să nu deranjeze, să pară că se impune, cu toate rugămintele repetate ale lui Avery care o sfătua să se plimbe după bunul plac prin grădină și prin casă. Știa că el este stăpânul, dar servitorii o făceau să se simtă prost când simțea apăsând asupra ei privirile lor scrutătoare.

Nu era o grădină artificială. Se întindea cu tot farmecul nepăsător al conacului însuși, cu florile mari de hortensia aplecate peste covorul de crini de pădure exotici și mușetel. Mai jos, suprafețe întinse albastre și violete de heliotropi și de sulfină plăcut mirositoare urmau meandrele unui pârâu răcoros, în care săriturile iuți ale peștilor deranjau frunzele marilor nuferi albi.

Un mic pod trecea peste pârâu și Lygia îi oferi brațul doamnei Chase ca s-o ajute să coboare spre malul plin de flori ; trecură încet peste pod și merseră în umbră cedrilor înalți dincolo de care se întindea domeniul personal al bătrânei doamne, mândria și bucuria ei : o grădină de plante aromatice.

Lygia fu fascinată de diversitatea numeroaselor plante, mărar și cebarea, verbină și busuioc, în ase-

menea măsură încât își uită timiditatea și o chesonă cu ardoare pe bătrâna doamnă despre diversele lor întrebunări.

— Când simt mirosul de lămâiță, zise doamna Chase răsucindu-și pe deget inelul mare cu rubin, îmi amintesc de clătitele servite în camera copiilor și cât de mult îi plăceau tatălui lui Robert. Știi, era fiul meu preferat. Există întotdeauna un favorit, o speranță de proiectare în viitor a propriei persoane. Cu toate acestea, crescând, el m-a decepționat în multe feluri... Da, în foarte multe privințe.

Fără să se gândească, lăsând să-i scape întrebarea înainte s-o analizeze, Lygia spuse :

— Robert vă decepționează, doamnă Chase ?

— Robert ? repetă bătrâna doamnă și ochii îi străluciră brusc între pleoapele zbârcite. De ce naiba mă întrebi-asta ?

Tânăra, cumplit de stânjenită, strivi nervos între degete frunze de izmă puternic mirositoare și-și întoarse ochii de la privirea pătrunzătoare a doamnei Chase.

— Ei bine, se pare că-i iertați totul, cum este iertat un copil adorat, dar... destul de insuportabil, îngăimă ea.

— Cu resemnare, nu-i așa ? Hm ! S-ar spune că ești o fată destul de perspicace !

— Credeți ?

Lygia cercetă figura bătrânei doamne, căutând o urmă de ironie în zâmbetul ei, dar nu văzu decât un fel de oboseală ciudată. Nu fu deloc surprinsă când doamna Chase îi spuse pe neașteptate :

— Vino, să ne întoarcem în casă, se face curând ora mesei de prânz.

Urmără o altă cale, printr-o porțiune mai bine îngrijită a grădinii, cu ronduri simetrice de flori, mărginite de cimișir. Un bărbat în vârstă lucra pe un rond cu dalii splendide și doamna Chase se opri pentru a-l ruga să taie un buchet din florile acelea superbe, divers colorate. Rubinul străluci pe degetul ei în timp ce-i arăta culorile pe care le voia.

— Anul acesta te-ai întrecut pe tine însuși, Tanner. Îmi plac în mod deosebit cele crem cu mijlocul verde.

— Sunt frumoase, doamnă, asta este sigur. Dar au păduchele-de-frunză. Acesta este necazul cu daliile.

Doamna Chase luă buchetul și-l puse în brațele Lygiei.

— Sper că păduchele-de-frunză să nu te deranjeze prea mult. Nu pări să fii una dintre domnișoarele acelea care fac nazuri.

Lygia zâmbi și clătină din cap, mângâind florile mari cu petale mătăsoase. Doamna Chase se întoarse spre grădinar.

— Tanner, ea este tânăra persoană despre care ai auzit probabil vorbindu-se în camera servitorilor.

Ochii mici ai bătrânului o cercetară pe tânăra fată și figura lui brăzdată de riduri se luminează de un zâmbet slab.

— Rătăcită, după cum spuneau ei. Pe cuvântul meu, sunt unii care și-au pierdut drumul înainte de a-l găsi.

Porniră spre casă și doamna Chase îi destăinuî Lygiei :

— Bătrânul Tanner era un mic ajutor de grădinar când am sosit aici oa foarte tânără căsătorită. Este unul dintre ultimii mei prieteni. Am ajuns atât de bă-

trână, copila mea, încât am lăsat pe toată lumea în urma mea... Ah, David, zise ea zărindu-l pe taciturnul valet în vestibul, adu-ne niște vase în bibliotecă.

— Prea bine, doamnă.

Aruncă o privire scurtă, dar elocventă, florilor din brațele Lygiei și nărilă lui fremătară de dezgust. Plecă să rezolve sarcina primită, cu o figură agasată, și doamna Chase îl urmări cu o privire malițioasă.

— David nu este de acord cu planul nostru, copila mea, zise ea intrând în bibliotecă.

Se întoarse nerăbdătoare spre Lygia, care ezita în pragul ușii, cu un aer stânjenit, ca și cum se întreba dacă nu trebuia să arunce florile înapoi în grădină, cu păduchele-de-frunză cu tot.

— Haide, intră ! îi spuse bătrâna doamnă energică. Și nu avea teamă de servitori, nimic n-ar putea să le fie pe plac acestor creațiuni exasperante !

Apoi, după ce Lygia veni lângă ea, bombăni :

— Robert crede că ai putea fi femeie de serviciu sau domnișoară de companie la o doamnă oarecare. Ești așa ceva ?

Doamna Chase fusese până acum de o amabilitate atât de neașteptată, încât această întoarcere bruscă la neîncredere avu asupra fetei efectul unei palme.

— Nu știu, doamnă Chase. Dar ceea ce știu este că nu vreau să rămân aici dacă sunt suspectată. Prefer să mă duc într-un spital.

— Dar Avery preferă să rămâi aici ! i-o reteză bătrâna doamnă râzând ușor.

Privirea ei pătrunzătoare trecu de la figura slabă a Lygiei, lipsită de orice culoare sub ochii ei mari, violeți, la mâna ei stângă, subțire și foarte albă alături de culorile vii ale daliilor.

– Nu ești frumoasă, declară ea cu o sinceritate surprinzătoare, dar știu că bărbații au capriciile lor. Îl iubești pe Avery ?

– Da, răspuse Lygia cu simplitate. Este un om bun, firește.

– Baliverne ! Baliverne, fetițo ! Nici un bărbat cu mintea întreagă nu este „firește” bun cu femeile. Când sunt amabili, este pentru că speră ca într-o zi sau alta ele să fie amabile cu ei. Ba da, insistă ea văzând expresia scandalizată a Lygiei. Asta este valabil și pentru Avery, în pofida aerelor lui de cavalier viteaz, fumător de pipă !

Cu toate acestea, amintindu-și de Avery în mașină, la întoarcerea lor în ajun de la Brinsham, atât de fratern și atât de tandru, Lygia nu-l putea asocia, nici chiar pe departe, cu ceea ce înșinua bunica lui.

De altfel, se gândi ea, doamna Chase avea dreptate ; nu era frumoasă, nu avea nici o strălucire și, pe lângă Gerda Maitland, arăta probabil ca o vrăbie jalnică față de un canar fermecător.

CAPITOLUL III

În cursul săptămânii următoare, se instalează toamna, cu uşoarele ei brume matinale, larma stridentă a sturzilor care se adunau pentru migrarea lor în ţările calde, strălucirea de un roşu-aprins a viţei sălbatice îmbrăcând turnurile conacului.

Era vineri şi Lygia îl ajutase toată după-amiaza pe Tanner să măture frunzele căzute pe aleile grădinii. Pentru că se lăsa seara, se duse să pună la loc în magazia de unelte mătura şi grebla şi spuse, întorcându-se să admire aleile atât de bine curăţate :

— Eu plec, domnule Tanner. Cred că aţi făcut puţină ordine, nu-i aşa ?

— Dumneavoastră aţi făcut cu adevărat treabă de „Cules”, pe cuvântul meu, domnişoară, recunosc el continuând să ungă foarfecele de grădină cu care tunsese gardul viu.

— Vreţi să spuneţi treabă de „Hercules”, îl corectă ea râzând.

— Măi-măi ! nu am fost educat în felul dumneavoastră, răspunse el, deloc supărat de rectificarea ei sinceră.

Manifesta faţă de ea un respect pe care ceilalţi servitori i-l refuzau cu dispreţ. O accepta în grădină, la fel cum ar fi acceptat apariţia unui vlăstar

tânăr, nou și inofensiv. O „cultiva” și flecărea cu ea ore întregi.

Datorită bătrânului grădinar, Lygia afla multe lucruri despre obiceiurile din Devon și, de asemenea, câteva revelații interesante despre stăpânii conacului.

Ciorile zburau jos, în jurul turnurilor acoperite cu mușchi și soarele scânteia în numeroasele ferestre ale conacului când Lygia urcă treptele terasei și se îndreptă spre ușa salonului. Întinse mâna să dea la o parte perdelele albastre să intre, când aroma cafelei și mirosul înțepător al fumului de țigară o încremeniră locului.

Își retrase mâna... dar tresări auzind în spatele ei vocea Gerdei.

— Ce te-a găsit, Lygia ? De-ai ce te joci ? Dacă vrei să intri, atunci te rog, intră !

Și o împinse fără menajamente în încăpere, unde se trezi nas în nas cu Robert Chase.

Avea un fular elegant de cașmir legat la gât, cu capetele strecurate sub haina pepit negru cu gri, iar țigara fumega între degetele lui lungi. Își pironi privirea în ochii speriați ai Lygiei, apoi pe buzele lui apără un zâmbet și se întoarse spre Gerda.

— Privește pe cine am adus în vizită.

Se întoarse, arătând covorul cu mâna lui fină ; acolo, așezat nepăsător pe splendidul covor Aubusson și făcându-și toaleta ca o pisică mare, Lygia îl văzu pe Banker, superbul lui terrier auriu.

— S-a murdărit de noroi în landă, explică Robert și, cum este mai mult delicat decât politicos, s-a apucat să se curețe. Banker ! Banker, dandy înfumat ce ești, ridică-te puțin și vino să-i spui bună

ziua acestei doamne încântătoare. Doar o cunoști bine.

Lygia făcu o mișcare de retragere și Robert exclamă pe un ton iritat :

— N-o să te muște ! Doamne, este creatura cea mai afectuoasă din lume.

Lygia vru să-i răspundă că știe, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt. Avea gâtul uscat de senzația insuportabilă că este o intrusă, că nu avea dreptul să se afle acolo.

— Banker ! Vino aici, băiatule, reluă Robert. Vino la mine, nu ești acceptat în partea aceea.

Banker șovăi, ridicând spre Lygia ochii lui mari, nedumeriți și expresivi. Scoase un lătrat ușor, ca pentru a-i cere să răspundă avansurilor lui și Robert își pierdu răbdarea.

— Vino aici îți spun, nătărăule ! Jos ! Și înce-tează să mai plictisești oamenii ! Domnișoara nu te iubește.

Un mic nor de fum de țigară se risipi din fața ochilor lui și Lygia văzu răceala lor în timp ce o măsura din cap până-n picioare. Câinele își întoarse capul spre el cu o privire care spunea limpede : „Ce tot îndrugi ? Toată lumea mă iubește !” Dar la încruntarea sprâncenelor stăpânului său, câinele se întoarse de la Lygia și își reluă operația de curățat drept în mijlocul covorului ale cărui culori albastre, roz și crem serveau la punerea în valoare a părului lui auriu.

De obicei, când Robert Chase nu era acolo s-o tulbure prin simpla lui prezență zeflemitoare, Lygiei îi plăcea salonul acesta.

Pe pereți nu erau decât două tablouri, cel al Fecioarei Maria în tonuri calde și un portret al unui

din strămoșii familiei Chase care fusese actor, ca Robert. Un bărbat pasomorât, îmbrăcat în negru, cu chipul slab, enigmatic, frumoasele lui mâini odihnindu-se pe spătarul sculptat al unui fotoliu.

Lygia privi portretul acesta, aflat exact în spațele capului brunet al lui Robert și înțelese de ce-i provoca întotdeauna o indispoziție nedeslușită. Figura pictată, dispărută de atâta timp, era cea a lui Robert. Ochii pictați, închiși demult pentru totdeauna, scânteiau, o ironizau și o urmăreau exact cei ai lui Robert și ea înțelese că nu mai putea susține nici o secundă acea privire. Scuturându-și toropeala care-o cuprinsese, se avântă spre ușa terasei. Dar mâna lui Robert țâșni imediat ca o armă rapidă și sigură și o prinse de umăr, oprind-o și făcând-o să se întoarcă spre el. Ea gemu slab sub asprimea degetelor lui.

— Unde alergați așa ? întrebă el. Noi doi abia dacă am schimbat două vorbe. Vreau să știu cum vă simțiți aici.

Era incapabilă să răspundă. Rămăsese tăcută în fața lui, simțind cum degetele lui lungi îi strâng umărul plâpând.

Robert o examinează de aproape, cercetându-i amănunțit figura, ca pentru a-și confirma prima impresie asupra trăsăturilor și a tenului ei. Bulele lui subțiri se strânseseră când văzu cât de mult o îngrozea.

— Ei bine, cum vă simțiți ? repetă cu vocea lui târăgănată.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Avery v-a cerut deja în căsătorie, sau continuă să creadă că aparțineți altcuiva ?

— Oh ! Cum puteți spune așa ceva ? Cum pu-

teți vorbi despre o persoană atât de remarcabilă ca vărul dumneavoastră pe un ton atât de răutăcios ?

— Poate că nu-mi place să fiu luat drept un om ușor de înșelat, i-o întoarse cu severitate Robert. El este nu numai remarcabil, dar și foarte bogat.

— Dar eu nu am nevoie de bogăția lui ! protestă jalnic Lygia. De ce mă urăți în asemenea măsură încât să-mi vorbiți astfel ? Eu... Nu-l voi înșela niciodată pe Avery. Nici măcar n-aș fi în stare.

— Chiar mă întreb.

— Nu vă cer să vă puneți întrebări, strigă ea. Acesta este adevărul. Acum dați-mi drumul, lăsați-mă să plec !

Încercă să se desprindă, dar mâna lui fină avea o forță remarcabilă și o reținu cu fermitate ; umărul o durea, dar în timp ce-și mușca buzele, simți că menghina slăbește puțin. Cu voce brusc învinsă, murmură, epuizată :

— Sunteți foarte crud, nu-i așa ? Aveți infățișarea nemiloasă a unui... a unui mare inchiizitor spaniol, ca bărbatul din portretul acela, de acolo !

— Adevărat ?

Acuzația păru mai curând să-l amuze pe Robert decât să-l irite, dar Gerda, așezată lângă focul din șemineu, strigă :

— Lygia, insolenta mică ! Știi cu cine vorbești ?

— Haide, Gerda, știi bine că nu. Să nu uităm că este amnezică, spuse Robert.

Nu se întoarse spre Gerda, continuând s-o privească pe Lygia cu răceală. Gerda începea totuși să se enerveze. Bătea nervoasă în brațul fotoliului cu unghiile ei lăcuite.

— O afirmă chiar Avery, Robert. La urma urmei, el este doctor. Nu vrei s-o lași în pace pe micuța

asta ? Dacă Avery află că ai necăjit-o, va fi furios de-a binelea și-ți va interzice să mai pui picierul aici. Nu merită osteneala, desigur.

— Nu-mi pasă de hidoșenița de casă a lui Avery și dacă mai revin aici sau nu, i-o întoarce el, simțind-o pe Lygia tremurând sub mâna lui. Așadar, găsiți că semăn cu un inchișitor spaniol, nu-i așa ? Ei bine, mama mea a fost o dansatoare spaniolă din Madrid. Dar poate că știți ?

Ea roși sub privirea lui ironică.

— Da, știam, recunosc eu ea. Tanner, grădinarul, mi-a spus. Presupun că nu trebuia să-l încurajez să flecărească, dar persoanelor în vârstă le place să vorbească despre trecut.

Ochii ei violeti se idicară spre chipul lui Robert, observând conturul ferm al maxilarului, ușoară depresiune din partea superioară a nasului, ochii negri care puteau deveni opaci și de nepătruns când dorea, ca și cum închidea niște obloane între gândurile lui și oameni, pentru a trăi într-un fel de izolare sumbră.

— Acum pot să plec ? întrebă ea în șoaptă.

— Dar vă rog...

Îi dădu drumul și se întoarce spre șemineu. Aruncă țigara în foc și o auzi în spatele lui pe Lygia traversând încăperea și deschizând ușa doar cât să-și strecoare corpul slab prin deschizătură ; după care ușa se închise în urma ei.

— Se pare că ești un inamic de speriat, Robert, observă Gerda și ochii ei albaștri trecură de la chipul lui la cel din portret.

Urmărindu-i privirea, Robert răspunse pe un ton amuzat :

— Poate că este sângele meu spaniol, frumoasa mea. Să știi că a existat sânge spaniol în clanul Chase cu mult înainte ca tatăl meu să se îndrăgostească de micuța lui dansatoare madrilenă. Doi sau trei Chase au fost ofițeri în flota celebrului Drake ; unul dintre ei a adăugat o logodnică spaniolă la prada pe care a adus-o dintr-un raid asupra Cadizului. Bunica lui Adam Chase, pe care-l vezi în tabloul acesta, era o marchiză spaniolă. Atracția se pare că s-a transmis din generație în generație.

— Dar nu în cazul tău, Robert... sper.

Gerda îi întinse o mână cu unghii roșii și buzele ei cărnoase schițară un zâmbet senzual când el se aplecă, o făcu să se ridice din fotoliu și o cuprinse în brațe.

Părăsind salonul, Lygia urcase în camera ei dar, îndată după închiderea ușii, un zbucium neobișnuit puse stăpânire pe ea. Curând, urma să sune gongul și trebuia să coboare la cină. Tremură la ideea acestei mese, cu Robert Chase așezat în fața ei, care o supraveghea...

Ușa camerei se trânti în urma ei și se avântă pe culoarul lung, trecând prin fața ușilor închise ale salonului, cobori scara blestemând zgomotul pașilor pe parchetul de stejar ; mâinile îi tremurau nervos când atinse dulapul din peretele de la intrare. Scoase din el un impermeabil, îl trase pe ea în grabă și, cu cordonul atârnând în urma ei, fugi din casă ca un animal hăituit.

O ceață spectrală de toamnă se strecura printre brazi și pantofii ei călcau acum fără zgomot pe covorul moale de ace uscate. Serile de septembrie își pierduseră blândețea estivală, iar adierea ușcă de la apusul soarelui devenea un mic vânt rece. Lygia ridică gulerul impermeabilului. Nu știa încotro merge, nu se gândise la nimic, era sigură numai că fuga ei era imperios necesară.

Suspină în timp ce mergea, cu pumnii ei mici strânși în buzunarele impermeabilului, la gândul dezolant că nu exista nici un suflet pe lume căruia să-i pese de ea; care să se întrebe unde era, ce făcea, dacă era sănătoasă...

Și apoi, insidios și dureros, veni amintirea cuvintelor lui Robert Chase : „Avery v-a cerut deja în căsătorie sau continuă să creadă că aparținei altcuiva ?” Ironia din vocea lui îi dovedise lămurit că nu credea absolut deloc că ar putea „aparține cuiva” și ea devenea din ce în ce mai convinsă că nu exista nimeni pe lume care ar putea-o considera „avuția” lui. Nu exista nici un soț ! Inelul care își lăsase urma pe degetul ei nu era o verighetă, era sigură.

Suspină din nou.

Era atât de obosită ! Și pantoful stâng o deranja. Se rezemă cu spatele de un brad tânăr și-și masă piciorul. Unde naiba se ducea oare ? La Brinsham ? Da, de ce nu ? Acolo exista un spital, și într-un spital nu va avea sentimentul că este o intrusă. Robert Chase nu va putea veni acolo s-o privească ironic cu ochii lui întunecați, nici s-o ocuze că încearcă să-l înșele pe Avery.

Pe Avery !

Figura ei se crispă și, într-o clipă, își rezemă fruntea de trunchiul zgrunțuros și începu să plângă.

Plângea cu disperarea unui copil, lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ea tremura de singurătate și de frig. Plângea pentru teribilul gol din mintea ei și plângea pentru că-i era teamă de ceea ce se putea ascunde în spatele vălurilor uitării.

Deodată, pleoapele ei umflate de plâns se ridicară, deschise larg ochii înspăimântați auzind în depărtare lătratul unui câine.

Erau mai curând niște gemete, un scheunat ciudat al unui cățeluș. O chemare în ajutor rătăcită și solitară, purtată de vânt spre inima rătăcită și solitară a tinerei de sub brad. Era Banker! Auriul Banker, cu ochii lui expresivi și prietenoși, și ceva din sunetul vocii lui îi spunea Lygiei că nu trebuia să se teamă de o întâlnire cu Robert. Câinele era singur... și părea rănit.

Aproape fără să-și dea seama ce făcea, începu să alerge pe sub brazi, urcând din nou aleea lungă a parcului, chemându-l pe Banker. Un minut sau două mai târziu, el îi răspunse și apărui sub copaci alergând. Venea drept spre ea, lătrând din nou cu vocea lui jalnică de cățeluș și când ajunse lângă ea, se frecă de impermeabil cu capul.

— Banker, ce-ai pățit, ce ai, frumosul meu?

Își trecu repede o mână prin blana lui. Spatele, coastele, labele, dar pe cât își putea da seama, în întuneric, era neatins. Nu șchiopăta și pe blana lui, nici o urmă de umezeală nu semnala sângele unei tăieturi sau al vreunei răni oarecare. Cu toate acestea, după modul în care se înghesuia lângă ea, era evident că era rănit.

— Vino, Banker, este preferabil să te duc înapoi acasă, zise ea uitând în neliniștea ei că voia să se ducă la Brinsham și la spital.

Apucă zgarda câinelui și vru să-l tragă spre conac, dar el nu se mișcă. Labele lui puternice erau fixate în acele de brad și rezista cu toată puterea.

— Banker ! Te rog, vino !

În cele din urmă, se aplecă, îl luă în brațe și-l ridică de la pământ. Era îngrozitor de greu ; el se lăsă dus, cu capul rezemat de umărul ei, scoțând mici scâncete și gemete de durere. Suferința lui o neliniști și o sperie pe Lygia și ea urcă aleea clătînându-se sub greutatea lui, vorbindu-i ca unui copilăș, dezmierdându-l cu mici nume de alint și promițându-i că în curând va fi bine. Urcă extrem de greu treptele peronului și izbuti să apese pe butonul soneriei. Auzi soneria repercutându-se în holul mare și așteptă cu nerăbdare ca David să vină să-i deschidă ; Banker devenea din ce în ce mai greu în brațele ei.

— Nu mai durează mult, draguțule, îi șopti ea. Vom vedea îndată ce ai.

Banker o linse pe obraz, ca și cum înțelegea, și exact în clipa aceea ușa se deschise și valetul făcu ochii mari văzând tabloul caraghios oferit de Lygia, în impermeabilul căzându-i până la glezne și strângând în brațe câinele aproape tot atât de mare ca ea.

— Du-te repede și caută-l pe domnul Chase, David, găfâi ea. Repede, Banker a avut un accident.

— Un accident, domnișoară ?

Expresia rigidă a lui David se schimbă imperceptibil și păru aproape îngrijorat când o privi pe Lygia trecând prin fața lui și ducând câinele în casă.

— Nu știu ce a pățit, dar grăbește-te să-l cauți pe domnul Chase, insistă ea.

— Familia este la masă, domnișoară...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Lygia, uitând cu totul de teama pe care i-o inspira servitorul, ochii ei violeti aruncând fulgere. Domnul Chase trebuie înștiințat imediat. Câinele acesta suferă, nu-l vezi?

David cedă în sfârșit și traversă maiestuos vestibulul, în timp ce Lygia îl așeză cu grijă pe Banker pe una din banchetele cu spătar înalt. Își strecură mâna sub botul lui și-i ridică frumosul cap, dar scoase imediat un strigăt îngrozitor. Un ghimpe mare era înfipt în ochiul stâng al câinelui!

În momentul acela, pași grăbiți răsunară pe parchet, în spatele ei și ea se întoarse, lividă, pentru a-l înfrunta pe Robert.

— Bietul Banker, are un ghimpe înfipt în ochi! exclamă ea. L-am găsit acolo, sub brazi.

Ochii lui Robert părură că devin mai negri și, fără o privire pentru expresia abătută a Lygiei și impermeabilul pătat de sânge, se aplecă asupra lui Banker. Câinele își mișcă trist coada și Lygia admiră mâinile extrem de tandre ale lui Robert ridicând capul lui mare, auriu. El cercetă ochiul rănit și după un timp o întrebă:

— Avery este aici?

Lygia întoarse capul spre sufragerie și văzu cu ușurare că Avery venea. Avea pe chip o expresie severă.

— Unde ai fost? o întrebă el cu asprime pe Lygia.

Cu un mic ges nesigur, ea îi arătă câinele.

— Eu... Mă dusesem să mă plimb și l-am găsit

pe Banker... Are un ghimpe mare în ochi. Puteți să i-l scoateți ? Il chinuiește îngrozitor !

Avery o prinse de braț și o împinse spre salon.

– Du-te și așază-te lângă foc. Spune-i bunicii să-ți dea un strop de coniac.

– Spuneți, vă veți grăbi să-i scoateți ghimpele ?

Ea se întoarce spre Banker, care stătea docil ca Robert să-i ștergă sângele.

– Cred că-ți voi schimba numele, bietul de tine, și-ți voi spune Nelson, când necazul acesta se va sfârși, zise el. Apoi ridică privirea spre vărul lui. Este înfipț adânc, bătrâne. Crezi că te poți descurca sau este mai bine să chemăm veterinarul ?

Lygia părăsi atunci micul grup, ascultând în mod automat de Avery. Era pe punctul să deschidă ușa salonului când Gerda trecu alergând, îndreptându-se spre Robert și Avery.

O-privi cu expresia unui copil în fața unei vitrine cu jucării, simțind un fel de greață groaznică și făcând un efort să împingă ușa și să intre în salon ca o somnambulă.

Doamna Chase era așezată pe canapea, cu un ziar deschis pe genunchi. Ochelarii cu rame de aur îi alunecaseră pe vârful nasului arogant și un mic aparat de radio portativ de lângă ea, difuza o muzică odihuitoare.

Auzind ușa deschizându-se și închizându-se, își ridică fruntea și privirea ei, în spatele ochelarilor, deveni pătrunzătoare măsurând-o pe Lygia.

– Ce faci în impermeabilul ăsta dezgustător ? o întrebă ea, abandonându-și ziarul.

Lygia deschise stângace impermeabilul și-l scoase.

– Eu... scuză-mă... Se întoarce ea pentru a-l duce afară din încăpere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, copila mea, pune-l pe un scaun ! zise cu asprime bătrâna.

— Este pătat de sânge... de la ochiul lui Banker. I s-a înfipt un ghimpe în el. L-am găsit... și l-am adus înapoi.

Ușa se deschise și intră Avery, încheindu-și pardesiul.

— Bunico, ți-a spus Lygia ce a pățit câinele ?

— Da. Un ghimpe în ochi ?

— Da. Bob și cu mine mergem să-l ducem la Brinsham, la veterinar. Puteam să extrag eu însumi ghimpele, dar Bob își face atâtea griji pentru animalul ăsta, încât m-aș simți un criminal dacă s-ar întâmpla ceva.

O privi pe Lygia, care strângea la piept impermeabilul pătat.

— De ce ai ieșit ?

— Voiam să mă plimb, răspunse ea evitându-i privirea, ca să nu-i poată citi în ochi că vrusese să fugă pentru totdeauna din casa aceea și de ocupații ei.

Nu voia să-l necăjească. Nu pe Avery !

— Ciudat moment ai ales să te duci să te plimbi. Ai pierdut cina. Am să-i spun lui David să-ți aducă o tavă aici. Acum, trebuie să plec. Ah, Lygia, adăugă el cu mâna pe clanță, Bob m-a rugat să-ți mulțumesc că l-ai adus înapoi pe Banker.

— Va fi bine ?

— Nu mai este foarte tânăr, are șapte ani, și un șoc ca acesta ar putea să-i pricinuiască destule neaozuri. Trebuie să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Haide, zise el zâmbind brusc, nu face ochii aceștia mari și nu-ți face griji... Nu știu cât trebuie

să rămânem la veterinar, bunico. Nu ne aștepta.

— Robert se va întoarce aici ?

— Nu știu. Poate că preferă să meargă acasă la el. Este foarte probabil ca Banker să rămână la veterinar și vila lui este mai aproape de Brinsham decât conacul.

— S-ar crede că acest câine este un copil ! mormăi bătrâna doamnă.

Apoi îi aruncă lui Avery o privire scrutătoare pe deasupra ochelarilor.

— Gerda este oare acolo, în vestibul, să-l țină de mână ?

Avery zâmbi ironic.

— A urcat să-și ia mantoul. Ne însoțește la veterinar.

Ușa se închise în urma lui și timp de un minut sau două, domni tăcerea. Deodată, zgomotul ziarului mototolit pe care doamna Chase îl arunca, rupse liniștea.

— Hm ! Bineînțeles că merge cu ei. Frumoasă ocazie ca să gângurească lunguros pe lângă Robert și să se prefacă foarte necăjită ! Ea îl vrea pe băiatul meu, Lygia, ai observat ?

Lygia clătină din cap.

— Dacă este așa, ce părere ai despre asta ?

— Consider că este foarte frumoasă, murmură tânăra fată.

Doamna Chase oftă.

— Frumoasă ? Oh, da, frumoasă ! zise ea, și ochii ei părură deodată mai bătrâni, mai obosiți. Dar există în Robert profunzimi pe care nu va putea să le atingă niciodată, și să le înțeleagă. Profunzimi care își au obârșia foarte departe în trecut și pe care eu le înțeleg pentru că, într-un fel, există

și în mine... Și acum, copila mea, vrei să-mi faci plăcerea să pui undeva impermeabilul acela respingător încât să nu-l mai văd ? David îl va lua cu el când îți va aduce de mâncare. Așa este mai bine. Și ia-ți ceva de băut. Arăți ca o lămâie stoarsă.

— Nu, mulțumesc, mi-e bine. Numai că mi-e frig.

Lygia se așază într-un fotoliu din fața canapelei și părul deodată foarte tânăr, puțin deplasat în perfecțiunea acelei încăperi elegante, în timp ce se apleca stângace spre focul de lemn pentru a-și întinde mâinile slabe la căldura flăcărilor.

— Așadar, l-ai adus pe Banker acasă. Trebuie să se fi ales cu ghimpele acela răscolind prin mărăcinii din spatele garajului. Știi cum sunt câinii. În sfârșit, Jess Holt este un veterinar bun, așa că nu trebuie să-ți faci atâtea griji.

— Domnul Chase este teribil de îngrijorat.

— Hm ! Este normal, își adoră câinele. Oamenii singuratici au tendința să transforme animalele în copii sau în idoli... și presupun că ți se pare ciudat, poate ridicol, să spun despre Robert că este un singuratic ?

Lygia se gândi, cu bărbia rezemată în palmă.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă, nu mi se pare ciudat. Toți suntem puțin singuratici, nu-i așa ?

— Nu toți, copila mea. Și nu toți în același mod, cu siguranță nu în felul lui Robert ! Spune-mi, ce știi despre clanul Chase ? Ce ai aflat despre noi de când ești aici ?

— Am aflat că este o familie foarte veche.

— Da, Lygia, foarte veche și destul de blestemată pe vremuri. Și lucrurile acestea rămân în sânge și apar din când în când la descendenți.

Ochii doamnei Chase se ridicară spre portretul de pe perete și Lygia îi urmări mașinal privirea... Inima ei tresări, căci ochii aceia negri, străfucitori, ușor disprețuitori, nu puteau fi ochi pictați; nu, se agățau de ai ei, se mișcau, cu siguranță; da, era sigură că-i văzuse mișcând, plini de ironie, în timp ce ea se întorcea repede spre foc.

— Se numea Adam Chase, zise bătrâna doamnă și era actor, ca Robert. Robert îi seamănă, nu găsești?

— Asemănarea este aproape înfricoșătoare, murmură Lygia.

— De ce folosești cuvântul acesta? Ce vezi pe figura lui Adam Chase?

— Eu... nu știu...

— Ce vezi, Lygia? Tu vezi ceva, insistă doamna Chase. Nu poți să spui? Să precizezi?

— ... Orgoliu... neînduplecare...

— Orgoliul, neînduplecarea și singurătatea neli-niștită a păgânului. Da, toate sunt acolo, nu-i așa, Lygia? Acolo, pe figura lui Adam Chase. Dar când privești portretul acesta, nu pe el îl vezi, nu-i așa? Eu nu pe Adam Chase îl văd, ci pe Robert.

— Și durineavoastră?

Ochii mari, violeti, cercetară cu atenție chipul plin de riduri și, când doamna Chase inclină ușor capul, Lygia simți cum mâinile încheștate i se destind puțin. Ca și cum, cu totul pe neașteptate, bătrâna doamnă și ea împărtășeau un secret.

— Da, copila mea, îl văd pe Robert, și eu îl cunosc pe Robert... Iată de ce unirea aceasta între Gerda și el mă îngrijorează. Mă întreb dacă ea are imaginația și inima necesare pentru a înțelege un bărbat care nu se înțelege el însuși pe deplin, care

uneori este atât de chinuit de demonii lui... chinuit și singuratic... și răspunsul pe care-l găsesc nu este liniștitor, Lygia.

– Chiar dacă se iubesc, doamnă Chase ?

– Chiar dacă luăm asta în considerare. Ea este mult prea exact ceea ce pare, o femeie frumoasă, senzuală și rațională, modelată pentru a fi cucerită și pentru a reproduce. Este tot ce reprezintă și Robert are nevoie de mult mai mult. El are nevoie să fie înțeles, să fie acceptat așa cum este, altfel va lua calea... calea pe care au luat-o alții din familia Chase, inclusiv tatăl lui. Se va duce la naiba, unde va vedea cu ochii.

Doamna Chase îi zâmbi slab Lygiei.

– Nu pari șocată de ideea că lui Robert i s-ar putea întâmpla așa ceva ? Îl detești atât de mult ?

– Eu... Abia îl cunosc, doamnă Chase.

– Hm ! Mă întreb dacă-i așa ! Oricum ar fi, te voi lămuri puțin. O familie atât de veche ca a noastră produce inevitabil, din când în când, un exemplar inclinat spre vremurile străvechi și destul de puțin civilizate. Robert este unul dintre aceștia. El ar fi trebuit să poarte vestă scurtă cu mâneci și pantaloni scurți, bufanți, și să străbată străzi medievale cu un pumnal în mânecă dar, fiind născut în secolul douăzeci și foarte departe de a fi lipsit de minte, trebuie să se conformeze regulilor și obiceiurilor epocii lui. Se descurcă bine, într-o anumită măsură, și scena îi oferă o supapă, dar există momente când este pe deplin păgân, un descendent veritabil al primilor Chase. Acesta este Robert, Lygia. Acesta este Robert al meu.

Măinile bătrânei doamne se ridică și căzură la loc pe genunchii ei, într-un gest în același timp resemnat și adânc preocupat.

— Am trăit pentru a-l vedea pe tatăl lui Robert distrugându-și propria viață, copila mea ; mă rog să nu trăiesc atât de mult pentru a vedea repetându-se aceeași dramă.

— Dar, doamnă Chase, numai cei slabi își distrug propria viață, iar Robert nu este un om slab...

— Distrugerea lui Robert nu va rezulta din slăbiciune, copila mea, ci din totala lui dependență de singurătatea aceasta care-l obsedează pentru că, dacă se va lăsa dominat de ea, ar putea recădea în păgânism. Cred că știe el însuși că asta i s-ar putea întâmpla și de aceea începe să se întoarcă spre Gerda. Se întreabă dacă este ceea ce vrea el, ceea ce-i trebuie și, în cazul că se vor căsători, mă rog lui Dumnezeu ca această căsătorie să meargă bine. În caz contrar, și dacă se va lăsa pradă demonilor lui pentru a pune capăt singurătății, o va târi după el.

Lygia se înfioră gândindu-se la sumbra și teribila inevitabilitate a acestor cuvinte și doamna Chase privi lungile ei gene negre coborând.

— Tatăl său a făcut-o înaintea lui, Lygia. Adam Chase a făcut-o cu mult timp în urmă. Este o ciudățenie a clanului Chase că, dacă sângele are tradiția să dea băieți ca Robert, dă și exemplare ca Avery. N-o să spun că Avery este un sfânt, pentru că nu este, dar el nu-ți va face niciodată rău, copila mea, dacă s-ar întâmpla ca semnul de la degetul tău să nu însemne nimic și dacă nu mă înșel crezând că ai deja importanță pentru el... Ah, cred că-l auz pe David cu tava pentru tine !

Lygia mănca fără poftă, epuizată de seara aceea ciudată și, când își termină cafeaua, îi ură noapte bună doamnei Chase, duse tava la bucătărie și urcă în camera ei să se culce.

Îndată ce capul ei atinse perna cu miros de verbină, adormi cu un zâmbet ironic pe buze.

CAPITOLUL IV

În seara aceea, Robert nu se întorsese la conac. La micul dejun, Avery o anunță pe Lygia că Banker fusese operat, dar rămăsese la Brinsham, pentru că Jess Holt ținea să-l supravegheze până la cicatrizarea completă. Avery zâmbi puțin, întinzând pe o brișă unt gras de Devon și dulceață făcută în casă din coacăze din grădină.

— Deocamdată, Bob este un tip independent, zise el. A împrumutat o bicicletă veche de la Jess și se va folosi de ea pentru a pedala toată ziua, bună ziua până la Brinsham să-și vadă câinele... Poți veni să dai de mâncare cobailor mei, Lygia. Vrei ?

— Firește.

— Iubești animalele, nu-i așa ? întrebă el.

Lygia dădu afirmativ din cap și el continuă :

— Este tocmai ce i-am spus lui Bob ieri seară, în mașină. Își băgase în mod stupid în cap ideea că îți era teamă de Banker... Spune-mi, este adevărat că l-ai văzut pe Bob la începutul serii... și de asta ai ieșit și nu te-ai întors la cină ?

Lygia își mută cu nervozitate cuțitul și furculița, apoi ridică spre Avery o privire implorătoare.

— Da, l-am văzut. Eu... nu vreau să vorbesc despre asta. Lui nu-i place de mine... și când ne

întâlnim, ne certăm, asta-i tot. Acum, să mergem să vedem cobaii.

– În lăcătură cu ce vă certați ?

– Prostii. Nu are nici o importanță.

– Nu voi îngădui să se poarte rău cu tine, Lygia. Nu are deloc scrupule când se adresează oamenilor, mai ales când este pornit contra lor.

– Nu are nici o importanță, dragă Avery, crede-mă.

Ea zâmbi și ochii ei violeți deveniră mai ademenitori decât ar fi vrut, fără îndoială ; el se ridică brusc și ocoli masa pentru a lua una din mâinile tinerei.

– Haide, vino, copilă ciudată, vino să dai de mâncare cobailor mei. După aceea, îți voi da voie să privești câțiva microbi la microscop. Crezi că ți se va părea pasionant ?

– Nemaipomenit !

– Nu există nimic altceva ce ai dori să faci ?

Avery râse, părând puțin cam trist, și ea își ridică privirea spre el. Soarele dimineții strălucea în părul lui blond și părea foarte cinstit și foarte chibzuit ; când îi prinse brațele și o trase cu blândețe spre el, ea nu se împotrivi.

– Lygia, murmură el, îmbrățișând-o cu prudență, ca să n-o sperie, îmi faci impresia unei păsărele, a unui pui de mierlă. Vreau să te închid într-o colivie. Nu-mi pasă cine ești și de unde vii.

– Aș putea să fiu o criminală, răspunse ea zâmbind cu o ușoară melancolie, simțind sub mâini stofa caldă și aspră a hainei lui și în jurul umerilor mângâierea brațului lui musculos. Crezi că asta sunt, Avery ?

– Bineînțeles. Ești o adevărată Mata Hari. Ai

venit fără îndoială să furi secretele laboratorului meu:

— În cazul acesta, ai face bine să nu-mi arăți pasionanții tăi microbi. Este posibil să iau o planșă de acolo.

— Îți voi da eu o planșă, oricare.

Îi ridică de pe frunte părul negru, îl mângâie și deodată, buzele lui ajunseră pe obrazul Lygiei și coborâră spre gura ei. Ea se zbatu, cuprinsă de panică.

— Nu ! Nu, te rog ! Lasă-mă... să mergem să hrănim cobaili.

— Nu face pe naiva, draga mea. Nu-ți fac nici un rău.

— Vorbesc serios, Avery. Lasă-mă ! Eu nu... dă-mi drumul !

Pălise. Obrajii ei aveau culoarea fildeșului și Avery, revenindu-și brusc în fire, se îndepărtă de ea muștrându-se.

— Îmi pare foarte rău, Lygia. Desigur, mergem să vedem cobaili. Nu voiam să te sperii, copila mea.

Se îndreptară spre ușă, cu o politețe rece unul față de celălalt. Dar când ajunseră în vestibul, incapabilă să suporte mult timp expresia necăjită a lui Avery, Lygia murmură :

— Eu sunt cea care îți datorez scuze. Sunt proastă și... ingrată.

— Ingrată ? Dragă mea, eu nu căutam mulțumiri pentru ce am putut să fac, Dumnezeu să mă ierte ! Dar am uitat că ești amnezică. Am uitat de semnul acela de pe degetul tău care s-ar putea să însemne că aparții altui bărbat.

În timpul săptămânii următoare, s-a vorbit mult despre soarta ochiului lui Banker. Robert nu se arătă la conac și buletinele de sănătate ale câinelui erau aduse de Gerda. În următoarele zile, aceasta își acordă atâtea ore libere, încât Avery trebui să ceară ajutorul Lygiei ca să poată face însemnări și pentru a dactilografia corespondența pe care o purta cu alți chimiști care lucrau la aceleași cercetări ca el.

Lygia era plină de bunăvoință, dar eforturile ei pentru a rivaliza cu excelenta secretară care era Gerda, dovedeau cel puțin un lucru concret pentru ea : nu fusese niciodată secretară și nici nu va deveni vreodată. Scria cu trudă însemnările și scrisorile lui Avery apoi, mușcându-și buzele, silea mașina perfecționată a Gerdei să bată într-o oră mai multe greșeli decât comisese în toată experiența ei de mașină de scris.

Avery râdea, dar când era singură, Lygia se simțea din ce în ce mai tulburată și stânjenită. Trecuseră peste trei săptămâni de când era aici și nu știa încă nimic despre identitatea ei, despre locul de unde venea, despre munca pe care ar fi trebuit s-o facă. Asta nu mai putea continua, se gândea ea. Nu era normal ! Și după dimineața aceea în care Avery încercase s-o sărute, nu se simțea foarte sigură de el. Se apropiase din nou de ea, o făcuse conștientă de virilitatea lui și fusese nevoită să pună între ei o distanță mentală care nu existase înainte. Nu se putea împiedica să devină rezervată cu el.

Era obsedată de cuvintele lui, de ideea că „aparținea unui alt bărbat”.

Sâmbătă seara, se simți nespus de fericită când Avery îi propuse să coboare cu mașina la Brinsham.

– Da, oh da ! exclamă ea.

Alergă în camera ei să caute ceva de îmbrăcat.

Când cobori, îmbrăcată în taiorul cu care venise, Avery se încruntă văzând că prefera acel taior oribil mantoului moale și călduros pe care îl cumpăraseră, dar se feri să facă vreun comentariu. Dar, îndată ce se instală în mașină, insistă să-și acopere picicarele cu o pătură.

– În seara asta bate un vânt dinspre mare, declară el, deși nu era decât o briză ușoară, iodată.

– Nu ești decât un bătrân flecar care vrea să-și dea importanță, replică ea cu o strâmbătură poznașă.

– Pe cuvântul meu, este plăcut pentru un holtei bătrân ca mine să-și poată da importanță în fața cuiva. Vrei să coborâm la mare, sau să mergem să vedem marionetele ?

– La mare, te rog.

În timpul după-amiezii plouase o oră sau două, dar șoseaua care cobora în serpentine spre Brinsham era acum uscată și în aer se simțea răcoarea și mirosul de pământ ud. Lygia respiră adânc, ca și cum fusese mult timp închisă.

Avery parcă mașina și continuară drumul pe jos până în port.

În seara aceea, clipocitul plăcut al valurilor părea somnoros, leneș și întunecat sub un cer fără lună. Lygia se rezemă în coate de parapet, inspirând mirosurile portului și aroma pipei lui Avery. Pacea și tihna îi pătrundeau pe amândoi și se simțeau bine împreună, aproape regăsindu-și prietenia lor fără

complicații. Schimbau uneori un cuvânt sau două, dar cel mai adesea ascultau în tăcere zgomotul mării, abia agitată de briza ușoară.

Tresăriră surprinși când o voce murmură în spatele lor :

**Iubesc valurile, vântul și furtunile,
Aproape tot ce aparține
Naturii și nu este încă
Murdărit de mizeria umană.**

— Și pe o noapte ca aceasta, continuă vocea cu o intonație ironică, sunt de acord cu Shelley.

Avery se întoarse brusc, scoțându-și pipa din gură. Lygia se întoarse încet, cu micul ei pumn apăsându-și pieptul în dreptul inimii.

— Când citezi un poet, Bob, zise Avery, aproape că-mi trece prin gând ideea că ai o inimă.

Robert izbucni în râs și lumina mișcătoare a unuia din vasele din radă le dezvălui chipul lui bronzat. Apoi vasul se mișcă și figura lui se cufundă în întuneric. Nu i se mai vedeau decât ochii ațintiți asupra Lygiei.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat câinele, Lygia. Mi s-a spus că l-ai cărat în brațe. Cum este aproape tot atât de mare ca tine, este o adevărată ispravă.

— Cum îi merge acum ? întrebă ea.

— Mult mai bine, mulțumesc. Il aduc mâine acasă la mine. Jess Holt i-a cusut din nou pleoapa.

— Îmi pare atât de rău că și-a pierdut ochiul ! exclamă ea, compasiunea făcând-o să-și uite pentru o clipă rezerva obișnuită față de bărbatul acesta. Este un animal atât de frumos !

— Da. Totuși, putea să fie mai rău. Jess mi-a spus că dacă ar fi apărut vreă infecție, l-aș fi pierdut cu siguranță pe Banker. Ar fi fost îngrozitor, țin atât de mult la el ! Este un cadou pe care mi l-am permis când am fost distribuit într-una din piesele mele în care am jucat, **Bancherul chinez**. Numele acesta este puțin cam ciudat pentru un câine, știu, dar am avut un asemenea succes cu piesa asta, încât am ținut să-i spun Banker. În sfârșit, cum spuneam, Jess i-a cusut pleoapa. Nu-i prea plăcut la vedere, și cum are obiceiul să se apropie de copii... În ziua aceea, la conac, te-a luat drept copil.

— Toți ne putem înșela asupra oamenilor, interveni Avery, pe un ton care dădea o greutate aparte vorbelor lui.

Sprâncenele negre ale lui Robert se ridicară și zâmbi cu malițiozitate.

— În seara asta, se pare că-ți dai importanță, bătrâne. Cred că ai nevoie să bei ceva. Ia te uită, asta-i o idee. Să mergem la „Toby's”. Au o petrecere acolo. Băiatul patronului se însoară și Gerda și cu mine am fost antrenați în festivități. Biata fată, a fost desemnată să cânte la pian. Am ieșit puțin să-mi limpezesc gândurile după berea băută și varamul de acolo... Da, ne vom întoarce cu toții acolo. Veniți !

Și înainte ca Lygia să-i fi ghicit intenția, o luase de mână desprinzând-o de parapet ca s-o antreneze pe străduțele înguste ale portului.

Când Robert împinse ușa localului, zgomotul năvăli asupra Lygiei. El o ridică aproape și o purtă în mulțime, printre râsete, strigăte și cântece. O văzu imediat pe Gerda, care apăsa clapele îngălbenite ale pianului, părul ei blond strălucind la lumina

lămpilor lustruite de aramă agățate de bărnețe întunecate. Garoafele albe, ofilite, de la butonierele bărbaților care-o înconjurau îi trădau pe invitații la nuntă.

Robert, cu un zâmbet pe buze, cu ochii lui negri ca smoala ațintiți asupra Gerdei și celor din jurul ei, murmură :

— Ce fericit tablou familial ! Dragostea într-o cârciumă, în tonurile nemuritoare ale unei serenade cunoscute de toți, totul învăluit în mirosul romantic de bere și ceapă cu oțet.

— Trebuie oare ca totul să vă facă cinic ? întrebă Lygia pe un ton de reproș.

— Poate că tot ce văd nu merită nimic mai bun.

— Cu toate acestea, abia acum câteva minute îl citați pe Shelley. Spuneți, o dată cu el, că puteți crede cel puțin în lucrurile care aparțin naturii.

— Ar trebui oare să trag concluzia că toate astea sunt natura ? ripostă el, arătându-i cu un gest disprețuitor dărele întunecate de bere de pe podea, grupurile de pescari neciopliți, muștele mari zburând deasupra unei farfurii cu sandvișuri cu jambon, pusă pe pian.

Aroganța expresiei lui o sfida pe Lygia să-l contrazică. În momentul acela, apăru Avery, croindu-și drum prin mulțime, purtând o tavă pe deasupra capetelor și cu pipa strânsă între dinți.

— Doamne, ce imbulzeală ! exclamă el când ajunsese la ei. Am comandat lichior, dar sunt sigur că am fost servit cu altceva.

— Din moment ce nu este oribilul lor Porto...

Robert luă două din paharele mici de pe tavă și-i oferă unul Lygiei. Ea îl ținu între degetele ei stângace și tremurătoare și-l auzi râzând încet.

— Ce mână mică și nesigură ! o ironiză el. Nu vărsa băutura asta prețioasă, după toată osteneala pe care și-a dat-o Avery. Ia ascultă, bătrâne, băutura asta mi se pare mai degrabă roșie. Să fie Porto ?

— N-aș fi prea surprins, bombăni Avery privind în jurul lui cu sprâncenele încruntate. Localul acesta este întotdeauna așa de înțesat ?

— Este o nuntă, îi aminti Robert. De obicei, „Toby's” este un mic refugiu agreabil. Gerda și cu mine venim adesea aici. Îi place la nebunie să se așeze pe butoaiele de bere de lângă bar.

În clipa aceea, Avery o zări pe Gerda la vechiul pian și era cât pe ce să-și scape pipa.

— Se pare că secretara mea își dă frâu liber înclinațiilor când este cu tine, Bob. O cunosc pe Gerda de ani de zile, am lucrat atâta împreună, dar nu mi-aș fi închipuit vreodată că s-ar putea așeza la un pian într-o cârciumă pentru a interpreta cântecele sentimentale pe care oamenii le răcnesc la nunți !

Robert aruncă o privire Gerdei și Lygia văzu un zâmbet amuzat în colțul gurii lui.

— Nu-i așa că vei răzni și tu un cântec sentimental la căsătoria mea, bătrâne ?

Avery îl privi lung, ca și cum nu știa ce să mai creadă.

— Tu... Vorbești serios, Bob ?

— Tu ce crezi ?

— Naiba știe. Gerda este frumoasă, excepțional de frumoasă. Îmi închipui că ar putea fi o admirabilă stăpână a casei pentru un actor cu renume.

— Iată o declarație de un prozaism cinic, îl ironiză Robert. Asta-i tot ce sunt eu pentru tine, un actor ?

— Nu ești ?

— Doamne, trebuie să fiu !

Timp de câteva clipe, ochii întunecați ai lui Robert rămaseră pironiți în gol. Apoi se scutură vizibil.

— Mă duc să-i duc Gerdei paharul, zise el. De fapt, Avery, cât îți datorez ?

— Absolut nimic, este plăcerea mea. De mult timp n-am mai avut ocazia să am de-a face cu atmosfera populară dintr-o cârciumă.

— Pentru că-ți place, nu-i așa ?

Ironia licărea în ochii lui Robert în timp ce măsura silueta înaltă a lui Avery îmbrăcată în tweed, oprindu-se asupra brațului vărului său în jurul umerilor Lygiei ca s-o protejeze de înghesuiala unor pescari zgomotoși. În pofida conformației lui robuste și a anilor de exercitare a medicinei, Avery era înaintea de toate un bărbat blând, îndrăgostit de viața la țară, și Robert știa că detestă tot zgomotul acesta și mirosurile de alcool. Astfel că spuse, cu un aer puțin ursuz :

— Nu mai pierdeți inutil vremea aici, voi doi, dacă vă plictisiți. Îi voi transmite Gerdei rămas-bun din partea voastră.

Cum îi părăsea ca să-și croiască drum prin mulțime pentru a se apropia de pian, Avery îi zâmbi Lygiei :

— Ei bine, plecăm ?

Ea inclină din cap și își goliră paharele.

★

★

★

În timp ce luminile Brinshamului rămăneau tot mai departe în urma mașinii, Avery spuse pe neașteptate :

– Ți-e teamă de el, nu-i așa, copila mea ?

Ea îi aruncă o privire scurtă, nervoasă.

– De ce mi-ar fi teamă ? bâigui ea.

– Cred că știu. Cred că Bob îți amintește de persoana de care fugi. În subconștient. Cred că ți-a amintit din prima clipă când l-ai văzut la conac.

Ea nu răspunse și mașina se opri curând în fața vechiului peron al conacului, cu treptele tocite de timp și de picioarele numeroșilor membri ai clanului Chase care le urcaseră. Lygia contemplă licărirea ușoară a ferestrelor acoperite de iederă, curba largă a terasei și își aminti ziua când Robert o tachinase și locul unde căzuse, scăpându-i toate pachetele din brațe.

– Știi bine că nu mă înșel, Lygia, murmură Avery luându-i mâinile reci ca niște sloiuri de gheață. Dacă n-ar fi așa, de ce să fi simțit în el ceva de care să te temi îndată ce l-ai cunoscut ? De ce ai spus că ceva în el te sperie ? Mi se pare că răspunsul este evident.

Brazii sușoteau între ei și tânăra văzu un liliac mare trecând cu aripile desfăcute în fascicolul de lumină al farurilor. Da, se gândi ea, spusese bine că Robert o speria. Și așa gândise. Dar acum, în mod inexplicabil, cuvintele astea o derutau ; simțea că înțelesul lor se desprinde de ea și nu rămâne decât amintirea ochilor negri și nostalgici ai lui din seara aceea, când îi spusese lui Avery : „Asta-i tot ce sunt eu pentru tine, un actor ?”

– Avery... Vreau să-mi spui cum au murit părinții lui Robert.

– Credeam că știi, Lygia ! Au naufragiat în largul Insulelor Bahamas.

Sesiză nota de ușoară surprindere din vocea lui și ghici că se întreba ce legătură putea să existe între moartea îndepărtată a unui unchi și a unei mătuși pe care abia dacă-i cunoscuse, și împrejurările în care își pierduse Lygia memoria. Cu toate acestea, capul lui blond, ascuns de întunericul mașinii, își reaminti pentru ea vechea dramă familială:

— A fost un accident care n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. O furtună tropicală amenința să izbucnească și când tatăl lui Bob a insistat să iasă cu iahtul, doi dintre membrii echipajului au refuzat categoric să urce la bord, garantând că era curată sinucidere. El nu i-a ascultat. A ieșit în larg, iahtul purtat de furtună s-a izbit de un recif și s-a răsturnat. Carmelita și el s-au înecat, dar printr-un ciudat capriciu al soartei, ceilalți oameni din echipaj au rămas la bord și au fost salvați. Oamenii aceștia au afirmat cu toții la anchetă că fusese imposibil să-l facă pe Stephen Chase să asculte de rațiune; ei au dezvăluit că cei doi se certaseră din nou cu aproximativ două ore înainte de a porni la drum. Cei patru oameni au recunoscut că soții Chase se certau deseori, dar n-o auziseră niciodată pe Carmelita amenințându-și soțul că-l părăsește. Ea îi declarase atunci: „Nu mai pot trăi cu un diavol. Ai făcut din viața mea un infern. Aș prefera să mor”.

— Și el? șopti Lygia. El ce a spus?

Avery își schimbă poziția și ea îi simți degetele încheștându-se pe mâna ei.

— Ce a spus Stephen? Pe cuvântul meu, dacă ar fi să-i credem pe cei patru supraviețuitori, și nu a existat nici un motiv de îndoială asupra mărturiilor lor la anchetă, el a replicat că era de acord... era preferabil ca ea să moară.

Un liliac mare trecu din nou prin lumina farurilor, ca un fluture enorm cu aripile strălucind ca o flacăra și Lygia își spuse că soția lui Stephen, Carmelita Chase, murise ca un fluture de noapte, distrusă chiar de atracția căreia nu-i putuse rezista.

— Povestea... cu accidentul... presupun că ziarele s-au ocupat de ea ? întrebă Lygia.

— Firește. Stephen Chase era un petrecăreț mult prea celebru. În plus, înainte de căsătorie, Carmelita fusese o dansatoare foarte cunoscută. Era foarte frumoasă. Am văzut-o la conac o dată sau de două ori. Avea o înfățișare sumbră și pasionată, făcându-te să te gândești la o floare exotică. Îmi amintesc că am fost tulburat aflând de moartea ei. Pentru mintea mea de doisprezece ani, părea incredibil ca o persoană atât de plină de viață și atât de fermecătoare să poată deveni deodată neînsuflețită. Ca o jucărie distrusă brusc. Sau ca un trandafir pe șosea, zăcând printre propriile lui petale...

Avery oftă adânc. Apoi adăugă cu o voce scăzută :

— Sper că Gerda știe ce face, pentru că mi-e tare teamă că, în familia noastră, istoria are un fel ciudat de a se repeta.

CAPITOLUL V

Conacul părea intrat într-un soi de tranșă autunnală. Ultimele raze ale soarelui purpuriu se stinseseră și crepusculul, ca o muselină cenușie, începea să se lase asupra casei.

Lygia era așezată pe balustrada terasei și, în umbrele mișcătoare, părea mai tânără și mai solitară. Stătea atât de nemișcată, se încadra atât de bine în decorul întunecat, încât ar fi putut poza pentru un portretist invizibil.

Era miercuri. A doua zi, Avery trebuia să-și petreacă ziua la Plymouth, unde se ținea o conferință medicală și avea de gând să-l întâlnească acolo pe Max Yentis, un eminent osteopat canadian. Doamna Chase îi destăinuise în ajun că Avery fusese rugat să prezinte o comunicare despre tratamentul reumatismului.

Deodată, pe dalele terasei răsună zgomot de tocuri înalte și Lygia ieși din lăncezeala ei. Întoarse capul și o văzu pe Gerda venind spre ea cu o țigară în mână. Apropiindu-se, își scutură cenușa țigării cu un gest brusc, aproape furios.

— Doamne, ce fericită sunt că ies din biblioteca aceea ! exclamă ea. Este o încăpere îngrozitoare. Aș fi mulțumită dacă Avery mi-ar urma sfatul și ar pune

să se revopsească în alb lambriurile acelea oribile. Poate că pe tine te-ar asculta, Lygia.

— Eu găsesc lambriurile acelea foarte frumoase. Cred că trebuie să aibă mai multe secole.

— Aici totul este vechi, vechi !

Gerda își scutură încă o dată țigara și Lygia simți cu neliniște ochii albaștri, machiați, măsurând-o, cercetând-o, punându-și întrebări asupra ei. În cele din urmă, Gerda o întreabă :

— Care sunt planurile tale, planurile tale de viitor ? Avery are din întâmplare un loc între ele ?

Lygia își pierdu imediat expresia de mulțumire tihnită pe care i-o dăduseră blândețea autumnală a apusului, mirosul îmbătător al brazilor din fața vechiului conac. Chipul ei se posomori.

— Cum aş putea să-mi fac planuri, să mă gândesc la viitor, de vreme ce nu știu nimic despre trecutul meu ?

— Atunci, spune-mi altceva. Nu-i așa că voiai să fugi de aici în seara când Banker s-a rănit ?

— Ce vă face să credeți așa ceva ? întreabă ea, silindu-se s-o privească pe Gerda în ochi. M-am întors doar, nu-i așa ?

— Da, te-ai întors... De cine erai incapabilă să fugi ? De Avery sau de Robert ? întreabă secretara cu un zâmbet, văzând-o pe Lygia tresărind. Arătai îngrozitor când te-am văzut în vestibul. Parcă tu ai fi avut ochiul rănit !

— Dar eram tulburată, era foarte normal ! Ni-mănui nu-i place să vadă suferind un animal.

Gerda primi aceste cuvinte cu un mic râs căustic.

— Mai ales animalul lui Robert, nu-i așa ? Ei bine, lasă-mă să-ți spun ceva. Robert ți-a fost foarte recunoscător în seara aceea pentru că te-ai luptat cu câinele acela mare oa să-l aduci în casă, dar să nu-ți închipui că un moment vremelnice de grațitudine ar putea avea urmări. Genul acesta de seducție, făcând pe copila rătăcită în landă, nu va putea niciodată să-l amăgească.

— Dar eu... eu nu vreau să-l amăgesc ! protestă Lygia cu o asemenea indignare încât era cât pe ce să cadă de pe balustradă. Cum puteți spune așa ceva ? Amândouă știm că nu mă poate suferi. Erați în salon, în seara aceea, ați auzit tot ce mi-a spus !

— Și sâmbătă seara ce ți-a spus ?... Ascultă, hai să punem lucrurile la punct. L-ai prins bine pe Avery în vârful undiței cu jocul tău de copil pierdut, și el este cel mai mare pește din regiune, dar n-o să pui mâna pe Robert ca aperitiv. Numai Dumnezeu știe ce urmărești, dar te sfătuiesc să nu încerci să-l prinzi în undiță, pentru că Robert o s-o ronțăie... și dacă socotești că vorbesc grosolan, dă-mi voie să-ți spun că de asemenea pot să mă comport grosolan.

În clipa aceea, nu era posibil să pună la îndoială afirmația Gerdei ; gura ei, care știa să fie atât de provocatoare, nu mai era decât o linie subțire, iar ochii ei albaștri aruncau fulgere de ură.

— Îți închipui, reluă ea, că n-am observat cum ți se zbăteau genele pentru Robert, sâmbătă seara ? Ei bine, am observat, și dacă tu crezi că în cazul că va mușca momeala, se va mulțumi să te prindă de mână făcând politicoasă conversație ca Avery, te înșeli amarnic. Robert este făcut dintr-un cu totul alt

aluat decât Avery. Cuvântul „nu” nu există în vocabularul lui. L-ai putea repeta la nesfârșit, el nu te va asculta, micuța mea !

Cu un râs ostil, Gerda își duse o mână la cocul blond, cu un gest studiat care-i scoase în evidență rotunjimile corpului.

— Firește, înțelegi bine că vorbesc din experiență, nu-i așa ? Trebuie să înțelegi că am... hm... prioritate și că este normal să nu-mi placă deloc interesul tău pentru Robert.

— Dar n-am nici un interes ! protestă Lygia, indignată de insinuările Gerdei și de modul de a le sublinia etalându-și ostentativ perfecțiunea formelor. Singurul lucru pe care-l doresc este să-mi amintesc cine sunt și să mă întorc... de unde am venit.

— În landă ? o luă peste picior Gerda. Ai venit din landă, nu-i așa ?

Vântul gemu printre brazi și Lygia încercă un sentiment dureros de solitudine. Gerda vorbea batjocoritor despre landă, dar poate că aceasta tănuia secretul identității ei pierdute ? Și dacă lungile pante întunecoase sau fluierarii țipând din ierburile înalte o așteptau să vină să-și revendice trecutul ?

În momentul acela, se auzi prima lovitură de gong, anunțând cina și țigara Gerdei descrie un arc de cerc pe deasupra balustradei terasei.

— Este ciudat, zise ea, modul în care ai apărut aici. Dacă stai să te gândești, era ca o scenă dintr-o piesă de teatru : vântul urlând în landă și tu cu pantofii aceia teatrali în picioare. De fapt, de cât timp ești aici ? De peste două luni ? Este ciudat, apăsă ea încă o dată pe acest cuvânt, că nimeni nu a semnalat dispariția ta, că ai fost lăsată în seama lui Avery, ca un pachet fără valoare.

Cuvintele acestea răsunară în urechile Lygiei, rămaseră cu ea în timpul cinei și o urmăriră în salon. Gerda, după ce împrumută cheia celei de-a doua mașini a lui Avery, ieșise în grabă.

– Presupun că a plecat să-l vadă pe Robert ? bombăni doamna Chase.

Avery închise ușa salonului și se rezemă de ea cu spatele. Inclină capul zâmbind.

– Eu nu vreau ca Robert s-o ia în căsătorie pe fata asta, declară bătrâna doamnă. Este frumoasă, dar limitată.

– Ea n-a spus niciodată că-l va lua pe sus pe judecătorul de pace din Brinsbam pentru a-l sili pe Robert s-o ia în căsătorie, replică Avery râzând.

Se apropie de canapea și răsuci butonul aparatului de radio. Când muzica de dans năvăli în încăpere, făcu o mișcare neașteptată spre Lygia și-i întinse brațele.

– Mă întreb dacă dansezi. Vrei să încerci ?

– Eu... nu cred că știu să dansez, murmură ea, dându-se puțin înapoi.

Preocupată evident de Robert, doamna Chase continuă :

– Păcat că piesa aceea nu se mai joacă. Știi când vor începe repetițiile pentru cea următoare, Avery ?

– Îndată ce vor găsi o fată care ar putea fi considerată acceptabilă pentru public – publicul feminin, bineînțeles – pentru a juca rolul fiicei lui. Trebuie să aibă douăzeci de ani, după părerea lui Robert ; dacă ar fi mai tânără, nu ar avea suficientă experiență teatrală. Dar trebuie să pară abia de cincisprezece.

– Firește ! El nu are decât treizeci și patru de ani și pe scenă arată chiar mai tânăr.

Doamna Chase rămase puțin pe gânduri, după care schimbă brusc subiectul discuției.

– Iar tu ai treizeci și șase ! Te-ai gândit la datoria ta față de descendenții familiei Chase ? Dacă mai trec câțiva ani, vei fi atât de obișnuit cu maniile tale de celibatar încât nu vei mai putea suporta o femeie lângă tine.

În timp ce vorbea, doamna Chase își îndreptă privirea spre Lygia care privea afară, ca un copil. Avery urmări privirea bunicii sale și-i ghici gândul.

– Ai consimți ? murmură el.

– Da. Este femeie... și nu este bolnăvicioasă, în pofida infățișării ei de pisică flămândă. Ești un bărbat frumos, Avery. Nu ar trebui să-ți fie prea greu să obții ceea ce vrei.

El ridică din umeri și împinse la loc un buștean în foc, cu vârful pantofului.

– Frumusețea nu are nimic de-a face cu asta, bunico. Eu... ea mă ține la distanță.

– Scorneli ! Vorbești cu mine, Avery Chase, și eu am trăit destul. Un bărbat frumos poate obține oricând ceea ce vrea, dar nu este întotdeauna de dorit să creadă că poate obține prin bunățate. Ai câțiva ușuratici remarcabili printre strămoșii tăi. Imită-i !

– Sau vrei să spui că trebuie să-l imit pe Bob ? Zâmbi cu îndoială, apoi merse spre ușa terasei.

– Pari adâncită în gânduri, Lygia.

Ea ridică spre el o figură zâmbitoare.

– Grădina miroase frumos. Este un parfum pe care mi-ar plăcea să-l pot pune într-un flacon și pe

care l-aș numi „Adierea toamnei”. Mi-ar aminti toată viața de conacul Chase.

Zâmbetul i se șterse de pe față și, ca și cum ar fi vrut să alunge un gând dureros, ieși pe terasă și merse să se sprijine de balustradă. Pașii lui Avery răsunară pe dale și se apropiară de ea. Intu-nericul și miresmele grădinii îi învăluiau ca o mantie, iar muzica radioului din salon se pierdea în noapte.

— Chase este și mai fermecător când vine iarna, când zăpada acoperă parcul și îmbracă ramurile brazilor.

— Voi fi plecată când va veni iarna, răspunse repede Lygia, fără să-l privească.

El îi atinse ușor umărul.

— Lygia, poate că nu va fi nevoie să pleci. Din cauza acelui semn de la degetul tău, presupun că ai un soț sau un logodnic. Mie mi se pare mai probabil că aveai un logodnic și că te-ai certat cu el. Să știi că o ceartă deosebit de violentă și de tulburătoare te poate determina să vrei să uiți totul, tot ce era în legătură cu asta.

— Dacă răspunsul ar fi atât de simplu! murmură ea. Aș vrea să fie așa, și totuși, nu reușesc să cred cu adevărat.

Simțea sub mâini piatra rece a balustradei și avu impresia că Gerda era din nou alături de ea, înaltă și sculpturală în rochia ei de jersey albastru, spunându-i cu vocea ei puțin răgușită: „Este ciudat că nimeni nu a semnalat dispariția ta, că ai fost lăsată în seama lui Avery, ca un pachet fără valoare”.

Gerda avea dreptate! Se produce cu siguranță un război general când o persoană dispare de

acasă. Părinți disperati repezindu-se la poliție, înarmați cu fotografii și semnalmente, cu tot felul de informații. S-ar lua legătura cu spitalele, cu prietenii. Și era probabil întrebare patronul unde lucra. Grație atâtor eforturi, era desigur inevitabil ca persoana să fie regăsită în câteva ore... În câteva zile ! Nu era abandonată în mâinile unui necunoscut, cum fusese ea, dacă ar fi existat cineva care să-și facă griji pentru ea.

— Pantofii aceia ridicoli, de exemplu. De unde au apărut ? Să-i fi furat, oare ?

— Oh, nu, destul ! Nu ești mai hoată decât mine. Dar dacă începi să crezi că ești, o să te îmbolnăvești și voi fi obligat să-ți cer să rămâi la pat și să te pun la regim cu compot și ouă moi. Asta n-o să-ți placă deloc, nu-i așa ?

Îi ridică bărbia și în pofida întunericului, îi văzu zbaterea sperioasă a genelor lungi și tremurul gurii. Se aplecă și o sărută, simțind cum îi tremură buzele dulci. O ținu în brațele lui câteva clipe, apoi îi dădu drumul.

— N-am să-ți cer scuze pentru asta, murmură el zâmbind. Condamnă caprifoiul și micsandrele.

În noaptea aceea, Lygia avu un somn agitat. Câteva ore, somnul părea că fuge de ea. În cele din urmă, spre dimineață, auzi mașina lui Avery plecând și se ridică din pat ca să alerge la ferastră pentru a vedea cum va fi timpul pe drumul spre Plymouth. O ceață ușoară acoperea parcul, iar cântecul păsărilor avea ceva nostalgic. Lygia se înfioră și-și încrucișă brațele la piept.

Gerda îi spusese că venise din landă. În dimineața asta, luă o hotărâre. Se va întoarce în landă și va găsi, dacă va putea, dezlegarea enigmei sale.

Spre orele două ale după-amiezii părăsi conacul, își încheie cu mâini nervoase și înghețate talorul ca să se apere de frig și se grăbi pe sub copacii din parc.

Nu era prima dată când se aventura până acolo de când venise, dar nu-i depășise limita, rândul de copaci dincolo de care se întindea o mare de ierburi și scaieți, unde nu se mai auzea sunetul plăcut și prietenos al castanelor lucioase căzând pe covorul de frunze, unde nu se mai înălțau stejarii cu frunzele ruginite de toamnă, nici fermecătorii mesteceni argintii.

Când ajunsese pe un fel de platou ierbos, dominat de un pom mic cu niște fructe de un roșu viu sub soarele intermitent, se ghemui pe iarbă, rezemându-și capul de trunchiul lui.

Își spusese că fusese o prostie să-i fie teamă... Lunda în plină zi era complet diferită de cum părea la lumina palidă a lunii, lungind norii ca părul unei vrăjitoare pe cerul nopții. Acum, un fel de eternitate aromată se degaja de pe întinderea ei mov și roz, iar cerul păcios servea drept fundal zborului fluierărilor care scoteau ciudatele lor țipete melancolice.

Genele ei negre și dese căborâră încet și câteva clipe mai târziu, când un sturz veni să ciugulească fructele roșii, ea nu-l văzu pentru că dormea adânc.

Trezirea bruscă dintr-un asemenea somn neașteptat îi lasă în primele secunde impresia că nu te-ai adihnit decât câteva clipe, dar amortirea picioarelor strânse, înțepenirea dureroasă a gâtului și a umerilor, îi risipesc curând această iluzie.

Lygia se insufleți, lăsând să-i scape un geamăt ușor. Deschise ochii, privi în jurul ei și-și spuse, cum fac adesea somnoroșii, că ațipise puțin. Dar înțelese curând, după umbrele landei și ale cerului, după frigul care-o cuprinsese și după anchiloza ei, că dormise mai multe ore. Își masă gâtul întepenit când o voce murmură :

– Da, ar trebui să dormi întotdeauna sub un scoruș... este foarte potrivit.

Lygia întoarse repede capul. Acolo, în picioare în fața ei, îl văzu pe Robert Chase.

Nu avea pălărie și vântul răcoros îi ciufulea părul negru. Se apropie de ea cu cel mai ciudat zâmbet, și cu toate acestea, când întinse mâna ca s-o ridice, Lygia nu ezită să i-o prindă.

– Ah ! exclamă ea, cât pe ce să cadă din nou în iarbă. Sunt complet amorțită.

El o susținu, și cu o expresie nepăsătoare, îi masă picioarele pentru a-i restabili circulația.

– Nu sunt destule paturi și divane la conac ? întrebă el cu țigara dansând între buze și scoțând mici spirale de fum.

Ea îl privi, încă somnoroasă, fără să reziste masajului mâinilor lui puternice pe picioarele ei, care-i produceau furnicături, dar fără îndoială le reînsuflețeau.

– De ce ați spus adineauri că ar trebui să dorm întotdeauna sub un scoruș ? întrebă ea.

El o privi insistent, cu ochii plini de un amuzament tainic.

– Scorușul este pomul vrăjitoarelor.

– Ah ? Dar... eu nu sunt vrăjitoare, domnule Chase !

- Nu, Lygia ? întrebă, răsând încet. Aș fi jurat că erai ceva ireal, o făptură ieșită dintr-un basm, care face farmece. Acum ai impresia că picioarele îți aparțin ?

- Da. Mulțumesc.

- N-ai pentru ce. Și acum, spune-mi ce faci singură în landă, adormită sub un scoruș, când ceasul meu arată că nu mai este mult până la ora cinci ?

- Oh, nu, nu poate fi atât de târziu !

El își consultă din nou ceasul.

- Este exact cinci fără șaptesprezece minute.

- În cazul acesta, înseamnă că am dormit mai mult de două ore ? Aici, afară ?

- Da, aici, afară, și dacă nu mă înșel, o să plouă curând. Vezi norii aceia care se îngrămădesc acolo sus, ca niște soldați adunându-se înainte de bătălie ?

Ea urmări direcția indicată de mâna lui lungă, fină, și văzu într-adevăr că vântul, asemenea unei companii, aduna norii de plumb în formă de marș. Înaintarea lor era inexorabilă și, cum prevestea Robert, va ploua în mod sigur.

- N-ai răspuns la întrebarea mea, reluă el. Ce cauți singură în landă ?

- Am venit să mă regăsesc, răspunse ea privind ierburile pe care le culca vântul. Mă gândeam că aici aș putea să-mi amintesc ceva.

- Și ți-ai amintit ?

Ochii lui nu mai erau ironici ; aveau o expresie ciudată de tulburare. Acolo, sub scorușul cu fructe roșii, în umbra mișcătoare a norilor alergând pe cer, era extrem de conștient de atracția acestei fete într-un asemenea decor ; emana din ea o sinceritate

și o fragilitate care-l emoționau fără voia lui. Atunci îi propuse :

– Vino cu mine la vilă. Îți voi oferi ceai și vei putea să-l saluți pe Banker.

Și ochii lui, în timp ce-i vorbea, urmăreau tremurul nervos al lungilor gene negre.

– La vila dumneavoastră ? murmură ea, uimită. Oh, nu, nu cred că...

– Nu crede nimic, Lygia. Lasă-te doar în voia imboldului de moment, este mult mai amuzant. De altfel, cred că vei fi destul de impresionată de mica mea vilă.

Îi întinse o mână și amândoi văzură o picătură grea de ploaie zdrobindu-se de ea.

– Va trebui să vii cu mine, altfel o să te uzi leocă. Nu suntem foarte departe de vila mea, dar ai un drum lung să te întorci la conac.

Lygia auzi foșnetul ploii pe frunzele scorușului și simți brusc dorința de a străpunge armura ciudată și dură a acestui bărbat.

– În cazul acesta, poate că ar trebui să vă însoțesc, zise ea.

Când Robert râse, ea își răsturnă capul pe spate și-l privi, dar chipul lui era al celui din portretul aflat în salonul conacului, neîndurător și întunecat, chinuit de o amărăciune tainică.

– Bineînțeles că trebuie, pentru că nu se poate scăpa de inevitabil, nu-i așa, Lygia ? Suntem măcinați de o curiozitate devorantă unul față de celălalt și nici unul dintre noi nu va fi satisfăcut până nu-și va potoli această curiozitate. Haide, vino !

O prinse de mână și se avântară alergând prin ploaie.

Erau la capătul puterilor și apa curgea șiroaie pe ei când se repeziră în sfârșit sub streșina vilei lui Robert, izolată la marginea unei mici păduri de stejari bătrâni, ulmi întunecați și cedri falnici.

— Era timpul, zise Robert ștergându-și cu mânăca fața udă și împingând ușa. Intră repede... Ah ! II auzi pe Banker ? Taci, nătărăule ! Nu mai face pe câinele de pază ! Pe aici, Lygia.

El deschise o ușă dintr-un vestibul întunecat și căldura unui foc de lemne năvăli spre ea ca un val purtându-l pe creasta lui pe Banker, foarte fericit s-o recunoască. El se ridică și-i puse labele cu toată greutatea pe umerii tineri, ca s-o lingă pe față.

Robert aprinse cu un chibrit o pereche de lămpi cu petrol. Lumina inundă încăperea și Lygia, încă uimită că se găsește acolo, privi în jurul ei.

Ceea ce văzu îi plăcu foarte mult. Se găseau acolo fotolii adânci de nuiiele, vopsite în negru, făcute să lenevești comod, cu perne de culoarea rubinului din catifea reiată. Carafe și pahare de cristal luceau blând în dulapul de vase cu uși lucrăte cu atâta finețe încât păreau dantelate. Pereții văruiți în alb erau decorați cu obiecte ciudate de aramă, iar când Robert trase perdelele la ferestre, Lygia le admiră dâmascul de un roșu-îchis care se combina cu sclipirea roșiatică a cristalurilor, cu pernele din fotolii și cu blana aurie a lui Banker.

— Ei bine ? murmură Robert.

— Sunt impresionată. Faceți parte indiscutabil din toate astea, roșul, negrul, sclipirea rubinului.

— Decorul meu de teatru, așa-i ?

Ea se gândea mai degrabă că aceste culori le reproduceau cu exactitate pe cele ale fondului unui anume portret și era înclinată să creadă că el știa

asta foarte bine. Da, ştia, judecând după linia ironică a gurii, când traversă cu hotărâre încăperea să-i scoată taiorul, pipăindu-l.

– Este ud. Eşti udă la picioare ?

– Nu, nu, picioarele mele sunt foarte bine, protestă ea puţin şocată, îndoindu-şi picioarele sub ea pe covor, de teamă ca el să nu decidă să-i scoată şi pantofii.

El îi întinse taiorul pe un taburet tapitat pe care-l plasă în faţa focului, şi-i spuse râzând :

– Vorbesc la fel ca Avery, nu-i aşa ? El a plecat să-şi petreacă ziua la Plymouth, după câte ştiu.

Lygia incuviinţă cu o înclinare a capului, bănuind că Gerda trebuie să-i fi vorbit lui Robert despre absenţa vărului lui, în timp ce fuseseră la Brinsham, aseară. Mângâia blana catifelată a lui Banker, privind cu un aer distrat strălucirea focului. Ceaiul acesta neaşteptat n-o să-i placă deloc Gerdei, se gândea ea ; se va infuria, va spune din nou lucruri răutăcioase, revoltătoare...

– Aş face mai bine să mă duc să pregătesc ceaiul pe care l-am promis, zise Robert. Ți-e foame ?

– Eu...

– Spune-mi că ți-e foame ! o imploră el. Pentru că am de gând să fac o omletă şi să-mi etalez talentele. Vom avea şi ciuperci alături ; le-am găsit în pădure în dimineaţa asta. Ce spui, meniul meu ți se pare interesant ?

– Îmi plac ciupercile la nebunie.

– Emană o aromă neasemuită la gătit, nu-i aşa ?

Timpe de o secundă sau două, o privi cu un zâmbet aproape candid, apoi se îndreptă spre uşă. Se întoarse din prag s-o mai privească o dată, mă-

runtă și slabă pe covorul negru cu auriu, ținând căinele ca și cum era o jucărie mare.

— Lygia, murmură el, de ce te-ai prefăcut că nu-ți place Banker, în ziua aceea, la conac ?

Stânjenită brusc, ea își plecă privirea.

— Eu... îmi plăcea. Îmi place mult, șopti ea simțind pe mâna ei nasul negru și rece al câinelui.

— Ah, înțeleg ! Eu eram acela care nu-ți plăcea.

— Nu erai nicidecum amabil cu mine, protestă ea cu o indignare a cărei demnitate fu risipită de Banker, care-și alegea tocmai acest moment ca să-i lingă bărbia.

— Ajunge, Banker ! porunci Robert. Păstrează-ți limba pentru tine.

— Nu, nu-l certai, este adorabil. Limba lui nu-mi face rău.

— Numai a mea, nu-i așa, Lygia ?

Ea își ridică repede privirea și văzu același zâmbet pe care-l avusese în landă, când o ajutase să se ridice. Zâmbetul acela ciudat, enigmatic, ca și cum aștepta ceva.

Ușa se închise în urma lui și tânăra fată avu deodată convingerea că în spatele acestei invitații la ceai se ascundea un anumit motiv. Se simți cuprinsă brusc de spaimă și începu să se ridice, ca și cum voia să fugă... imediat... repede...

Banker gemu când îi împinse capul, simțindu-i parcă neliniștea ; ea se lăsă să cadă înapoi pe covor.

— Ah, Banker ! Ce trebuie să fac oare ? murmură ea. Credeam că landa era aceea care mă chema, dar... era oare landa ?

CAPITOLUL VI

Lygia, fiind o făptură tânără care-și petrecuse mai multe ore în aerul tare al landei din Devon, se simți înfometată îndată ce mirosul ciupercilor ajunse la ea din bucătărie. Robert și ea mâncară pe o măsuță pliantă pe care el o scoase din dulapul de sub scara îngustă.

Omieta era moale și delicioasă, și când Lygia îl întrebă de unde avea talentele de bucătar, el făcu un gest vag și răspunse că majoritatea celibatelor se pare că dobândesc diverse talente, așa cum unele femei colecționează obiecte vechi.

Se ridică, apoi, cu un zâmbet fugar pe buze, înconjură masa și-i turnă vin dintr-o sticlă de Chianti îmbrăcată în rafie.

— Trebuie să-mi joc cum trebuie rolul de gazdă, nu? N-aș vrea să exise îndoieli asupra mobilurilor mele.

Ea își ridică privirea spre chipul lui, foarte bronzat deasupra gulerului întors al pulovărului negru și se gândi la ce spunea Avery despre el, că-i amintea ei de persoana de care fugise. Ochii ei violeti trecură rapid peste trăsăturile lui regulate și, chiar dacă nici o lumină bruscă nu-i risipi tenebrele memoriei, fu convinsă deodată, nu fără oarecare tulbu-

rare, că Avery avea dreptate. După prima lor întâlnire la conac, spusese el, îl asociase în mod conștient pe Robert cu cel de care fugea. Și o speria pentru că, în subconștientul ei, știa că ceva în el putea să-i trezească amintirile și s-o scoată din impasul amneziei, refugiul în care se aruncase ca să nu-și amintească... ce ?

– Ai crezut că aveam un mobil ascuns, invitându-te să iei ceaiul aici, insistă Robert.

– Și nu aveai ?

– Ba da, răspunse el cu simplitate. Mă simțeam singur.

– Ah ?

– Ah ? o imită el, făcând ochii mari, la fel ca ea. Nu crezi că un lucru uman atât de obișnuit mi se poate întâmpla ?

Vorbea cu ironie, dar Lygia, susținându-i privirea, văzu în ea o expresie aproape neîncrezătoare și înțelese că nu-i era ușor să facă o asemenea mărturisire. Singurătatea lui, în mod obișnuit, era secretul lui ; se simtea emotionată că i-l împărtășise. Ii zâmbi cu timiditate.

– Cred că puteți fi tot atât de gentil ca Avery, când vreți.

– Draga mea copilă, mai bine să nu abordăm subiectul acesta îndoielnic. Eu nu sunt gentil.

Își relua locul în fața ei și Lygia, după ce-i acordă o privire scurtă, își luă paharul de Chianti. El o privi bând o înghițitură, văzu că gustul vinului nu pare să-i placă și remarcă slăbiciunea juvenilă a brațelor ei și cearcănele de sub ochi, care dădeau impresia că nuanța lor violetă se revărsase în afară.

– Ciudată copilă ! exclamă el. M-am purtat de-

testabil în mai multe rânduri... De ce nu m-ai trimis la toți dracii când te-am invitat să iei ceaiul cu mine?

Timp de câteva secunde, Lygia rămase cu furculița în aer, cu o ciupercă înfiptă în ea. Apoi zâmbi slab.

– Nu m-am gândit la asta, recunosc. Dar ați fi plecat dacă m-aș fi gândit și aș fi făcut-o?

La aceste cuvinte, el izbucni în hohote de râs și dinții lui, perfecți ca cei ai lui Avery, străluciră cu o albeață orbitoare pe fața lui brunetă.

Ploaia izbea în ferestrele vilei, dar în încăpere se făcuse o căldură plăcută și Robert începu să vorbească despre o mulțime de lucruri. Despre teatru și despre oamenii cu care jucase. Despre Paris în timpul primăverii, cu castanii plini de flori roz. Despre familia miliardarilor în casa cărora locuise în Florida, care avea o orchestră la domiciliu, cântând pentru invitați în timp ce aceștia înotau în piscina fastucasă, în jurul căreia o jumătate de duzină de valeți ofereau platouri cu prepeliță umplută cu ficat de gâscă, ouă delicioase de pescăruș, pâine prăjită și caviar...

– Mi-au plăcut trate astea timp de opt zile și apoi mi-a trecut prin minte că civilizația se pare că s-a străduit atâtea secole numai pentru a crea din nou bacanalele extravagante de la curtea lui Nero. Cele din timpul Elisabetei întâi mi-ar fi convenit de minune, dar corpurile acelea unse cu ulei, muzica aceea nebună în timp ce se digera prepeliță și ficat de gâscă... mă sufocau.

Bău vin și luă puțină brânză. Lygia, care-l urmărea, își spuse că, pentru un bărbat, avea mâini excepțional de frumoase.

– Vrei brânză, Lygia? îi propuse el.

Dar ea preferă o bucată de tartă cu mere. Torta, îi spusese el, îi fusese oferită de o femeie de treabă din Brinsham care venea și-i făcea curățenie.

— O ființă cumsecade, dar își face griji că trăiesc singur aici. Mă întreb ce ar găsi de spus dacă n-aș trăi singur !

Lygia începea să nu se mai mire de fiecare dată când râdea la spusesele lui. Acum râse din nou și-și linsese vârful degetelor pline de zahăr.

Descoperi că Robert putea încânta cu aceeași ușurință cu care rânea și, cum era înzestrată cu o mare sensibilitate, se lăsă fermecată de această magie pe care el știa s-o creeze, la fel de prompt cum fusese victima suferinței pe care i-o provocase.

Se destindea puțin mai mult cu fiecare tic-toc al marelui orologiu, trăsăturile i se îndulceau, atitudinea ei își pierdea afectarea. O cuprindea o senzație de încântare și fiecare obiect din încăperea aceea fermecătoare părea să-i sporească bucuria. Era acolo Banker, care-și infulecase rapid propria lui mâncare și se întinsese la lumina jucăușă a focului de lemne. Exista apoi strălucirea blândă a cristalurilor și a obiectelor de aramă ieșind în evidență pe albul ca de cretă al pereților, umbrele îngrămadite între grinzile plafonului, și mai cu seamă o impresie de timp suspendat, de dorință împărtășită ca ora aceasta să nu se termine niciodată ; teama reciprocă, poate, ca ora următoare să nu aducă ceva care să le intrerupă plăcerea acestei clipe rupte de timp, pe care o descoperiseră împreună atât de neașteptat.

Dar pământul se invârtește, acele orologiului de asemenea, și sesizără amândoi suspinul din vocea lui Robert când zise în cele din urmă :

– Ei bine, Lygia, ai apreciat mâncarea și ospitalitatea mea ?

Ea îi zâmbi, arătându-i farfuria goală.

– Mi-a fost mai foame decât credeam.

– Oh, dar aerul landei noastre este renumit pentru stimularea apetitului. „Veniți în minunatul nostru Devon și veți deveni gras ca untul !” De aceea sunt aici.

– Nu veți arăta deloc bine cu obrajii rașii și cu o burtă mare... și gândiți-vă la șocul îngrozitor pe care l-ar suferi admiratoarele !

– Admiratoarele mele, care leșină cu miile de emoție ! exclamă el râzând și întinzându-se cu toată grația indolentă a unei feline. Le rezerv într-adevăr un șoc, din întâmplare. În viitoarea mea piesă, joc rolul unui tată... Adică, dacă găsim ingenua care ne trebuie. Este infernal ! Sunt apatice ca niște bebeluși, cu un rest de ou fiert la gura lor ca un boboc de trandafir, sau atunci când au treizeci de ani sunt dure ca oțelul. Pentru nimic în lume nu voi fi tatăl unei fete de treizeci de ani care pretinde că are doar jumătate !

– În cazul acesta, va fi un boboc de trandafir cu un rest de ou pe gură ?

Și Lygia izbucni în râs, incapabilă să și-l imagineze ca tată al unei mici creaturi zăpăcite.

– Nu va fi absolut nimic dacă n-o găsim pe cea care ne trebuie. Am o propunere să merg la New York, dacă piesa asta englezească nu se montează, și o voi accepta fără îndoială.

– N-ai jucat niciodată în filme ?

– Nu ! Detest cinematografia. Am făcut unul sau două filme pentru televiziune, terminate rapid ; dar

între șase și opt săptămâni într-un studio, m-ar înnebuni !

Nerăbdarea lui o făcu să zâmbească. Îl mângâie pe Banker care se apropiase. Astfel că mâna ei stângă se cufundă în blana deasă și aurie. Urma inelului dispăruse aproape complet de pe inelar, observă ea, și timp de o secundă fugară, aproape că i se păru că știe de ce purtase acel inel. Dar când încercă să prindă amintirea, s-o facă tangibilă, îi scăpă. Ridică spre Robert ochii ei violeți, puțin cam nesiguri și, cum în mintea ei inelul se asocia probabil cu conacul Chase, zise :

— Ceaiul acesta delicios m-a săturat și sunt sigură că nu voi putea mânca nimic la cină, la Chase.

— Ah, Chase !

El întoarse capul spre orologiu. Lygia îi urmări privirea și rămase cu gura căscată, cuprinsă brusc de neliniște.

— Vor fi deja la masă când voi ajunge eu ! Ce... ce credeți că ar trebui să fac ? Credeți că Avery s-a întors de la Plymouth ?

Robert bău nepăsător puțin vin. Un zâmbet ironic plutea pe buzele lui.

— Nu cred. Crezi că ar putea fi neliniștit ?

— P... puțin.

Robert rămase tăcut și în încăpere nu se mai auzi decât trosnetul unui buștean în șemineu, zgomotul ușor pe care-l scoase când căzu și se rupse în două scoțând o jerbă de scântei. Banker se trezi, ridicându-și capul de pe labe. Se culcase la picioarele Lygiei, dar se ridică, se întinse și făcu înconjurul mesei pentru a merge să-și pună botul pe genunchii stăpânului său. Robert îl mângâie distrat.

— Îți place Avery, nu-i așa, Lygia ?

— Da, răspunse ea jucându-se puțin nervoasă cu piciorul paharului. Are o inimă atât de bună încât este imposibil să nu-ți placă și să nu dorești să reușească în ceea ce întreprinde. A renunțat la atâtea lucruri, la cabinetul lui din Londra, la prieteni și la distracții. Dacă obține un succes cu formula lui, va fi totul pentru el ; simte o nevoie atât de profundă să aline suferințele...

Ochii violeți ai Lygiei aveau o expresie foarte blândă sub pleoapele cu gene dese. În clipa aceea, ea însăși avea aerul că vrea să aline suferințele și Robert, clinicul, nu se putu împiedica să nu râdă. Își împinse scaunul cu o anume grabă și se ridică.

— Înțeleg că vinul acesta nu-ți place. Mă duc să fac cafea.

Căută cești și farfurioare într-un dulap încastrat în peretele de lângă șemineu. Când le puse pe masă, Lygia scoase o ușoară exclamație, luând una în mână.

— Cât de fermecătoare sunt ! Mult prea frumoase pentru a fi folosite.

Degetele ei mângâiară decorația în relief care încercuia ceașca.

— Este porțelan autentic. Serviciul aparținea bunicii mele, zise el luând ceașca cealaltă, care păru minusculă și fragilă în mâna lui bronzată. Nu știu de ce mi l-a dăruit, numai dacă n-a avut ideea sentimentală că mă voi gândi la ea de fiecare dată când m-aș servi de el.

— Nu, nu acesta a fost motivul, îl asigură imediat Lygia. Știe că aveți un gust înnăscut pentru lucrurile frumoase, că le apreciați. Chiar dânsa mi-a spus.

— Adevărat ? se miră el, cu sprâncenele ridicate. Vorbești adeseori despre mine cu bunica ? Haide,

cred că n-a putut să-ți dezvăluie nimic în plus față de ce ai ghicit deja. Știi că sunt cumplit de autoritar, nu-i așa ?

Lygia îi susținu privirea ironică și, fără să poată nega puterea voinței, nici a lui, nici a ei însăși, se surprinse găsindu-i, într-o anumită măsură, scuze. Era victima unei vechi fatalități, specifică celor din clanul Chase, și doamna Chase spusese că el se lupta cu ea și o ascundea pe cât posibil. Prin urmare, Lygia trebui să-i ierte această imprevizibilă pecete a familiei, la fel cum ar fi închis ochii asupra unui semn evident ; în clipa aceea, în timp ce urmărea acest chip abătut, ar fi dorit să-și treacă blând o mână peste fruntea lui pentru a-i alunga expresia aceea ironică și zbuciumată.

— Apăru un scurt moment de tensiune între ei ; răpăiala ploii în geamuri păru că se îndepărtează și că încăperea devine mai mică. Lygia tresări brusc când Robert se întoarse și se îndreptă spre ușă, mormăind :

— Mă duc să fac cafeaua.

Rămasă singură în liniștea care-o înconjura, Lygia aproape că nu mai auzi zgomotul ploii și al vântului. Nu-i mai păsa de restul lumii, de ce era în afara acestei mici vile. Nu-i mai păsa de conac în timp ce, ca într-un vis unde nu mai erau nici teamă nici obstacole, rătăcea prin încăperea aceea plină de imaginea lui Robert, atingând ușor, cu vârful degetelor, toate lucrurile acestea care-i aparțineau.

O mică statueta de jad a unei zeițe, enigmatică și translucidă, o păstorită din porțelan de Saxa, cu flori pe genunchi, o gravură în metal, ușile delicate

ale unui birou... După aceea, se așază pe taburet și luă de pe gheridon manuscrisul unei piese de teatru.

Când Robert reveni în încăpere, zâmbi văzând-o pe Lygia cocoțată pe taburetul acela rotund, oa o mică zână pe o ciupercă uriașă, cu ochii ei ciudați reflectând sclipirile focului.

– Ce ai acolo ? întrebă el. Manuscrisul piesei
Moștenirea mea și scandalul ?

– Da.

Nimic altceva drept răspuns decât un cuvânt, dar ceva în tonul vocii ei îl făcu să-și întoarcă privirea spre ea în timp ce turna cafea în cești.

– Titlul acesta nu-ți place ? Este cam agresiv, știu, dar trebuie să placă publicului londonez.

Ea nu părea să-l asculte. Ținea manuscrisul în mâinile strânse, cu ochii rămași pironiți pe numele autorului scris deasupra titlului. Pe neașteptate, rosti :

– Fenton Layne... Cunosc numele acesta... el a scris **Verighete și papuci**.

Robert care turna cafea în ceștile de porțelan pe care ea le admirase atât de încântată, tresări atât de violent încât cafeaua se răspândi pe fața de masă.

– O piesă destul de ciudată, murmură Lygia.

– Ce poți ști tu despre asta ?

– Criticilor nu le-a plăcut niciodată, nu-i așa ?

– Vorbea parcă pentru ea însăși, fără să ia în

seamă privirea extrem de atentă a lui Robert, mâna lui încheștată pe toarta cafetierei.

— Mai ales actul al treilea, desigur, continuă ea, când cea de-a doua soție pleacă în mijlocul actului și nu mai revine. N-am putut niciodată „simți” cu adevărat momentul acela. Voiam întotdeauna să mă revolt, acolo, pe scenă, să strig că nici o femeie nu va alunga fantoma primei soții, dacă nu-și iubește suficient soțul. Toată luna aceea când am jucat **Verighete și papuci** la Torquay, înainte de încheierea acelei serii de miercuri, pentru a ne duce să ne onorăm angajamentul la Bournemouth, n-am reușit niciodată să mă apropii de rolul acesta, nici să mă identific cu el. Eu... eu...

Vocea i se frânse și-și duse dosul mâinii la gură, într-un gest ciudat de repulsie. Apoi o trecu violent peste buze, ca pentru a le șterge.

— A avut loc un scandal groaznic cu directorul nostru, cumplit, dar oamenii nu puteau fi lăsați baltă și-i promisesem Loisei Grey că o voi înlocui până când mama ei se va simți mai bine și ea va putea să se alăture trupei.

— Trupei ?

Robert repetă cuvântul și ea își ridică încet capul, înspăimântată ; încăperea i se păru plină de ochii lui Robert. Lumea întreagă era ochii lui Robert, în timp ce înainta încet spre ea. Și apoi el spuse, cu o voce atât de înghețată încât ea se înfioră :

— Continuă, Lydia. Toate astea sunt foarte interesante. Bournemouth nu-ți spune nimic ? Așadar, te-ai certat cu directorul... De ce ? Te-a concediat ?

— Nu !

Cuvântul țâșni din gura ei și manuscrisul îi căzu din mâinile care-i tremurau.

– Atunci, ce a fost, ce a făcut ?

– Nu a făcut nimic...

– Oh, ba da !

Robert o prinse de încheietura mâinii și, cu o forță irezistibilă, o făcu să se ridice de pe taburet, o obligă să-i înfrunte mânia. Furia îl învăluisese ca o umbră ; apoi o strânse în brațele lui și murmură lângă gura ei :

– Asta a făcut, trișoare mică, după ce l-ai înecat în ochii aceștia fantastici și l-ai lăsat să se zbată acolo ? Asta a făcut, așa-i ?

Acum, totul era întuneric, nu mai exista nimic viu pe lume decât gura lui Robert peste a ei și undeva, vocea doamnei Chase care-i spunea că era un păgân. „Un păgân, copila mea, și păgânii nu au onoare. Asta este fascinația și primejdia pe care le inspiră, faima și demonul lor. Le place să trăiască, dar își bat joc de moarte. Iubesc foarte rar, iar când urăsc, este până la ultima picătură de sânge...”

– Robert, nu mă uri ! strigă Lygia.

Scăpă într-o clipă din brațele lui și alergă ca o nebună spre ușă.

El sări s-o urmărească, dorind s-o pedepsească pentru șansa pierdută. Pentru inocența ochilor ei, pentru modul în care spusese „Cred că sunteți aproape tot atât de gentil ca Avery...” Tot atât de gentil ca Avery ! Gentil și naiv și cucerit de farmecul ei ! Ei bine, el nu era Avery !

– Ei drăcia dracului !

Înjurătura îi scăpă când se împiedică de taburet. Iar Banker mări agitația sărind și lătrând, ca pentru a participa la joacă.

– Nu ne jucăm, Banker, bătrâne, crede-mă ! bombăni Robert, nemulțumit.

Se ridică și lovi zăvăn taburetul cu piciorul... taburetul pe care fusese așezată ca o zână...

Până când să ajungă el la ușa vilei, Lygia alerga deja nebunește în noapte, prin ploaie. În pădure, frunzele căzute, udă de ploaie, o făceau să alunece și minutul de grație pe care i-l acordase căderea lui Robert nu a putut-o salva de a fi ajunsă din urmă în labirintul copacilor pe care el îl cunoștea mai bine decât ea. Ramuri lungi conspirau s-o prindă în cursă, se agățau de hainele și de părul ei când alerga și una dintre acestea puse capăt urmăririi nebunești. Brațele lui Robert țâșniră imediat din întuneric și o ridicară de la pământ.

O purtă la iuteală, cu pași mari, în vilă și trânti ușa în spatele lor cu o lovitură de picior. Când regăsiră căldura plăcută a salonului, o lăsă pe picioarele ei.

— Acum, haide, spune-mi, cine ești? O mică actriță de turneu, dacă am înțeles bine?

Vocea lui era aspră, mâinile lui o scuturau, iar apa curgea din părul ei pe obraji, ca niște lacrimi. Lygia clătină din cap, știind că trezirea memoriei era pentru ea un coșmar, mai degrabă decât o ușurare la care sperase atât de mult. O actriță de turneu, oh, da! Mereu pe drum cu Edward, totăl ei, până când acesta murise de o pleurezie la Yarmouth, cu opt luni în urmă.

Oh, da, acum știa totul și amintirea era dureroasă și zguduitoare în privirea pe care o ridică spre chipul întunecat și disprețuitor al lui Robert.

— Presupun că-mi vei spune că ți-ai regăsit în mod miraculos memoria? râse el batjocoritor. Ei bine, nu mi-o spune, pentru că nu sunt dispus să ascult noi minciuni. Nu sunt nătorăul blajin căruia

i te adresezi adineauri. Nu voi mai fi niciodată, cu tine !

Lygia era incapabilă să răspundă. Nu putea nici măcar să deplângă farmecul și încântarea orei trecute, care fugise din viața ei ca și cum nu existase niciodată.

„Farmecul nu este decât o clipă, un moment fugar, ca un puf de pădăie în vânt”, îi spusese într-o zi tatăl ei. „Încerci să prinzi acest farmec, să-l păstrezi pentru totdeauna în mână, dar el se risipește în neant, chiar în timp ce-i admiri frumusețea.”

Vorbea atunci despre micuța și fermecătoarea Maeve, cum îi spunea el. Micuța și fermecătoarea Maeve era o irlandeză care crezuse în el, ca actor și ca bărbat, și care-l susținuse cu curaj în numeroasele momente de decepție care-i presăraseră viața de actor.

Bărbat tânăr, Edward Blair avusese talent, mult farmec, fiind uneori strălucitor ; dar ușa de fier a lumii teatrului londonez nu se deschide pentru toți și, dacă încercase adeseori s-o deschidă cu forța și cu inima plină de speranță, întâlnise întotdeauna un obstacol în calea lui. Pe directorul acela blazat care-i spunea : „Continuă cu turneele, băiete, sau caută o slujbă de barman ; mutre frumoase bune de gură găsești treisprezece la o duzină !” Sau celălalt, care-l refuza cu cinism pentru că, trebuind să hrănească o femeie și o fetiță cu incasările din turnee, ajunsese să joace „distrându-se”.

Și apoi, inevitabil poate, toate umbrele persistente se îmbinaseră într-o întâmplare sumbră, moartea Maevei și, fără curajoasa Maeve să-l îmbărbăteze pe Edward, pentru a-i ridica moralul de fiecare dată când suferea un nou eșec sau era victima pre-

judcăților pe care păreau să le inspire frumoasele lui trăsături regulate, își pierduse toate ambițiile, se resemnase doar să fie un actor de mână a doua, ai cărui pași nu erau destinați să calce pe scenele marilor teatre ale Londrei. Născut în turneu, va muri încătușat de ele.

Dar nu și Lygia !

Foarte devreme, îndată ce Lygia începu să arate inclinații, el luă o hotărâre. Vor munci din greu amândoi, desigur în turnee, ce aveau altceva ? Vor munci și vor economisi și atunci, ea va putea să studieze timp de doi ani la Royal Academy. El nu putuse nicio dată s-o urmeze, și era important ! Era un strat de cultură peste experiența brută a repertoriilor din turnee, și asta impresiona directorii teatrelor din West End. Edward era convins că asta îi impresiona.

Da, Lygia îi va impresiona într-o zi. Va deveni o vedetă, va avea succesul care-i fusese refuzat tatălui ei și asta va compensa puțin moartea Maevei, eternele lui deziluzii, eterna sărăcie.

Dar Edward nu-și revenise niciodată după moartea Maevei și când se îmbolnăvis de pleurezie la Yarmouth, nu luptase deloc pentru a trăi. Murise ținând mâna Lygiei, privind în depărtare, peste umărul fiicei sale, cu un zâmbet ușor, ca și cum cineva era acolo și-l aștepta.

Lygia, care avea atunci nouăsprezece ani, nu cunoscuse altceva decât turneele ; de aceea, le-a continuat. Dar acum era o muncă tristă și solitară și mintea ei tânără și sensibilă se revolta tot mai mult împotriva acestei vieți care-i omorâse cu siguranță părinții. Ingrozitoarele camere mobilate care nu puteau niciodată să compenseze un cămin adevă-

rat. Pieseile banale în care era obligată să joace. Speranța, atât de îndepărtată, de a ajunge la situația de vedetă, rezervată atâtor de puțini.

Și Lygia știa acum, în fața lui Robert Chase, că încercase să scape din lanțul ei uitând, trântind o ușă; punctul culminant al vieții ei jalnice fusese seara aceea la Torquay, când fugise din teatru, având încă pe ea costumul și pantofii de seară, cu buzele arzând de sărutul lui George Downham...

Downham! Se cutremură amintindu-și de bărbatul acela, înalt și grosolan, intrând în cabina ei ca un animal la vânatoare.

O mai făcuse de câteva ori, pentru că ultima ei ieșire din scenă era cu zece minute înaintea celorlalți membri ai distribuției. Dar, înainte de seara aceea, el se mulțumise întotdeauna să vorbească, să încerce s-o convingă să cineze cu el. Sau îi făcea reproșuri asupra jocului ei, îi spunea că părea să se transforme într-o marionetă în ultima scenă din **Verighete și papuci**. De data asta, nu mai vorbise de cină, nu discutase despre piesă, răsese numai, declarând că ajunsese la concluzia că avea nevoie să fie încălzită și înainte ca ea să se poată eschiva de corpul lui uimitor de agil, brațele lui mari o înhățară și gura lui mare îi prinsese buzele ca o capcană.

Ptiu! Lygia se cutremură încă o dată, groaza acelei clipe revenindu-i în memorie ca s-o tortureze: gura lăcomă, brațele neînduplecate, și apoi țipătul de animal pe care-l scosese când, de disperare, ea recursese la o lovitură pe care tatăl ei o învățase din prevedere, tocmai pentru situații ca aceea. În timp ce Downham se încovoia de durerea fulgerătoare, ea fugise din teatru.

Îl privi în ochi pe Robert cu un aer vrednic de milă și murmură :

— Numele meu este Blair. Am fugit din turneu, dar nu știam. Era ultima seară când jucam acolo ; o doua zi urma să plecăm spre Bournemouth. Presupun că, inconștient, fugeam de mult timp, probabil după moartea tatălui meu, acum opt luni, dar în seara aceea... în seara aceea, la Torquay, am început să fug realmente. Acum știu că, ieșind în fugă din teatru, am văzut un autocar oprit în fața ușii. Acum știu că i-am dat șoferului toți banii pe care-i aveam și el m-a dus până la Brinsham. Eu... Trebuie să fi pierdut biletul coborând din autocar și... după aceea am mers, am mers...

Își trecu o mână tremurândă prin părul ud și brusc se clătină, cu chipul lipsit de orice culoare în afara violetului ochilor, pierduți, cu corpul fără nici o rezistență când el o ridică fără menajamente și o aruncă într-un fotoliu. Rămase aplecat, cu mâinile pe rezemătoare, și o privi insistent, cu buzele la fel de livide ca ale ei, severe și strânse. Când vorbi, vocea lui i se păru foarte îndepărtată.

— Te voi da imediat pe ușă afară, te voi trimite la naiba, dar cum nu sunt un înger, nu pot să te judec.

— Nu mă credeți ? șopti ea.

El râse, regăsindu-și tot sarcasmul.

— Vrei într-adevăr să mă faci să cred că o persoană poate dispărea de la slujba ei în felul acesta, fără ca nimeni s-o caute ? Și directorul ? El ar fi fost primul care să te caute. În fine, oricum, un turneu teatral ! Nu poți aduna actrițe de oriunde să le duci cu tine, nu când prezinți o piesă care a fost repetată mai multe săptămâni.

— Vă înșelați, zise ea istovită. George Downham nu m-ar fi căutat. Noi... ne certaserăm... El trebuie să fi povestit trupei că plecasem. Probabil a fost crezut. Câtiva dintre colegii mei știau că nu eram fericită să lucrez cu el.

— Și camera ta ? Proprietăresei trebuie să i se fi părut ciudat că nu te-ai întors să plătești chiria și să-ți iei lucrurile.

— Ei bine...

Șovăi. Ceea ce avea să spună acum era atât de incredibil încât mintea cea mai încrezătoare ar considera că este de domeniul fantasticului ; și în mod sigur, Robert nu era o fire credulă, cel puțin în privința ei.

— Eu... Nu stăteam în aceeași pensiune cu restul trupei. Nu voiam să fiu aproape de George Downham, înțelegeți. Am închiriat o cameră deasupra unei cafenele. Era foarte bine... în fine, oamenii erau foarte drăguți cu mine.

Ridicase vocea, se pusese în defensivă asemeni unui martor a cărui mărturie este greu de crezut, iar juriul nu pare foarte îngăduitor. Era cât pe ce să-și înghită cuvintele, atât de repede vorbea :

— Cred că patronul era un tălnuitor. Sunt sigură de asta ! Veneau camioane și se opreau acolo în plină noapte. Cred că făcea comerț clandestin cu... țigări, zahăr, conserve. Lucruri din astea. În cazul acesta, firește, nu voia ca poliția să vină să-și vâre nasul pe acolo. Astfel că nu va semna la dispariția mea, nu-i așa ?

— Îmi ceri să cred că ai rămas într-un asemenea loc, singură ?

Un mic zâmbet timid se insinuă în privirea ei și dispăru imediat.

— Sunt singură de la moartea tatălui meu, zise ea, și-l preferam cu mult mai mult pe acel dubios patron de cafea, directorului meu. De altfel, când faci turnee practic toată viața, călătorind din oraș în oraș, un pat curat și un tavan uscat sunt mai presus de onestitatea proprietarului.

Se lăsă tăcerea, apăsătoare; tic-tacul ceasului de la mână lui Robert părea că bate ca o inimă. Doi bușteni se prăbușiră în șemineu, ca niște copii epuizați căzând imbrățișați și adormind.

— Înțeleg, zise în cele din urmă Robert privind-o cu o expresie curioasă. Trebuie să recunosc că prezinți toate astea foarte credibil.

— Credibil? Adevărul ar trebui să pară întotdeauna credibil, nu credeți?

Ea se înfioră atunci când el puse mâna pe puloarul ei. Era umed de la ploaie.

— Ai face bine să-l scoți înainte de a mă obliga să te îngrijesc de pneumonie, mormăi el și ea ghici în mod nelămurit din privirea lui că el se temea să nu fi moștenit plămânii șubrezi ai tatălui ei. Pot să-ți acord încredere și să te las aici cât timp mă duc să-ți caut un capot?

Ea nu răspunse, copleșită de tristețe, de răpăitul monoton al ploii, știind foarte bine că dacă ar lăsa-o vreodată singură, ar pleca din nou. Ploaia era mai puțin rece decât vocea lui, noaptea mai puțin întunecată și impenetrabilă decât ochii lui.

— Preferi pneumonia decât pe mine, așa-i?

Râse fără veselie, o ridică din fotoliu și o purtă în brațe până la scara îngustă, plecându-și capul ca să nu se lovească. Ajuns sus, o puse pe picioarele ei și ea auzi un băț de chibrit aprinzându-se; o lampă se aprinse pe un scrin mare de nuc. Pro-

tabil că exista acolo un curent de aer, deoarece flacăra lămpii se legănă și se înclină asemenea unei dansatoare, proiectând umbre pe pereții albi ai încăperii și pe cuvertura albă de pe patul mare.

— Scoate fusta și pulovărul, și pune-ți asta, ordonă el aruncându-i o haină de casă din păr de cămilă.

Dar Lygia avea mâinile ca de lemn și veșmântul căzu pe podea. Ea vru să-l ridice, cu stângăcie, dar orbită brusc de lacrimi, căzu în genunchi plângând, cu fața în cuvertura de pe pat.

— Doamne-Dumnezeule ! De ce plângi ? întreabă el iritat, venind s-o ridice. Nu ești și așa destul de udă ?

— Sunteți aspru... crud...

Lacrimile ei străluceau la lumina lămpii și Robert o manevră ca pe un copil înfrânt ; îi trase fermoarul fustei și-i scose pulovărul peste cap.

— Nu uita să adaugi că am figura nemiloasă a unui mare inchiizitor spaniol, o ironiză el.

Văzându-l aruncând pulovărul pe pat, Lygia își dădu seama cu spaimă că o dezbrăcase cu nepăsare. Vru să-i scape, dar în clipa aceea fusta îi căzu la picioare și se trezi fără apărare în fața lui, în furoul alb. Îi simți mâinile pe brațele ei, își aminti sărutul lui și se gândi la George Downham. Începu să tremure nervos.

El o simți și-i prinse bărbia ca să-i ridice capul. Zâmbetul amar care-l făcea să semene atât de mult cu Adam Chase din portret, era din nou pe buzele lui. —

— Încetează să mai tremuri ca o piftie, îi ordonă el. Eu nu sunt fostul tău director de turneu ! Nu-mi

face nici o plăcere să simt niște buze care tremură de teamă sub ale mele. Să știi că nu sunt de lemn !

Ochii lui erau acum pe jumătate surprinși, pe jumătate iritați.

— Nu ai de ce să te temi, demonstrația mea de mai înainte nu se va repeta.

Se aplecă, ridică de pe podea veșmântul și-l puse în mâinile ei.

— Imbracă-l și apoi coboară. Mă duc să mă ocup de uscarea fustei și a pulovărului ; nu te poți întoarce acasă cu veșmintele ude.

Îl auzi coborând scara și pe Banker lătrând când intră în salon.

În fața ferestrei, perdeaua se mișca ușor la curentul de aer, atingând ușor umerii și brațele goale ale Lygiei, ca niște degete de gheață. Dărdâind, își trase haina de casă pe ea. Era mult prea mare pentru ea, firește ; o ridică și o strânse cu cordonul ; apoi se privi în oglinda de deasupra scrinului.

— Acasă ? murmură ea. Dar Chase nu este casa mea... Eu nu am casă !

CAPITOLUL VII

O oră mai târziu, când ploaia încetase, Robert o conduse pe Lygia la Chase pe șoseaua care venea de la Brinsham. Mergeau repede, pentru că dinspre mare bătea un vânt rece și ea se simțea recunoscătoare pentru ciocolata fierbinte pe care Robert o obligase s-o bea înainte de a pleca de la vilă și pentru bluzonul căptușit pe care i-l împrumutase. Își ridică gulerul până la urechi și-l auzi pe Banker răscolind frunzele moarte care mărgineau șoseaua.

Robert rupse tăcerea.

— Ce ai să faci acum ?

— Singurul lucru pe care-l pot face, se înțelege. Mă duc să-mi reiau turneele.

— Turneele, da ?

Lygia nu-i vedea fața în întuneric, dar nu se putu împiedica să se întrebe dacă zâmbetul era sarcastic când el reluă :

— Este într-adevăr tot ce știi să faci ? Avery are poate alte planuri pentru tine... te-ai gândit la asta ?

— Nu, nu m-am gândit, răspunse ea aruncându-i o privire plină de reproș. Nu sunt o cerșetoare, deși sunteți hotărât s-o credeți, domnule Chase.

— Domnule Chase ? repetă el ironic și vântul aruncă fumul țigării lui în ochii Lygiei. Mi-ai spus

Robert când te-ai smuls din brațele mele pentru a fugi în ploaie.

— Îmi pare rău, replică ea cu puțin din ironia lui, simțindu-și obrajii arzând de o căldură care nu se datora în întregime bluzonului îmblănit.

Fusese în brațele lui, chiar dacă într-un moment de mânie, ceea ce-i dovedise că prezența lui îi dădea o senzație care o tulbura. În timpul acestei îmbrățișări, simțise puternicele bătaii ale inimii ei lângă a lui și amintirea îi dădea impresia că era ciudat de goală, ca și cum, după asta, el îi cunoștea toate formele trupului.

— De ce îți pare rău ? Că ai fugit ?

— Nu ! Știi foarte bine ce vreau să spun.

— Că numai în împrejurări foarte dramatice poți folosi prenumele meu ? Așa-i-?

— Da.

— În cazul acesta, va trebui să te sărut iar pentru a-ți-l smulge ?

Lygia nu răspunse și el izbucni în râs.

— Nu te neliniști, Lygia, n-o să te mai sărut.

Robert se opri, deoarece se vedea conacul ale cărui lumini apăruseră printre copaci.

— Te voi lăsa aici. Nu vei întâlni nici o sperietoare atât de aproape de casă.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați condus.

— Nu ai pentru ce, Lygia.

Se îndepărta deja, chemându-l pe Banker, care adormea pe sub brazi. Ridică mâna drept rămasbun — îi văzu capătul aprins al țigării — și noaptea umedă îl înghiți îndată. Porni din nou spre conac, ghemuindu-se în bluzon, deoarece câteva picături reci de ploaie îi improșcară obrajii. Își spuse că tre-

buia să lase haina la Chase, pentru ca Robert să vină s-o ia.

Începea să plouă din nou, în mod serios. Picăturile mari se striveau cu zgomot pe terasa conacului și cerul negru de deasupra copacilor fu brăzdat de un fulger strălucitor. Tunetul răzni asemenea unui animal sălbatic periculos.

— Amenință de dimineată, domnișoară. În după-amiaza aceasta, norii au format veritabile armate, îi spuse valetul cu vocea lui imposibilă, când trecu prin fața lui.

— Da, va fi o adevărată furtună.

Lygia privi în jurul ei. În seara asta, vestibulul i se părea copleșitor, lambriurile mai întunecate, ochii din portretele de familie mai reci. Ușile diverselor încăperi i se păreau închise pentru ea.

— Da, o furtună periculoasă, domnișoară, cum avem din când în când pe aici, zise David, cu capul ușor îndîlnat, ca și cum asculta creșterea intensității vântului. Din fericire, noi suntem aici pe o înălțime, dar tot ce se află în partea mai joasă a landei este amenințat când marea trece peste digul de la Brinsham.

Lygia își aminti bătrânul dig scund plin de alge, adânc fisurat acolo unde marea îl uzase și-l măcinase.

— Acolo jos, au fost deja inundații, reluă David.

— Inundații ? repetă ea cu teamă.

— Da, domnișoară. Se trimit bărci pentru a duce alimente și alte lucruri oamenilor. Văile devin niște râuri în creștere, ducând cu ele arbori și animale moarte de la ferme. Și dacă ați fi văzut drumurile ! Imposibil de trecut cu mașina pe ele.

Lygia se cutremură și se întoarse spre ușa închisă, ca și cum putea să vadă un drum întunecat coborând spre marea infuriată.

— Doctorul a călătorit bine, domnișoară, îi spusese David.

Și, cum ea îl privea, adăugă pe un ton complice și insinuant :

— S-a întors de la Plymouth de vreo douăzeci de minute. Dacă vreți să-l vedeți, cred că este în salon, cu doamna.

Valetul traversă vestibulul ea o umbră uscățivă și dispăru pe ușa culoarului care ducea spre bucătărie.

Când nu se mai auzi decât tic-tacul marelui orologiu, vântul bătând nebunește și răpăiala furioasă a ploii, Lygia simți o nevoie imperativă să se refugieze la etaj înainte ca Avery s-o descopere. Avea atâtea să-i spună... și nu-i putea povesti totul în seara asta ! Nu în seara asta !

Se avântă pe scară și urcă treptele alergând când auzi deschizându-se o ușă, apoi niște pași și o exclamație de surpriză.

— Ei bine, era și timpul să te întorci !

Lygia se opri brusc. Se întoarse încet și întâlni ochii albaștri ai Gerdei. Privirea acestuia trecu peste fusta șifonată a tinerei, peste bluzonul imblănit care-i strângea șoldurile băiețești și al cărui guler aproape că-i ascundea fața mică și uscățită.

— Ești într-un hal ! Unde naiba ai fost ? Ai pierdut cina.

— Eu... Am fost surprinsă de ploaie.

Lygia rămase în picioare o treaptă deasupra Gerdei și mâinile ei se strângeau atât de puternic în

buzunărele bluzonului, încât unghiile îi intrau în palme. Începu să se întoarcă, asemenea unui animal hăituit.

— Eu... trebuie să mă duc să mă schimb. Cina nu mai are nici o importanță.

— Să știi că Avery s-a întors de la conferință.

— Da, mi-a spus David.

— Era îngrijorat din cauza ta. Avery, vreau să spun.

Gerda râse, dar râsul ei se curmă brusc în timp ce o cercetă din nou. Cu voce dușmănoasă, exclamă:

— Ai pe tine un bluzon bărbătesc ! Cred că este al lui Robert ! Este bluzonul lui Robert, nu-i așa ?

Secătuită de puteri, Lygia se mulțumi să dea afirmativ din cap.

— Ființă vicleană și perfidă ! Ai fost la vilă și ai stat acolo ore întregi ! Este adevărat ?

Tunetul bubui, acompaniind acuzațiile nimicitoare ale Gerdei și Lygia se dădu înapoi, mică, zăpăcită și puțin bolnavă.

— Noi am luat ceaiul... și nu au fost ore... Nu ore, Gerda ! Nu este nevoie să mă privești așa !

— Aș vrea să te omor ! Cum îndrăznești să te strecoari acolo hoțeste ? Cum îndrăznești ? !

Cuvintele răsunară în vestibul, vulgare și stridente, și trebuie să fi pătruns prin ușile salonului; deoarece acestea se deschiseră brutal și apărură Avery, foarte drept și cu o expresie severă.

— Ce se întâmplă, Gerda ?

Se apropie de ea și, ridicându-și privirea, o zări pe Lygia. Lumina crea niște umbre care făceau ca obrajii să-i arate cobîiți, făcând-o să pară și mai fragilă. Părea ireală, fără substanță, o apariție evocând noaptea și furtuna.

— Unde ai fost, Lygia ?

— Poți s-o obligi să spună ! strigă Gerda.

Ochii ei scăpărau de furie, dând impresia că va sări pe trepte, spre Lygia. Făcu chiar un pas spre scară, dar Avery o prinse de braț.

— Ce vrei să spui ?

— Această... această mironosiță de acolo a fost la Robert. Și-a petrecut toată după-amiaza la vilă. Întreab-o ! Dar întreab-o o dată !

O expresie de dezgust trecu peste figura blândă a lui Avery ; un dezgust de ceea ce spunea Gerda și în același timp de vocea ei aproape dementă.

— Nu cred că este posibil, zise încet.

— Îți spun...

— Nu vrei să cobori ? o întrebă pe Lygia, întorcând spatele secretarei.

În vocea lui nu era mânie, dar fălcile încleștate și piciorul pus pe prima treaptă a scării îi dădeau o înfățișare autoritară. Nervozitatea Lygiei crescuse atât de mult încât, coborând pentru a-i da ascultare lui Avery, unul dintre pantofii uzi alunecă pe treptele de stejar ceruit ; căzu, lovindu-se de balustradă. Îi scăpă un mic țipăt de durere : se lovise la colțul ochiului stâng. Avery sări imediat peste cele câteva trepte care-i despărțeau și o ridică de jos cu multă îngrijorare.

— Îmi pare rău, Lygia.

— Nu-i nimic, murmură ea stânjenită, încercând să se degajeze de mâinile lui. Nu-i nimic.

— Dar, draga mea, ai o echimoză !

El îi examinează mica vânătăie. Atingerea lui era extrem de ușoară dar, în același timp, degetele lui aveau ceva posesiv, intim, și asta, mai ales în fața Gerdei, tânăra nu mai putea suporta. Se răsuci dis-

perată și scăpă din mâinile lui. Cobori în fugă scara, fără să știe unde se duce, dar se opri brusc, orbită de lumina unui fulger care lumina intens o fereastră.

Doamna Chase era în fața ei, în ușa salonului. Ochii ei negri în spatele ochelarilor cu rame de aur aveau o expresie în același timp amuzată și curioasă, și Lygia înțelese imediat că bătrâna doamnă auzise ce spusese Gerda.

— Sper că nu vrei să ieși în furtună ? o întreabă cu vocea ei tăioasă.

Lygia rămase fără grai și doamna Chase se gândi că este aidoma unei făpturi a naturii ajunsă la capătul puterii, având o nevoie disperată de un adăpost pentru a-și linge rănilor.

— Vino lângă foc, copila mea. Arăți ca un sloi de gheață.

— Da... Mi-e frig.

Lygia se apropie de șemineu și rămase în picioare, nemișcată. Flăcările se înălțau, cuprinzând buștenii, și Lygia înlemni când un miros de parfum anunță sosirea Gerdei, urmată de Avery.

— Am surprins-o strecurându-se pe scări, ca o hoată, spunea Gerda. S-a dus la vilă și este de remarcat că a ales ziua când erai plecat.

Lygia continua să privească focul în șemineu, simțindu-se brusc iritată de toată povestea asta. Fusesse la vilă și luase ceaiul cu Robert. El o sărutase, este adevărat, dar o făcuse cu mânie, și nu cu pasiune...

Avery o urmărea. Simțea privirea lui asupra ei ca și cum o atingea.

— Ei bine, Lygia, se hotări el, ai fost la vilă ?

— Da.

— Și ce s-a întâmplat ?

Vocea tăioasă o făcu pe tânără să-și ridice capul și văzu nasul aristocratic al lui Avery pălind din cauza mâniei. Era prima dată când îl vedea atât de supărat și zâmbetul lui cinic îl făcea să semene cu Robert, în pofida tenului mai deschis.

— Am luat ceaiul. El a fost foarte gentil...

— Gentil ? Bob ? Nu pot să cred ! Nu te-ai înțeles niciodată cu el, ripostă Avery cu asprime. Ce dracu' ați... despre ce ați vorbit ?

— Am vorbit despre teatru, îndeosebi.

— Doamne-Dumnezeule ! Ce poți ști tu despre teatru ?

Era replica ei; și Lygia încercă aceeași emoție ca la ultima reprezentatie, exact înainte de a intra în scenă, pe care acum și-o amintea atât de bine.

— Multe lucruri, Avery. Cel puțin totul despre turneele teatrale. Înțelegi... mi-am regăsit memoria și acum știu că toată viața mea am jucat în turnee.

Zgomotele ușoare din încăpere părură să explodeze brusc în tăcerea care urmă după această adevărată bombă. Exclamația înăbușită a Gerdei, părâtul neașteptat al unui buștean, scârțâitul canapelei când doamna Chase se aplecă în față ca să o privească insistent pe Lygia, sclipirile flăcărilor reflectându-se în ochelarii cu rame de aur.

— Ești... actriță ?! exclamă Avery.

— Da, murmură ea, înțelegând că din cauza lui Robert, revelația aceasta îi displăcea lui Avery.

Actriță ! Rostise cuvântul acesta ca și cum voia să alunge departe de el ceva respingător. O măsură din cap până-n picioare.

— Înțeleg... Haide, ai face bine să ne spui totul!

Mâinile Lygiei tremurără și le înfundă adânc în buzunarele bluzonului. Stătea acolo, în picioare, într-o atitudine defensivă, cu părul negru ciuflit, cu semnul de lăngă ochi contrastând pe paloarea feței. Vorbi cu voce întretăiată, cuvintele ei răsunând ca niște șoapte în întuneric și povestii celor trei persoane tot ce trebuia să fie dezvăluit; era inevitabil, desigur, ca la sfârșitul relatării ei, Avery s-o întrebe cu vocea aceea de gheață care nu mai era a lui:

— Așadar, semnul acela de la degetul tău era lăsat de o verighetă de teatru?

— Da.

Lygia coborî privirea. O roșeață bruscă îi cuprinsese obrajii palizi la amintirea serii când Avery îi strânsese atât de puternic mâna și păruse atât de intrigat de urma aceea ușoară de pe inelul ei.

— Trebuie așadar să tragem concluzia că individul acela... Downham, ai spus?... trebuie să fi crezut sau a preferat să creadă că ai părăsit trupa din cauza acelei... acelei scene din cabină și în consecință n-a anunțat poliția de dispariția ta?

— Da. Așa trebuie să se fi întâmplat. Presupun că nu i-ar fi convenit ca restul trupei să afle că i-am respins avansurile. În cazul acesta, când nu m-am prezentat a doua zi dimineață la gară, trebuie să fi spus că am părăsit trupa.

Avery se gândi un moment.

— Firește, zise el în sfârșit, era inevitabil ca în cele din urmă să-ți recapeti memoria, dar găsesc că este o ironie faptul că s-a petrecut tocmai la vila lui Robert... ținând seama de atitudinea adoptată de el în privința amneziei tale.

Brusc, o privi cu ochi detașați, o privire care se potrivea foarte bine cu ținuta lui severă și sobră,

dezvăluind un alt Avery, marele doctor din Londra, savant, competent, distant.

— Tulburările emoționale violente declanșează aceste stări isterice ale minții, continuă el la fel de detașat ca atitudinea lui, și punctul culminant al acestei stări este atins de obicei când acțiunea care a cauzat tulburarea se repetă. Spune-mi, Lygia, Bob a încercat oare să te seducă ?

— Haide, Avery, protestă doamna Chase, nu înțeleg necesitatea unui asemenea interogatoriu. Principalul este că această copilă a redevenit ea însăși și puțin interesează ce a produs revenirea memoriei ! Spune-mi, copila mea, ce ai de gând să faci ? Te întorci la Torquay pentru a relua firul, dacă pot spune așa ?

— Da, doamnă Chase, mă întorc acolo.

Lygia îi era recunoscătoare bătrânei doamne pentru această dovadă de compasiune, care compensa puțin ostilitatea rece a lui Avery. Asta o ajută să-l anunțe :

— Voi pleca mâine dimineață, dacă nu vă supăra să mă mai găzduiți o noapte.

— Haide, Lygia, asta nu m-a supărat niciodată. Știi foarte bine. Și în definitiv, seara asta... nu schimbă nimic. Nu ești obligată să pleci.

— În definitiv... seara asta ?

Erau singurele cuvinte pe care Lygia le auzise și ea le repetă cu voce abătută, în timp ce tunetul bubuia, iar vântul zgâlțâia obloanele ferestrelor. Mai multe bucăți de funingine udă căzură în foc, ridicând un fum acru care înțepa nările.

— Vorbești fără îndoială despre vizita mea la Robert și despre ceea ce crezi, cu siguranță, că s-a întâmplat la vilă ?

Ii scăpă un mic suspin exasperat ; își ridică părul negru de pe frunte cu un gest obosit de adult, care era însă și trist de copilăresc.

— Este necesar oare să spun că nu s-a întâmplat nimic între mine și Robert ?

— Lygia !

— Ah, nu mă privi așa ! Nu sunt un copil care spune o prostie ! Exprim numai ceea ce gândești, asta-i tot.

Acestea fiind spuse, alergă spre ușa salonului și, cum Avery se pregătea s-o urmeze, bunica lui îl reținu de braț. Un bubuit de tunet izbucni deasupra casei, vântul zgâlțâi din nou obloanele și în tăcerea care urmă, se auziră pașii precipitați ai Lygiei în vestibul, alergând spre scară.

— Da, las-o să plece pe micuța asta, murmură doamna Chase. Las-o să plece deocamdată... dacă o iubești.

Avery își trecu nervos o mână prin părul blond. Ochii lui nu mai erau indiferenți, ci surprinși și plini de însuflețire în timp ce privea ușa pe care fugise Lygia, lăsând-o întredeschisă.

— S-o iubesc ? întrebă el. Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că oamenii trebuie să creadă în iubire când au cel mai mic motiv să creadă, răspunse cu simplitate bătrâna doamnă.

— Dar, bunico, pune-te în locul meu ! exclamă el privind chipul ridat. Ea și-a pierdut memoria pentru că un bărbat a încercat s-o seducă și și-o regăsește acasă la Bob ! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce s-a dus acolo, de vreme ce, încă de la început, el a fost atât de ostil și de neîncrezător ca... ca un câine pândind o ocazie ca s-o muște ?

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre curiozitate ? replică doamna Chase pe un ton gânditor

în care se strecura o notă ironică. Sunt foarte bătrână, știu, dar n-am uitat cu totul ce înseamnă o fată tânără. Fetele sunt curioase ca niște pisici, Avery. Le place la nebunie să-și vâre nasul în coșurile altora, mai cu seamă când coșurile sunt adânci și întunecate și ascund poate câteva taine misterioase. Ei bine, tânăra noastră Lygia s-a dus fără îndoială să-și vâre nasul și s-a ales cu el șters. Este tot ce ar face Robert... unui piscoiaș.

Doamna Chase își întoarse privirea spre Gerda și în ochii ei negri ca smoala apărură un zâmbet mălițios.

— Cred că putem fi siguri că nu s-ar înjosi niciodată să seducă adolescente.

Gerda o privi pe bătrâna doamnă printre genele rimelate dând la iveală ostilitatea care domnea între cele două femei, pentru motive absolut diferite. Ea izbucni furioasă :

— Vreți să insinuați că m-am lăsat sedusă de Robert ?

— Dragă mea, ripostă doamna Chase cântărind-o pe Gerda cu aceeași privire de onix ca Robert, ție îți place atât de mult să insinuezi asta. Recunosc că nu înțeleg de ce. Pe vremea mea, păstram pentru noi asemenea chestiuni intime.

— Nu înțeleg nicidecum când m-am putut implica în așa ceva ! explodă Gerda. Doamne, numai pentru că mă duc la vila lui...

— Exact ! triumfă doamna Chase. Tocmai de aceea, fetițo ! Cu toate acestea, ai fost foarte promptă s-o acuzi pe această copilă că s-a dezonorat numai pentru că s-a dus acasă la Robert. De ce, Gerda ? Crezi că poate prezenta mai multă atracție pentru el... în țe sens ?

— Refuz să ascult mai mult ! protestă Gerda. Vă închipuiți că puteți insulta oamenii fără să vă expuneți unor consecințe, doamnă Chase ?

— Nu sunt singură, Gerda ! Consider drept o insultă că tu îl crezi capabil pe unul dintre nepoții mei să decadă atât de mult încât să profite de o copilă. Mi se pare, pentru că pretinzi că-l iubești pe Robert, că ar fi trebuit să-l cunoști puțin. El poate fi un ștregar, dar nu este o canalie. Orice ar putea fi, asta nu este în mod sigur, fetițo !

După aceste cuvinte se ridică de pe canapea, părând brusc obosită.

— Mănâncă ceva, Avery. Ai făcut un drum lung, zise ea.

Și ieși încet din încăpere, cu multă demnitate.

Bubuitul tunetelor se îndepărtase și numai câteva fulgere intermitente risipeau din când în când întunericul din camera Lygiei. Ploaia se liniștise și ea ; nu mai izbea cu furie ferestrele și zidurile conacului, clipocind în jgheaburi din ce în ce mai încet.

Lygia asculta, fără să se poată destinde. Se simțea fizic și mental epuizată de tot ce se întâmplase în ultimele ore. Dar era genul de oboseală care agită, în loc să aducă somnul reparator. Ar fi dat totul să vadă reapărând zorile, alungând pentru totdeauna noaptea aceasta cumplită.

Acum își cunoștea numele. Știa de unde venise. Dar asta nu-i aducea nici o consolare, deoarece nu avea pe nimeni la care să se întoarcă.

Da, va fi întoarcerea la turnee... nu exista nimic altceva.

Va fi întoarcerea la Torquay în cursul dimineții, la cafeneaua unde spera că valiza ei, conținând puținele ei bunuri, încă o mai aștepta. În valiza aceea se găsea libretul ei de economii și, deși apelase mult la el în ultimele opt luni, mai conținea ceva mai mult de douăzeci de lire. Pentru Lygia, în momentul acesta, cele douăzeci de lire erau o avere. Desigur, atunci când își va recupera bagajul, trebuia să-i plătească patronului cafenelei chiria pe patru săptămâni pe care i-o datora și nu-i vor mai rămâne decât șaisprezece lire și câțiva șilingi. Nu era totuși o sumă de disprețuit : șaisprezece lire însemna puțină independență, avea cu ce să trăiască până când va găsi de lucru... și spera că banii o așteptau la cafeneaua „La Fred”.

Perdelele se umflară și vântul aduse în cameră mirosul mării agitate de furtună și al landei spălate de ploaie. Lygia se gândi cu tristețe la ierburile culcate de furtună și la micul scoruș singuratic, șiroind de apă sub vântul nepăsător.

Deodată, tresări : ușa camerei tocmai se deschidea.

— Nu sunt decât-eu, copila mea,

Doamna Chase intră, cu o lampă în mână, și umbra siluetei ei mândre se plimbă pe pereți. Respirația îi părea chinută. Se apropie încet de patul Lygiei și se așeză pe un scaun la căpătâiul lui.

— M-am gândit că nu dormi. Avery te-a tulburat, nu-i așa ?

Lygia se ridicase de pe perne și flacăra tremurătoare a lămpii îi scotea în evidență paloarea și umbrele mari pe care genele i le aruncau pe obraji.

— De obicei este atât de drept, în toate împrejurările ! Mai ales asta m-a tulburat, mărturisi ea. Cu siguranță, nu poate să creadă insinuările Gerdei cu privire la mine și Robert !

— Nu sunt decât insinuări ? întrebă doamna Chase cu vocea ei aspră.

Lygia roși, iar brațele i se strânseseră în jurul genunchilor ridicăți, în timp ce se gândea la clipa aceea de ameteală când se pierduse în brațele lui Robert, la duritatea gurii lui pe buzele ei, la impresia înfricoșătoare că pământul se deschidea sub picioarele ei, Pluton ducând-o cu el pe Persëfona în Infern ! Avery îi spusese asta cu mult timp în urmă, și era exact ceea ce simțise în brațele lui Robert.

— Ei bine ! insistă bătrâna doamnă. Ce s-a întâmplat ? Te-a sedus ?

— M-a sărutat, șopti Lygia.

— Hm. Și cum s-a întâmplat ? Nu vrei să-mi povestești totul, de la început ?

Lygia clătină din cap, și dintr-o dată, cuvintele se porniră ca un torent. N-ar fi crezut niciodată că era atât de ușor, atât de reconfortant să-și descarce sufletul. Povesti tot...

— Băiatul ăsta este un demon când își pune ceva în cap. Nimic nu-i poate rezista, declară doamna Chase jucându-se cu enormul ei rubin care scânteia într-un roșu-aprins în lumină. Mă neliniștește, Lygia. Da, mă neliniștește. Imi este imposibil să știu ce vrea să facă cu viața lui... și sunt din zi în zi mai bătrână și mai obosită... mai aproape de poarta aceea prin care trecem toți. Trecem prin multe porți în drumul spre bătrânețe, copila mea. În spatele unora este soare, în spatele altora este umbră, dar cred că ai aflat deja asta, nu-i așa ?

Bătrâna doamnă scutură din cap gândindu-se la indoielile tinereții ei și la greșelile pe care le făcuse, la descoperirea, cu timpul, că punctele de sprijin pe care i le oferise averea și poziția socială fuseseră în cele din urmă foarte precare.

— Ai într-adevăr intenția să ne părăsești mâine, copila mea ?

— Da. Nu pot continua să trăiesc fără rost, fără să muncesc. Trebuie să fac ceva.

— Și banii ? Trebuie să-ți plătești drumul până la Torquay și vei avea nevoie de câteva lire care să-ți permită să te întorci.

— Am bani de drum, răspunse Lygia repede. Avery mi-a dat bani de buzunar și mi-au rămas destui. Îi voi restitui totul, firește, îndată ce voi putea.

— Dacă va fi de acord. Este un băiat bun, și în seara asta s-a purtat urât pentru că era gelos. Să ierți întotdeauna gelozia unui bărbat, Lygia, pentru că în realitate este un compliment.

— Se înțelege că i-o iert ! exclamă tânăra roșind din nou. A fost bunătatea intruchipată față de mine... și eu i-am mulțumit ducându-mă la vila lui Robert. Și tocmai astăzi, când era plecat la Plymouth ! Am lăsat impresia că am așteptat intenționat absența lui... Cred că oamenii buni au o latură dură care le produce mai multă suferință decât atunci când o întâlnești la oamenii cinici.

— Oamenii ca Robert, vrei să spui ?

— Da. Cu siguranță. Un cinic nu poate fi deziluzionat, nu-i așa ? Pentru ei nu există îngeri, nu există paradis pe pământ, nu există grădină în plină iarnă... Oamenii sunt atât de diferiți și atât de greu de cunoscut, încheie tânăra într-un suspin, înfiorându-se ca și cum ar fi atins-o ceva înghețat.

– Da, atât de greu de cunoscut când ești tânăr...

Vocea doamnei Chase se schimbase, părea mai compătimitoare. Lygia o privi, plină de recunoștință pentru atâta înțelegere. Atunci doamna Chase îi spuse :

– Ascultă, copila mea, n-o să încerc să te rog să nu pleci mâine, dar nu rămâne departe de noi, acum că suntem prieteni. Nu lăsa mândria, orgoliul acesta care macină astăzi tinerețul, să te țină departe. Avery va vrea să revii, să consideri Chase un fel de al doilea cămin.

– Credeți ? murmură Lygia nesigură, chiar puțin speriată de invitație. Eu... Va trebui să mă gândesc.

– Desigur, desigur. Distanța poate întuneca vederea, dar tu vrei ca ea să-ți limpezească gândurile... și inima. Acum, deschide palma, vreau să-ți fac un mic dar de adio.

Surpriza făcu genele Lygiei să se zbată și se dădu înapoi pe perne.

– Nu... eu...

– Nu-i decât un fleac, o amintire din propria mea tinerețe.

Cu un zâmbet blând, bătrâna doamnă despături o batistă și un lăntișor de aur, atât de fin încât părea împletit din câteva fire de păr, străluci plăcut la lumina lămpii. De el era prins un pandativ, un mic col-de-mare din acvamarin, atât de translucid încât lumina trecea prin el.

– Frumos, nu-i așa ?

– Oh da, dar...

– Haide, nu spune nimic, opleacă-te să ți-l prind la gât.

Lygia se supuse șovăind și când mâinile bătrâne

și tremurânde închiseră lăntșorul, bătrâna doamnă murmură :

— Bietul cal-de-mare, are nevoie să se odihnească la un sân tânăr și cald, a zăcut prea mult timp într-o cutie veche de bijuterii. Uite, ochii lui încep să strălucească ! Sunt diamante veritabile, Lygia. Ți place ?

— Cum s-ar putea să nu-mi placă ? Sunteți cu adevărat amabilă că mi-l dăruiti ! Dar trebuie să fie foarte prețios. Valorează foarte mult, nu-i așa ?

Lygia simțea bijuteria pe pielea ei, ușoară și răcoroasă în răscoiala pijamalei. O privi pe bătrâna doamnă cu îngrijorare ; dorea să jacepte minusculul cal-de-mare, dar i-ar fi plăcut ca doamna Chase să-i facă mai ușoară această acceptare, liniștind-o în felul ei tăios : „Prețios ? Prostii, fetițo ! Un băiat l-a găsit pe vremuri într-un plic-surpriză și mi l-a dat în schimbul unui sărut !”

Dar doamna Chase nu spuse nimic asemănător. Ochii ei o cercetau pe Lygia, atât de slabă și atât de delicată în patul acela mare, cu pielea care părea că absoarbe lumina și umbrele și cu sânii abia palpitând sub țesătura ușoară a pijamalei.

— Lygia, rosti ea brusc, cu gravitate, ești sigură că faci bine părăsindu-ne ? Ești prea tânără să fii complet singură pe lume !

— Oh... nu știu. Până acum opt luni nu eram singură, răspunse ea, zâmbind apoi și ducându-și mâna la pandantiv. Dar acum am un talisman. Il voi păstra numai dacă nu este prea valoros.

— Vei păstra acest cal-de-mare fără nici o discuție, i-o reteză doamna Chase. Mi l-a dăruit cu mulți ani în urmă un tânăr pe care-l cunoșteam. A

plecat la războiul din Africa de Sud și nu l-am mai revăzut niciodată, dar vreau să păstrezi cadoul lui pentru că ești la fel ca el, plină de înflăcărare. Ești o fetiță care atragi, copila mea, fie că vrei sau nu ; așadar, fii foarte atentă în mlaștina asta sălbatică și întinsă care este lumea.

Bătrâna doamnă luă mâinile Lygiei, le ținu strâns o clipă, apoi se ridică, mergând să ia lampa de pe scrin. Tânăra îi remarcă fața trasă, aerul bolnăvicios, și inima i se strânse de teamă.

— Doamnă Chase...

— Da, fetița mea ?

— Vă mulțumesc pentru toată bunăvoința dumneavoastră.

Doamna Chase ajunsese la ușă, de unde se întoarse s-o privească pe Lygia. Ochii ei violeti păreau imenși, juvenili și teribil de nesiguri privind viitorul; o mână delicată se ridică încet spre pândativul transparent ca marea de la gâtul tânăra.

— De cine fugi de data asta, copila mea ? Mă întreb dacă știi tu însăși...

Apoi doamna Chase zâmbi puțin ironic, și rochia ei lungă, neagră, foșni când trecu pragul și lampa din mână ei lumină o clipă culoarul.

— Noapte bună, Lygia, zise ea închizând ușa.

Camera redeveni întunecată și tăcută.

CAPITOLUL VIII

Când Lygia se trezi, zorile cenușii se strecurau pe fereastră și rămase mult timp nemișcată, sigură că ceea ce o smulsese din somn nu erau zgomotele dimineții pe care ajunsese să le asocieze cu canacul. Zgomotul se repetă, ca o plesnitură de ploaie în geam... de ploaie sau de pietricele. Îndepărtă la iu-teală învelitoarea și alergă la fereastră, micul cal-de-mare sărind la gâtul ei ; degetele de la picioare i se chirciră la contactul cu parchetul gol, sub fereastra întredeschisă. Perdeaua era încă umedă de la ploaia din timpul nopții, umedă și rece sub mână ei.

— Dumneata !

Gura ei formă singură cuvântul, în timp ce privea în jos, în curte, drept în ochii negri ai lui Robert Chase.

El zâmbi și gesticulă, arătându-i că trebuia să deschidă fereastra. Băjbâi stângace pentru a găsi cremona, pentru că mâinile ei tremurau. Când aerul rece al dimineții pătrunse prin țesătura subțire a pijamalei, se înfioră.

— Dumneata aruncă pietricele ? întrebă ea.

— Da. Imbracă-te, trebuie să-ți spun ceva.

El privi insistent, mută de uimire ; i se părea de necrezut că putea fi acolo, cu haina lui sport gri cu

negru, cu picioarele depărtate pe pavajul curții și cu un aer nerăbdător.

Apoi, o asemenea îndrăzneală după ceea ce se întâmplase în ajun, o revoltă și-i strigă :

— Ei bine, nu vreau să vorbesc cu dumneata. Ne-am spus adio aseară. Să rămânem la asta !

— Lygia, nu închide fereastra !

— Pleacă !

— Insuportabilă fată ! Vreau să-ți propun ceva de lucru.

Rămase incremenită, ținând fereastra, cu fața ei mică încruntată, dominată de imenșii ochi violeți, cu gene lungi.

— Ce vrei să spui ? Ce fel de lucru ?

— Nu putem discuta așa, urlând ca Romeo și Julieta. Vom trezi toată casa.

— Romeo nu urla ! protestă ea.

— Ar fi făcut-o cu siguranță dacă ai fi fost Julieta lui, i-o întoarse Robert. Haide, îmbracă-te și coboară. Ți repet că am o slujbă să-ți propun, dacă te interesează.

Ochii negri aveau o expresie de sălbăticiune și-reată în timp ce aștepta s-o vadă acceptându-i sau refuzându-i propunerea, sau respingând-o iar cu mânie. Dar, un timp, ea nu putu decât să-l privească, plină de amintirea despărțirii lor din ajun, revăzându-l îndepărtându-se în noapte, pe sub brazi, cu pașii înăbușiți de covorul de iarbă. Melancolia scenei întârzia în amintirea ei ca o încântare și ea știa, fără nici o îndoială, că el vrusese ca despărțirea lor să fie definitivă. De aceea o descumpănă întoarcerea lui, de aceea propunerea lui i se părea atât de... atât de fantastică.

O slujbă ? îi întâlnește privirea, cu acea licărire de răs, asemenea strălucirii soarelui pe un lac întunecat, și deși își dorea foarte mult o slujbă, indiferent care, încă mai șovăia. În cele din urmă, se hotărăște :

— Bine... Mă duc să mă îmbrac.

Când coborî în curte, zece minute mai târziu, cerul se luminase considerabil. Niște sturzi se certau zgomotos în parc, dincolo de poarta verde dinspre grajduri veneau hârșăitul unei măhuri de nuiiele și sunetul unei voci care vorbea cu accentul cântat din Devon. Unul dintre cai izbi nerăbdător cu copita în peretele bōxei sale și Lygia îl văzu pe Robert întorcându-se repede, ca și cum nerăbdarea animalului era în concordanță cu a lui.

— Bună dimineața, zise ea.

— Cât timp le trebuie fetelor pentru a pune pe ele cel mai mic veșmânt ! exclamă Robert.

— A trebuit să mă spāl pe față.

— Puteai face liniștită o baie. Eu am toată ziua înainte.

— Eu nu.

— Tu nu ?

El o privi insistent și ea făcu un pas înapoi când el își puse deodată vârful degetelor pe vânătaia de lângă ochiul ei. Lygia avea o piele pe care urmele se evidențiau spectaculos și în dimineața asta, urma lovirii de balustrada scării avea culoarea strugurelui negru.

— Cine te-a lovit ? o întrebă cu bruschete, punându-i mâna pe umăr. Ai un ochi învinețit.

— Nu-i nimic. Vrei să vorbim aici ?

— Nu, nu aici.

El o prinse de mână și merse să împingă poarta parcului. Ierburile înalte le udară pantofii și sturzii

tăcură pentru câteva clipe. Apoi niște aripi bătură cu zgomot deasupra pomilor și o coțofană cârâi într-unul din castani. Lygia simți umezeala ierbii și își aminti de furtună.

— Furtună a făcut multe stricăciuni ? întrebă ea. David spunea aseară că o furtună puternică poate provoca inundații și se vede bine că digul din Brjnsam este măcinat.

— Ai fost îngrijorată pentru mine, Lygia ?

El râdea încet și ea își smulse repede mâna din strânsoarea lui.

— Slujba aceea despre care vorbeai, ce este ?

— Rolul fiicei mele, în **Moștenirea mea și scandalul**.

Lygia rămase împietrită de uimire în fața lui, cercetându-i cu înfrigurare chipul.

— Nu vorbești serios !

— Propunerea este absolut sinceră, neîncrezătoare mică. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta aseară, dar nu m-am gândit.

— Erai foarte ocupat să mă acuzi de înșelăciune, strigă ea cu lacrimi în ochi. Lasă-mă în pace ! Îmi voi relua turneele.

— Nicidecum.

O trase spre el aproape cu brutalitate și se trezi brusc lipită de pieptul lui.

— Proastă mică, crezi că eu nu știu ce înseamnă turneele, când ești mereu pe drumuri ? Crezi că eu n-am călcat niciodată pe scenele aceea nesigure și pline de praf, că nu m-am sucit și răsucit niciodată într-un pat necunoscut, cu salteaua tare ca piatra ?

O simțea cum tremură între mâinile lui, iar vânătaia de lângă ochiul ei părea o pată de cerneală pe fața de pe care sângele fugise.

Lygia își spunea că toate acestea nu erau adevărate. Copacii, iarba, nu erau decât un decor, un fundal, iar Robert și cu ea repetau o scenă dintr-o piesă oarecare.

— Haide, spune ceva ! mormăi el.

— N-am nici o experiență a teatrelor mari, murmură ea. Eu... Eu nu m-am considerat niciodată capabilă să mă impun acolo. Nu joc foarte bine, în afară de situațiile când mă simt în pielea personajului... și nu sunt foarte plăcută la vedere.

— Văd bine că nu ești foarte plăcută la vedere. Dar eu nu montez un spectacol de cabaret. Iar lipsa ta de experiență nu-l va deranja deloc pe Fenton Layne, dacă te acceptă. Ai și alte obiecții ?

Ea întoarse capul și privi frunzele ude care cădeau din copaci pentru a se întinde pe iarbă ca niște broaște.

— Eu... cred că nu vom putea lucra împreună.

— De ce ?

— Cum de ce ? Uită că ieri m-ai tratat drept mincinoasă și trișoare ? Nu ai nici o remușcare când jignești oamenii ?

— Aș jigni eu oamenii dacă aș fi capabil să am remușcări ? ripostă el.

— Ah, detest modul acesta de a vorbi.

— Neserios, nu-i așa ? Să spunem atunci că nu-mi pierd timpul regretând ceea ce nu poate fi îndreptat.

— Ai putea cel puțin să-ți ceri scuze.

Chipul tânăr, palid și învinetit al Lygiei se ridica spre el cu toată demnitatea purului adevăr și de asemenea, cu durerea că acest adevăr fusese pus de el la îndoială, chiar de la început.

— De ce n-ai vrut niciodată să mă crezi ? întrebă ea. De ce mă urăști atât de mult ?

— Îl auzi reținându-și brusc respirația, pentru a-și stăpâni o replică mușcătoare la această întrebare indiscretă. Cu toate acestea, ea considera că avea dreptul s-o pună. Nu meritase peîncrederea lui, chiar dacă nu-i plăcea de ea... Își îndepărtă părul căzut pe frunte.

— Ieri ai fost destul de drăguț, la vilă, când ne-am luat ceaiul. De ce nu ești întotdeauna așa ?

— Nu știu, mormăi el luându-i între degete bărbia mică și ascuțită. Haide, să punem la punct problema rolului. Ai nevoie să lucrezi și Fenton Layne are nevoie de o actriță cu o nutriță simpatică și nostimă ca a ta. Aseară, când m-am întors la vilă, m-am gândit la tine, cum stăteai udă și pierdută în ridicola mea haină de casă și am înțeles că ești exact ce ne trebuie pentru piesă. Fica mea iubită, cu uniforma ei de școlărită, cu ochelarii ei și cu nepriceperea de a se face iubită de un tată egoist, este un rol minunat. Și apoi, Fenton Layne va pierde ocazia de a participa la Gala Festivalului dacă chestiunea nu este rezolvată definitiv până la sfârșitul lui octombrie. Așadar, ce spui ? Vrei să vii la Londra să-l vezi pe Fenton Layne, da sau nu ?

— Eu... Trebuie să mă hotărâsc acum, imediat ?

— Firește. Trebuie hotărât înainte de a părăsi conacul. Pentru că pleci, nu-i așa ?

— Da, părăsesc conacul. Mă întorc la Torquay să-mi caut valiza la cafeneaua unde locuiam.

— Eram sigur că te vei întoarce acolo. I-ai spus lui Avery că ai fost la vilă, dacă înțeleg bine ?

Lygia roși.

— Am fost nevoită... Purtam bluzonul dumitale și Gerda l-a recunoscut. A trebuit să le spun de unde veneam. De altfel, rosti ea cu o mișcare mândră a bărbiei, cu obrajii îmbujorați, noi n-am făcut nimic rău.

— Îmi amintesc, se pare, că te-am sărutat, zise el cu un zâmbet ușor. Nu aveam nici cea mai mică intenție. M-am lăsat târât de mânie și Avery este nedrept să creadă altceva. La naiba cu oamenii, oamenii „la locul lor”, din când în când ! Este vechea latură puritană : „Ardeți pentru păcatele voastre, păcătoși și păcătoase ! Eu vă voi ține de mână pe rug, dar voi trebuie să pieriți în foc !”

— Ce ciudat mi se pare să șpui asta, murmură ea

— De ce ?

— M-am gândit la același lucru, aseară : oamenii buni au uneori o latură dură.

Se înfioră ușor și își întoarse privirea spre conac, ale cărui turnuri cenușii, parcă ruginite de mușchi, se detașau pe albastrul schimbător al cerului. Conacul părea cufundat în amintirile lui, pierdut în negura timpului și Robert, urmărind-o pe tânăra fată, îi văzu gura tremurând ca unui copil care-și stăpânește lacrimile.

— Cum ți-ai făcut asta ? întrebă el pe un ton repezit.

Ea își duse mâna la vânătaie.

— Asta ? Nu-i nimic. Am căzut pe scară și m-am lovit de balustradă. Treptele sunt atât de ceruite, încât par de sticlă. Credeai că Avery a innebunit de furie și m-a bătut ?

— Nu știu. Este o idee de-a dreptul fantastică, recunosc, dar care nu depășește limitele posibilului.

Este un Chase, la urma urmei, și există ceva demonic în fiecare din noi... În definitiv, poate că preferi să scapi de toți cei din familia Chase și să nu vii la Londra ? Tu trebuie să hotărăști, Lygia. Eu nu vreau să te forțez, nici măcar să afirm că vei obține rolul. Dar șansa este acolo, dacă vrei s-o încerci. O șansă de a lăsa în urma ta turneele cu toată falsa lor strălucire. O șansă de a câștiga bani și de a fi independentă.

— Tatăl meu voia să încerc, recunosc eu. În tinerețea lui, era foarte ambițios, dar ambiția lui a murit o dată cu mama.

— Când s-a întâmplat asta, Lygia ?

— Când aveam unsprezece ani. A trebuit să mergă la spital pentru o operație și... și a murit. Era foarte frumoasă. Tata spunea întotdeauna că ochii ei erau la fel de albaștri ca cerul la Kilkarney. Era irlandeză.

— Ceea ce explică vioarelele acestea sălbaticе pripășite între gene atât de negre.

Robert zâmbi și luă fața Lygiei în palmele lui.

— Ascultă, mică necunoscută ciudată, enigmă ivită din neant, îmi cer scuze pentru tot ce am putut spune sau face. Îți cer scuze mai cu seamă pentru că te-am sărutat ieri, ca și cum erai un obiect pe care-l cumpărasem pentru o oră. Este ceea ce ți-a făcut Downham, nu-i așa ? Și tu nu ești decât un copil !

— Am aproape douăzeci de ani, replică ea.

Îl privi cu gravitate, refuzând să-și asume riscul, ca în ajun la vilă, să accepte fără rezerve orice gest de gentilețe din partea lui. Învățase că nu era

bine să acorde prea multă încredere oamenilor ; era cel mai bun mijloc să nu fie rănită.

— Bine, de acord, voi merge să-l văd pe Fenton Layne, zise ea. Îți mulțumesc pentru propunere.

— Iată ce înseamnă să vorbești ca o fetiță înțeleaptă, zise el râzând. Acum, am face bine să ne întoarcem. De fapt, la ce oră ai de gând să pleci la Torquay ?

— Cred că îndată. Voi găsi un autocar la Brinsbam.

Porniră spre casă, iar soarele care se ridica pe cer îi scălda într-o lumină strălucitoare.

— Ai cu ce să-ți iei bilet ?

— Da, mulțumesc.

După alți câțiva pași, Robert îi spuse pe neașteptate :

— Lygia, nu te duce la cafeneaua aceea.

Își scoase portofelul din buzunarul pantalonilor sport și câteva bancnote foșniră între degetele lui.

— Ascultă, ia astea, să spunem ca un avans din onorariul tău, dacă te deranjează să accepți bani de la mine, zise el vârând bancnotele în buzunarul ei. Ia o cameră pentru o noapte la hotelul Tanagra ; este foarte bine acolo, vei vedea, și eu trec să te iau mâine dimineață spre ora zece. Vom merge împreună la Londra. De acord ?

— Dar n-am nevoie de bani, Robert !

Scoase nervoasă bancnotele din buzunar, fără să observe că el zâmbea auzind-o spunându-i pe nume, tot într-un moment de respingere și tulburare. Îi întinse banii.

— Te rog să-i iei înapoi ! Pot scoate de pe carnetul meu de economii. Este în valiza mea, la cafenea.

— Lygia, te-ai gândit că valiza ta s-ar putea să nu mai fie la cafenea? Ai spus tu însăși că patronul nu era deosebit de cinstit.

— Oh, nu! Trebuie să fie acolo, exclamă ea, brusc alarmată. Toate hainele mele sunt în ea. Și carnetul de economii nu poate servi nimănui altuia decât mie, nimeni nu poate scoate banii de pe el.

— Este posibil, dar s-ar putea ca patronul tău să fi aruncat valiza. Trebuie să te gândești la toate aceste posibilități. Preferi să te trezești în pană la Torquay, fără un ban în buzunar?

— Nu, bineînțeles că nu.

— În cazul acesta, pune bancnotele acestea în buzunar. Dacă valiza ta va fi teafără și nevătămată, nu mă indoiesc nici o clipă că o să mi-i restitui cu promptitudine, dar suma asta ți-ar putea fi utilă.

Cum, în definitiv, fusese atât de uimitor de îndatoritor din partea lui să-i propună acest împrumut, pentru cazul că s-ar găsi într-adevăr în pană, îi mulțumi și păstră bancnotele. Ajunseseră acum la poarta dinspre curte dar, înainte s-o deschidă, Robert îi mai spuse:

— Sper că n-o să fugi? Am încheiat o înțelegere și sper s-o respecti.

— Bineînțeles.

Stătea în fața lui, cu părul răvășit în vânt, jucându-se cu mâna ei subțire cu darul doamnei Chase. Ochii de diamante ai pandantivului străluceau în soare.

— Mai este totuși ceva...

— Ce anume? întrebă el văzând-o că ezită.

Ea părea stânjenită.

— Ei bine, Gerda. Ce va crede despre toate astea? Nu mă iubește prea mult, și...

— Și ce-i cu asta ?

— Ea... are un cuvânt de spus despre ceea ce faci, presupun.

Lygia își plecă privirea, furioasă că abordase cu el un subiect atât de periculos și personal, dar oare nu era necesar ? Gerda va fi nebună de furie aflând că voia să joace în piesa lui.

Tăcerea părea că nu se mai sfârșește. Păsările zburau în parc și Lygia auzea tic-tacul ceasului lui Robert. În cele din urmă, el o întrebă :

— Gerda s-a infuriat aseară, când a recunoscut blazonul meu ?

— Da.

— Cât de sătulă trebuie să fii de oameni infuriati !

Lygia ridică spre el o privire uimită, și el îi zâmbi.

— Nu te neliniști din cauza Gerdei. Am să vorbesc cu ea. Acum, intră repede la micul dejun.

O însoți până în vestibul și se duse s-o vadă pe bunica lui. Lygia observă că-i tremura mâna când împinse ușa micii sufragerii în care se lua micul dejun. Avery era la masă, în spatele unui ziar. Gerda încă nu coborâse.

Auzind pași, Avery lăsă ziarul.

— Bună dimineața, spuse el.

Era o dimineață aproape ca celelalte, numai că el nu zâmbea în felul lui călduros, arătându-și dinții frumoși, albi și regulați.

— Ai ieșit după cum văd, adăugă el văzându-i părul ciufulit.

— Da.

Lygia luă o felie de pâine prăjită și cuțitul îi tremură în mână când se servi cu unt.

— Presupun că erai cu Bob ?

- Da.

- Aș putea să știu ce se întâmplă ? întrebă el cu un calm înșelător. Atâta timp cât te afli sub acoperișul meu, sunt răspunzător pentru tine, să știi.

- Nu se întâmplă nimic, Avery. Robert crede că aș putea obține un rol în viitoarea lui piesă și pentru asta a venit la Chase în această dimineață. Voia să-mi ceară să merg să-l văd pe producător la Londra.

- Și te duci ?

- Da, am acceptat.

- Înțeleg... S-ar spune că ți-ai schimbat radical părerea în privința lui Bob. Spuneai că te sperie. Așadar, nu te mai sperie, Lygia ?

- Când eram amnezică, era firesc să-mi fie teamă de orice persoană care are vreo legătură cu teatrul, trebuie să înțelegi bine asta, Avery.

- Ah, da ? murmură el privind-o destul de aspru. Cu toate acestea, Bob n-are legătură numai cu teatrul. El este fiul unui om care a ales intenționat moartea prin înec deoarece era prea slab ca să înfrunte viața ; pentru că n-o putea face fericită pe soția lui și ea se hotărâse să-l părăsească. Poate că el nu voia ca ea să moară cu el, dar ea a murit totuși, și umbra aceasta s-a insinuat în Bob, făcând din el un om taciturn și imprevizibil. Un om pe care nu poți să te bizui, pentru că este incapabil de încredere. Un om care lovește întotdeauna primul, apoi ridică din umeri nepăsător când a rănit un prieten în locul unui dușman.

Avery se aplecă peste masă și ochii lui îi examinară chipul, înregistrând cea mai mică trăsătură, fiecare umbră, fiecare bătaie a genelor lungi.

— Lygia, ai simțit asta întotdeauna la Bob și ai fost mult mai tulburată, în mod conștient, decât ai fi fost în subconștient de legăturile lui cu teatrul. Și acum ai intenția să-l însoțești la Londra și să joci o piesă cu el ! Nu pot să-ți permit ! Nu te voi lăsa să faci asta !

Se ridică și înconjură rapid masa, îi luă mâinile și le strânse, aproape să le strivească.

— Ți-aș fi spus aseară, Lygia, dar a fost povestea aceea cu vila... Dar să uităm asta ! La Plymouth, am avut o scurtă discuție cu Max Yentis. A fost foarte interesantă. Are o clinică la Toronto și metodele pe care le folosește seamănă destul de mult cu ale mele. Max m-a invitat să merg acolo pentru câțva timp. M-am gândit mult la asta, pe drumul de întoarcere și... Ascultă, Lygia, probabil voi accepta și voi pleca. Vrei să mergi cu mine ?

— Cu dumneata ? murmură ea, uluită. În Canada ? Dar, Avery...

— Da, de ce nu ? Am putea face o călătorie de nuntă.

Mâinile lui erau calde, stăruitoare ; dispăruse străinul rece care fusese în ajun. Redevenise acel Avery pe care-l cunoscuse întotdeauna, oferindu-i consolarea și protecția pe care ea le dorea atât de mult... oferindu-i să pună capăt singurătății ei...

Își smulse sălbatic mâinile.

— Nu ! Nu-i atât de simplu ! N-ar fi drept ! Nu înțelegi... În dimineața aceasta... nu știam ce se va întâmpla cu mine. Eram îngrijorată, și a venit Robert, și eu am promis că merg la Londra cu el.

— Bob este la fel de capricios ca vântul. Cum aș putea să-ți explic...

— Ați încercat toți să-mi explicați ! Ați vorbit toți despre el. Bunica lui a vorbit despre el. Dar eu știu că, în dimineața asta, a fost bun cu mine. El... a făcut ca lucrurile să-mi pară mai puțin disperate, propunându-mi să merg la Londra cu el. Fenton Layne este o mare personalitate a teatrului, Avery. Șansa de a-l întâlni nu este dată oricui.

Își duse o mână la locul lovit, care începea s-o supere. Avery se întoarse, își scoase pipa din buzunar și o vârî între dinți.

— Foarte bine; bombăni el. Foarte bine, dacă asta este ceea ce vrei ! Este viața ta, Lygia. Nu vreau să-ți impun nimic.

Se îndreaptă spre ușă, o deschise și se întoarse din prag.

— Și Gerda ? Este la curent cu intențiile lui Bob ?

— Gerda ?

— Da... Bob a vorbit despre asta cu Gerda ?

— O va face.

— Nu va fi prea mulțumită.

— Nu. I-am spus-o eu însămi lui Robert. Nu cred că va fi tocmai mulțumită.

— Atunci, ce vei face dacă planul nu se realizează ?

— Eu... nu m-am gândit la asta. Nu știu. Dar cred că nimeni nu-l poate împiedica pe Robert să facă ce vrea, nu-i așa ?

Avery perseveră.

— Gerda ar putea. Este foarte frumoasă și Bob este bărbat.

— Mai întâi, este actor. Este ciudat, Avery, dar oamenii de teatru nu pun viața lor personală înaintea vieții de actor. Nu li se pare niciodată tot atât de importantă.

– Mă întreb dacă ești un membru tot atât de zelos al acestei interesante profesii artistice, zise Avery cu un anume cinism. Am impresia că pentru tine, viața personală contează mult mai mult decât teatrul. Ai încercat să scapi de el prin amnezie, așadar trebuie să fii sigură că nu faci o greșală întorcându-te la el.

– O greșală ? Ce vrei să spui ? întrebă ea, privindu-l cu teamă.

– Amnezia ți-ar putea reveni.

– Nu !

– Oh, ba da ! Dacă ești supusă aceluiași tensiuni mentale care au cauzat-o prima dată.

– Dar nu-l pot lăsa pe Robert să rateze piesa, nu înțelegi ? Va suferi din cauza asta.

– La naiba cu Bob ! exclamă Avery exasperat. De când este el capabil să sufere ? El este închis într-o armură. Genul acela de carapace care se întărește cu timpul, devenind din ce în ce mai de nepătruns. Nici măcar n-a plâns, copil fiind, când bunica l-a anunțat că părinții lui au murit. Eu știu, eram acolo ! Eu am fost acela care am plâns-o pe Carmelita. Este ciudat, nu găsești ?

– Nu, Avery, răspunse cu gravitate Lygia. Oamenii care pot să plângă sunt mai fericiți.

– Foarte fericiți, sigur ! Ar trebui oare să plâng pentru că nu te pot lua cu mine în Canada ? Pentru asta, voi fi mai fericit mâine ?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el se întoarse brusc și ieși din încăpere trântind ușa. Lygia rămase un timp nemișcată, privind ușa cu speranța că poate se va întoarce.

Dar el nu reveni.

CAPITOLUL IX

Hotelul Tanagra, situat pe faleza înaltă care domina golful Torquay, părea aproape luxos, cu terasele și cu zidurile lui albe. În timpul verii, probabil că o cascadă de flori se revărsa peste balustradele lui. Albeața lui trebuia să strălucească sub soare și existau desigur mușcate splendide în ghi-vecele verzi din veranda acoperită. Dar, în dimi-neața asta de octombrie, în ceața care învăluia ca-targele vaselor din radă, în aerul care mirosea a ploaie, avea înfățișarea dezolantă a unei fete în rochie de vară, surprinsă de iarnă.

Pescărușii mari, albi și gri, zburau spre uscat, scoțând țipetele lor triste, pe deasupra coșurilor înalte ale hotelului, unde fusese aprins focul în șemineul din marele salon.

Lygia era așezată lângă fereastra mare, îmbră-cată deja pentru călătorie, privind cu nerăbdare panorama cenușie a mării, pendula de pe perete și ușa. Curând se va face ora zece. Robert nu va întârzia să apară și ea se simțea îngrijorată, puțin curioasă, și cu o ușoară durere de cap.

Punea durerea de cap pe seama nopții albe pe care o petrecuse în hotelul acesta mare, după o cină

solitară. Insomnia fusese fără îndoială inevitabilă, deoarece fusese chinată de despărțirea de Avery.

Îl mai revedea și acum pe peronul conacului, cu bluza albă de laborator fluturând în vânt, în timp ce-l privea pe David întorcând mașina și angajându-se pe aleea cu brazi ca s-o conducă la Brinsham de unde să ia autocarul.

Nu poți cunoaște niciodată, se gândi ea abătută, afecțiunea pe care o simți pentru oameni, până când trebuie să-i părăsești. Nu se poate ghici cât se va prelungi clipa. Avery, pe treptele peronului, grav și blond. Bătrânul Tanner, zbârcit ca scoarța de copac, sprijinit în grebla lui și privind-o cu ochii lui morocănoși de moșneag care detestă schimbările neașteptate. „Pleoați în felul ăsta, mormăise el. Și atunci, cine va mai curăța aleile mele? Crezusem că stăpânul vă ia în căsătorie. Este timpul să-și ia o soție, și dumneavoastră aveți ochi frumoși...”

Nu servea la nimic să se complacă în amintiri și cu toate acestea, nu se putea împiedica. Era ca obsedată de chipurile pe care sfârșise prin a le cunoaște bine. În ajun, ridurile doamnei Chase i se păruseră mai adânci, și păruse dintr-o dată foarte bătrână și plăpândă, într-un fotoliu din budoarul ei, înconjurată de mobilierul masiv în stil victorian și de fotografiile soțului și ale copiilor ei, în rame de argint.

Gerda nu era la conac când plecase Lygia — singura ușurare a unei dimineți epuizante — dar abia când urcă în autocarul de Torquay înțelesese de ce. Robert trebuie s-o fi dus cu el la vilă pentru a-i comunica planurile lui privitoare la piesă, și Lygia își imagina cu ușurință furia cu care Gerda va primi știrea. Presupusese desigur ce era mai rău, cum

asta venea imediat după vizita ei în ajun la vilă, vizită pe care Gerda o considera deja extrem de suspectă, iar Lygia spera doar să nu-și manifeste mânia aruncând în capul lui Robert prețioasele porțelanuri.

Un mic zâmbet lumina chipul Lygiei imaginându-și scena și în clipa aceea ușa se deschise și Robert intră în salonul hotelului... fără să rateze intrarea în scenă, se gândi ea cu un râs nervos.

Banker mergea în urma lui, dar când o zări pe Lygia, lătră și alergă spre ea, puțin lipsind să răstoarne o măsuță de scris în surescitarea lui.

Mai multe capete se ridicară, ziarele foșniră cu iritare și Lygia adresă tuturor un zâmbet drept scuză și îmbrățișă capul auriu al câinelui.

– Bună, Banker ! Bună, frumosul meu drag !

– Așadar, zise Robert, te-ai ținut de cuvânt.

– N-ai fugit !

– Există oameni care-și țin promisiunile, să știi.

Traversară holul și Robert împinse ușa bataintă. Luase deja valiza ei și, coborând treptele peronului, îi zise :

– Așadar, ai găsit-o ? Totul era intact ?

Sesiză amuzamentul din vocea lui și zâmbi ușor.

– Da, complet neatins. Am fost foarte ușurată.

– Nu mă indoiesc.

Amuzamentul devenea ironie. Sări ultima treaptă și se întoarse spre el cu un aer dojenitor.

– Nu pentru că nu voiam să mă ating de banii dumitale ! Am în valiză lucruri personale pe care nu le-aș putea înlocui niciodată. Fotografii, scrisori și un jurnal personal al mamei mele. Eu... țin foarte mult la ele.

Robert o privi lung și foarte brusc, într-un mod total imprevizibil, părând întristat.

— Sunt o brută insensibilă, nu-i așa, Lygia ? Și totuși, știu bine că există lucruri inestimabile, de neînlocuit. Știu, de asemenea, că nu se cumpără liniștea conștiinței cu bani și totuși, tocmai asta încercam să fac oferindu-ți cele șase lire.

— Nu cred ! protestă ea, emoționată de pocăința lui. Și nu pentru asta am refuzat la început. A fost numai pentru că.. într-adevăr, imi place să fiu independentă și acceptasem deja atâtea de la Avery.

— Acceptând ce-ți dădea Avery era mult mai puțin penibil decât a primi ce-ți ofeream eu ?

Ea îl privi și văzu că ochii lui străluceau.

— Poate, recunosc eu. Dar a fost totuși foarte generos...

— Absolut deloc ! Mă chinuia conștiința și m-am gândit s-o liniștesc puțin împrumutându-ți niște bani. Ai la tine cele șase lire ?

— Da, iată-le.

Scoase din buzunar bancnotele mototolite puțin și i le întinse. El le luă și, fără să mai adauge nimic, traversă strada și intră într-o cofetărie de lux. Lygia rămase pe trotuar, ținându-l pe Banker de lesă și privind curioasă magazinul. Claxonul unui taxi răsună vesel și ploaia răpăia tot mai tare pe acoperișul lui.

— N-ar fi mai bine să urcați, domnișoară ? îi strigă șoferul.

— Cum ?

— O să vă udați, insistă șoferul.

— Ah, da, aveți dreptate.

Lygia și Banker intrară în taxi, dar aproape imediat, scoase capul pe geam pentru a-l pândi pe Robert. Presimțea că va apărea cu cea mai mare cutie de bomboane de ciocolată pe care o aveau în magazin, cea mai ridicol de scumpă... și nu se înșela. Când urcă în mașină lângă ea, îi ceru mai întâi șoferului să-i ducă la gară și apoi așeză cutia enormă pe genunchii Lygiei.

— Robert...

— Este o împrejurare foarte dramatică ? o întreabă el cu ironie.

— Cred că este o împrejurare de curată nebunie, replică ea și izbucni în râs. Ești complet nebun, ții ?

El se mulțumi să ridice din umeri, fără să-și piardă expresia ironică.

— De ce ai cumpărat aceste bomboane de ciocolată ?

— Ca să ai ce să mănânci în tren.

— Este din cauza a ceea ce ai spus, nu-i așa ? Dăruiești bani ca să-ți liniștești conștiința ?

El ridică încă o dată din umeri, cu nepăsare. Întinse mâna spre Banker și el își frecă botul de ea, lingând cu dragoste degetele fine.

— A fost totuși un impuls generos, insistă Lygia. Și trebuie să știi că majoritatea impulsurilor vin dintr-o nevoie de a mulțumi corpul sau conștiința. Când îl mângâi pe Banker, de exemplu, o faci pentru că este plăcut la atingere. Dar asta nu micșorează cu nimic plăcerea pe care mângâierea ta i-o produce lui Banker și nu te îndreptățește să pui plăcerea dumată înaintea plăcerii lui.

— Ce vrei să spui cu asta ? o întreabă el ridicând o sprânceană.

— Că nu este nevoie să te simți prost și vinovat din cauza acestor bani. De altfel, acum i-ai cheltuit, și cu o mare extravaganta, dă-mi voie să ți-o spun. Dar, adăugă ea zâmbind ca un copil, este o cutie minunată. N-am văzut niciodată ceva asemănător !

— Extravaganța mea este așadar răsplătită.

Păstră o clipă de tăcere, înainte de a întreba cu o voce brusc serioasă :

— Ți-e teamă de mine ?

Ea ridică privirea spre el, dar el continuă repede :

— Să nu-ți fie teamă de mine, Lygia. I-am promis bunicii să veghez asupra ta și îmi respect întotdeauna promisiunile pe care i le fac. N-aș îndrăzni niciodată să fac altfel !

Chipul lui își pierde gravitatea și el râse ușor.

— M-ar lovi îndată peste degete !

Câteva minute mai târziu, taxiul opri în fața gării și Robert prinse lesa de zgarda lui Banker.

— Mi-e teamă că trebuie să mergi la vagonul de bagaje, prietene. Cel puțin, vei fi cuminte ?

Banker își luă un aer bosumflat și rămase cu capul și coada lăsaie, în timp ce Lygia îl ținea de lesă și Robert se dusesse să ia bilete. Apoi se lăsă târât pe peron până la vagonul de bagaje, continuând să facă năzuri, cu botul în pământ.

— Haide, ajunge, îi spuse Robert râzând. Trebuie să urci, și când ajungem acasă, Woodsy va avea pentru tine un os pe cinste. Mă auzi ?

Mângâie frumosul cap al câinelui și se întoarse spre Lygia.

— I-am telefonat doamnei Woods, menajera mea, înainte de a veni să te caut la hotel. Ne va pregăti

masa până când ajungem în Hampstead. În cartierul acela locuiesc.

După ce-l instatară pe Banker în vagonul de bagaje, Robert se duse să cumpere cărți și ziare. Trenul prinsese deja viteză când Lygia întrebă unde va locui. Robert avea oare de gând s-o găzduiască la el? Nu va putea accepta!

Îi liniști temerile cu o licărire amuzată în privire. Va fi găzduită de doamna Perry, sora menajerei. Ținea o pensune de familie la Saint Mark's Rise, foarte aproape de locuința lui.

— Va fi plăcut. Voi putea să te conduc cu mașina la teatru, evitând călătoria enervantă cu autobuzul.

Trenul fugea printre câmpii învăluite într-o ceață ușoară și Lygia deschise cartea. Era un roman polițist plin de enigme și-i reținu un timp atenția; dar noaptea proastă petrecută la hotel o obosise și rândurile tipărite începură să se suprapună sub ochii ei; capul îi căzu pe speteaza scaunului și mișcarea monotonă a trenului o legănă. Adormi repede.

Dormi mai mult de două ore, fiind trezită de Robert, care-i adusese ceai și sandvișuri. Ea căscă, se întinse și-i zâmbi.

— Eram istovită. Am dormit mult?

— Două ore bune. Arăți obosită, dar ochii tăi sunt mai strălucitori. Uite, ți-am adus ceai. Îți plac cărnații? Am coborât la Exeter ca să-i cumpăr, de la un fel de chioșc pe rați, pe peron.

— Mor de sete!

Bău recunoscătoare ceaiul tare și Robert se așeză alături de ea, punând între ei sandvișurile, pe punga de hârtie.

— Trebuie să fim aproape de Londra, zise ea.

Sper că bietului Banker îi este bine.

— Probabil că doarme și visează osul mare pe care i-l pregătește Woodsy. Lygia, există ceva despre care vreau să-ți vorbesc.

Ea se întoarce spre el, cu sandvișul în mână.

— M-am gândit mult, Lygia, privindu-te dormind, la Fenton Layne. Să știi că nu ești obligată să-l vezi dacă nu vrei cu adevărat. Nu trebuie să te simți constrânsă. Știu că este o șansă la care multe fete ar sări în sus de bucurie, fără să țină seama de sentimentele lor personale, dar dacă ideea de a lucra cu mine ți se pare insuportabilă, te rog s-o spui.

Ea clipi din ochi, apoi și-i plecă, neînțelegând ce-l făcea deodată să vorbească în felul acesta. Crezuse că totul era stabilit, că terminase cu întrebările atât de neliniștitoare. Dacă mai avea îndoieli și temeri, nu voia să-și reamintească de ele; se liniștise puțin după ce urcase în trenul care o ducea departe de ținutul Devonului pe care-l străbătuse dormind în timp ce se îndepărta de Chase.

— De ce-mi spui toate astea? întrebă ea.

— De ce? bombăni el cu ceva mânios în privire. Vrei într-adevăr să știi de ce?

— Bineînțeles, răspunse ea mirată.

— Ai rostit numele lui Avery în somn, iată de ce! Nu sunt imbecil și nu sunt făcut în întregime din piatră. N-ar fi trebuit să mă amestec în asta, ieri, nu-i așa? Ar fi trebuit să te las în pace, dar nu eram complet sigur, atunci, ce era între tine și Avery, și mie mi se părea că ești ideală pentru rolul fiicei mele. Doamne-Dumnezeule, zise el punând cu zgomot ceașca pe farfurioară, ce facem acum?

— Mergem la Londra, spuse ea încet.

— Ții să mergi acolo... totuși?

– Da. Aprcape că am ajuns, îi atrase atenția zâmbind. Nu poți face trenul să meargă înapoi, nici ceasul ; deși ai o înfățișare foarte bătaioasă, sunt sigură că nu ți-ar plăcea să încerci.

– Ne putem întoarce. Nu ai decât să spui un cuvânt.

Pe un ton sfidător, pentru că mânia lui Robert o descumpănea întotdeauna, ea replică :

– Vreau să merg să-l văd pe Fentone Layne. Dumneata ești cel care ezită, nu eu.

– În cazul acesta, mergem.

Îi zâmbi și își luă o țigară. O aprinse și se reze-mă confortabil, căută mâna stângă a Lygiei și-i strânse scurt vârful degetelor. Era un gest ciudat de tandru și mult timp după gestul acela ea simți căldura mâinii lui. Nu se întrebă de ce făcuse gestul acela, îl acceptă pur și simplu.

Când ajunseră la Londra, continua să plouă. O noapte timpurie învăluia orașul și străzile străluceau în fața gării Paddington. Robert chemă nerăbdător un taxi, îi urcă repede pe Banker și pe Lygia în mașină și-i indică adresa șoferului.

Taxiul se târi prin aglomerație, amplificată de ploaie, dar în cele din urmă coti, și prin geamul și-roind de ploaie, Lygia văzu că se angaja pe aleea în formă de semicerc a unei case din cărămidă roșie, cu acoperiș țuguat ca o pălărie de vrăjitoare... cel puțin asta a fost prima ei impresie.

Aleea era mărginită de capaci mari. Ferestrele înalte erau rotunjite în partea superioară și încadrau o marchiză demodată, vopsită în crem, deasupra că-reia se afla o arcadă în evantai din mici geamuri co-lorate. Ansamblul avea ceva fermecător și teatral, puțin fantastic.

— Ei bine, Lygia, îți place casa mea ? întrebă Robert, deschizând ușa de la intrare.

— Da, răspunse ea simplu.

Și intră în vestibul.

CAPITOLUL X

- Intrarea în casa lui Robert tăie literalmente respirația Lygiei, care rămase incremenită locului, privind în jurul ei cu o încântare inocentă ; el zâmbi, imperceptibil ușurat, ca și cum era un copil care nu prea știuse cum să se înveselească.

Podeaua era acoperită cu mici carouri amestecate neuniform cu altele albe, unele pictate cu flori sau cu scene mitologice în culori. Era un efect vesel, extravagant, care te pregătea într-un fel pentru restul casei, deoarece vestibulul în formă de semicerc fusese transformat în bibliotecă.

Etajerele se ridicau până la tavan, cu diverse spații amenajate între cărți pentru a adăposti un acvariu cu pești tropicali viu colorați și fermecători ca niște libelule; busturi, cel mai adesea suprarealiste, ale unor personalități ale scenei, și câteva vitrine cu obiecte de artă.

Aceste obiecte mici erau adevărate piese de muzeu. Erau acolo câini și pisici în stil Rockingham, un serviciu minuscul de teai decorat cu personaje de basm, mici jucării de argint, păpuși care serviseră în secolul al XVIII-lea pentru prezentarea modei Parisului la curțile străine.

O scară albă, cu balustrada din fier forjat arcuită grațios, se afla în fața ușii, și Lygia află că ducea la dormitoare și salon. Bucătăria și cămara erau situate în fundul unui culoar pe care Banker dispăruse deja, fără nici o îndoială în căutarea osului promis. Robert traversă vestibulul și strigă :

– Hei, Woodsy ! Unde naiba ești ! Să știi că și nouă ne este foame.

– Îndată, sunteți mereu nerăbdător ca un ușier din Dublin, bombăni o voce cu accent irlandez pe culoar.

O clipă după aceea, o femeie scundă și durdulie, cu părul încăruntit, apărură ștergându-și mâinile de șorț. Woodsy, se gândi Lygia. Irlandeză ca Maeve... și simți o bucurie copilărească zâmbindu-i timid doamnei Woods.

– Hm...

Menajera o măsură, cercetându-i picioarele slabe, impermeabilul ieftin, basca, și era evident că fiecare amănunt îi provoca un șoc. Cu siguranță, Robert Chase venea adeseori acasă în companie feminină, dar niciodată cu o persoană care nu era scăldată în Chanel, machiată cu artă și acoperită cu cașmir, vizon și perle.

– Lygia, ți-o prezint pe doamna Woods. Bombăne ca un demon, dar gătește ca un inger. Altfel n-aș păstra-o în slujbă.

– Ia te uită cine vorbește de diavol ! exclamă doamna Woods. Ii faceți o concurență afurisită, tinere domn !

– Haide, Woodsy, nu ai un cuvânt amabil pentru mine după atâtea săptămâni de absență ?

Robert era rezemat nepăsător de o canapea lun-

gă de piele neagră și zâmbea bătând ușor capătul unei țigări de tabachera lui de aur.

— S-ar putea, când îmi veți spune ce i s-a întâmplat câinelui. Și-a pierdut un ochi, bietul meu drag. A fost cât pe ce să cad jos văzându-mi băia-tul sărind în bucătărie cu unul din frumoșii lui ochi lipsă, replică ea punându-și mâinile în șolduri. Hai-de, vorbește, Robert Chase ! Ce s-a întâmplat, și de ce n-ai vegheat asupra lui, ai ?

— I s-a înfipt un ghimpe în ochi, Woodsy. Domnișoara Blair, aici de față — era o invitată a vărului meu — a ieșit să se plimbe în parc și l-a găsit. L-a cărat până la conac și l-am putut duce la veterinar înainte de a apărea vreo infecție. Este păcat că nu i-a putut salva ochiul, dar l-am fi putut pierde pe Banker.

— Sfinții fie lăudați ! exclamă doamna Woods, care o privi acum pe Lygia cu o sinceră curiozitate.

— Domnișoara Blair a venit la Londra în vederea unei audiții, pentru un rol în noua mea piesă, Woodsy. Este actriță.

— Ce tot spuneți ? N-aș fi crezut niciodată !

— Este un compliment, îi spuse Robert Lygiei. Woodsy își închipuie că actorii și actrițele sunt niște vânduți diavolului care merg țănoși, cu fețele vopsite. Mi-a spus-o adeseori.

Doamna Woods pufni cu zgomot, ridică din umeri și porni spre bucătărie. Robert rămase rezemat de spătarul canapelei. Fumul țigării lui descria în aer forme ciudate. În sfârșit, răsă încetîșor.

— Woodsy este o ființă apriacă. Ar fi trebuit să mă gândesc că va avea un șoc văzându-l pe Banker cu un ochi. A fost un noroc, totuși, că ai ieșit în seara aceea... ca să te plimbi ?

— Da, eu... Asta-i, băigui Lygia, dar roși.

El pronunțase ultimele cuvinte pe un ton anume, ca și cum știa că el fusese acela care-o făcuse să fugă în noaptea cețoasă, hotărâtă să părăsească Chase pentru totdeauna.

Ce s-ar fi întâmplat, se întrebă ea, dacă Banker nu s-ar fi rănit și ea nu s-ar fi întors să-l salveze ? Unde ar fi fost acum ?

Robert păru că-i ghicește gândul, deoarece spuse :

— Da, este un joc fascinant, Lygia, să construiești ipoteze pe toți „dacă” din viața noastră. De câte ori ne întrebăm unde am fi fost dacă ceva anume nu s-ar fi întâmplat ?

El zâmbi cu mai multă nostalgie decât cinism, și se apropie de ea pentru a-i cuprinde umerii să o conducă spre scară. Urcară fără să-i dea drumul și când intrară în sufragerie, se întoarse spre ea.

— Cred că voi fi încântat să te am drept fiică pe scenă, Lygia.

Ii scoase impermeabilul, îi luă basca și le aruncă pe un scaun, apoi își puse mâinile pe umerii ei, ținând-o cu brațele întinse ca s-o privească.

— Ar trebui să fim foarte convingători, noi doi. Suntem amândoi bruneți, osoși și deloc frumoși. Trebuie să fi fost o fetiță nostimă când erai copil, Lygia. Pariez că purtai breton.

— Și o coadă de cal ! Tatei i se părea groaznică și într-o zi a tăiat-o, într-o dimineață când Moeve era la piață. Când s-a întors, a fost atât de furioasă încât l-a alergat în jurul camerei învârtind o pâine deasupra capului... și l-a lovit cu ea în cap !

Gura Lygiei începu atunci să tremure, copleșită brusc de vechile amintiri triste și vesele pe care fu-

sese cât pe ce să le piardă. Se întoarse pentru a-și ascunde în mâini buzele fremătânde și lacrimile.

— Îmi lipsesc atât de mult... Am nevoie de ei, gemu ea, cuvintele scăpându-i fără voia ei. Eu... Nu pot suporta gândul că i-am pierdut pe amândoi !

— Haide, haide, nu plânge, murmură Robert trăgând-o afectuos spre el. Ai nevoie de amintiri frumoase despre ei, Lygia, să știi că acestea sunt adevărate comori. Ai zâmbetele lor, dragostea lor. Nu știi că există oameni care și-ar vinde sufletul pentru a avea o asemenea moștenire ?

Se abandonează îmbrățișării lui, ținându-și respirația, simțind stofa aspră a hainei pe obrazul ei ud de lacrimi. Nu-i vorbise niciodată în felul acesta, atât de grav, atât de sincer.

Zâmbete, dragostea, curajul ! Nu fuseseră și moștenirea lui ? Amintirile lui se rezumau la două persoane care-și aminteau câteodată de existența lui și veneau din când în când să-l vadă la internat sau la Chase. Moștenirea lui era neastâmpărul, nemulțumirea și tragedia...

Robert o lăsă să-și șteargă lacrimile, se duse la masă și luă o carafă din care turnă două pahare de vin de Xeres. Când se întoarse la ea, vechea mască ironică era din nou la locul ei dar, pentru o clipă, Lygia putuse să privească dincolo de mască și simți că lacrimile ei fuseseră puțin și pentru el. Pentru copilul care nu putuse să plângă și să spună : „Nu pot suporta gândul că i-am pierdut pe amândoi !”

★

★

★

Miercuri după-amiază, Robert o anunță că aveau întâlnire cu Fenton Layne a doua zi după-amiază. În consecință, joi dimineața luă autobuzul pentru a merge în West End, unde risipi nouă lire din slabele ei fonduri pentru a-și cumpăra o rochie.

Întoarsă la pensiunea doamnei Perry, prânzi în liniște și gazda ei, o femeie de treabă care făcuse teatru odinioară și care știa ce înseamnă tracul precedând o audiție, o lăsă în pace. Dar o sfătui să facă o mică siestă înainte de a se pregăti să-l înfrunte pe Fenton Layne.

– Vă veți simți proaspătă ca o floare și veți fi odihnită și fermecătoare când va veni domnul Chase la ora cinci, îi spuse ea.

Dar trecuse de mult ora cinci când el sună la ușă și Lygia alergă să deschidă, exclamând :

– În sfârșit ! Începusem să cred că nu vei veni !

– Lygia...

Robert intră în vestibul și, când îi văzu chipul grav, ea își pierdu zâmbetul.

– Ce s-a întâmplat ? Pari tulburat.

– A telefonat Avery. Bunica a făcut o criză de inimă și vrea să mă duc la Chase cât mai repede posibil... Lygia... Avery mi-a spus ceva. Trebuie să mergi cu mine.

– Eu ? Dar de ce, Robert ?

– A spus că așa i-a cerut bunica.

După asta, urmară câteva momente de confuzie în casă. Lygia alergă în camera ei să-și facă în grabă valiza. Robert merse la telefon și sună mai întâi la gara Paddington pentru a afla când pleacă primul tren spre Torquay, apoi la stația de taxiuri cea mai apropiată.

– Trenul pleacă la ora șase și zece, o anunță pe

Lygia când cobori. Acum este cinci și douăzeci ; putem ajunge la timp dacă blestematul acela de taxi nu se lasă așteptat.

— Vom prinde trenul, Robert, nu te neliniști.

Cu totul inconștient, îi luă o mână și i-o strânse, simțindu-se în mod ciudat mai adultă decât el.

Drumul păru că nu se mai sfârșește, deși era un expres direct, fără nici una din acele opriri lungi care macină nervii când ești îngrijorat și grăbit.

Sosiră la Chase după miezul nopții. Pierduseră ultimul autocar spre Brinsham, dar Robert reuși să închirieze o mașină veche care făcu tot drumul hărâind, înainte de a se opri în sfârșit în fața peronului conacului. Avery, care trebuie să-i fi pândit, le deschise ușa.

— Ce face ? întrebă imediat Robert.

— Este stabilă, Bob, e tot ce pot spune.

Avery îi strânse scurt umărul și trecură în salonul mare, unde ardea focul.

Lygia se apropie de șemineu pentru a-și încălzi mâinile, în timp ce Avery și Robert vorbeau despre bunica lor. Era ciudat, se gândea ea, să se afle din nou la Chase. Crezuse că va avea impresia că se întoarce acasă dar, în mod bizar, conacul nu mai era pentru ea decât o locuință mare, destul de posomorâtă, unde locuise câțva timp.

— Trebuie să vă fie foame la amândoi, zise Avery. Ellen v-a pregătit ceva.

Trase de cordonul soneriei aflat lângă șemineu și o privi în sfârșit pe Lygia în față.

— Este drăguț din partea ta că ai venit. Se pare că bunica are ceva personal să-ți spună, altfel nu i-aș fi cerut lui Robert să te aducă aici. Sper că voiajul nu te-a obosit prea mult ?

— Nu, mă simt bine, mulțumesc.

Avery vorbea pe un ton atât de afectat, încât Lygia se simți stânjenită și se întoarse pentru a-și desface cordonul impermeabilului și a-și scoate basca. Robert își aprinse o țigară și-l privi pe vărul său întinzând mâna să ia impermeabilul din mâinile Lygiei. Rochia nouă, de un verde foarte plăcut, îi conferea un farmec neașteptat, o dezinvoltură aparte. Ca și cum, se gândi el, avea de gând să devină dintr-o dată femeie, sub ochii lor.

Ușa se deschise și intra bucătăreasa aducând o tavă. Aproape imediat, apărură și Gerda. Purta un capot lung din satin și papuci fără călcâi împodobiți cu pene de struț. Lygia o privi insistent, întrebându-se ce avea schimbat și apoi își dădu seama că ochii albaștri și genele blonde nu erau machiate, ceea ce dădea aspectului ei un efect ciudat de „golaș”.

Gerda se îndreptă direct spre Robert.

— Mi s-a părut că am auzit o mașină, dar am crezut că nu vei veni decât mâine.

— Mâine ? replică el foarte tăios. Bunica este foarte grav bolnavă, Gerda, probabil va muri, și tu credeai că într-adevăr aș fi putut aștepta până mâine ca să vin ?

— Ah, Doamne, am gafat iar, bombăni ea luând o țigară din cutia aflată pe șemineu. Sunt profund mâhnită pentru bunica ta... dar asta nu-ți va stânjeni planurile pentru noua piesă, nu-i așa, Robert ?

Avery, care turna cafea în cești, ridică prompt capul.

— Te rog, Gerda, zău așa ! Dacă nu o poți respecta pe bolnava noastră, te sfătuiesc să te întorci în camera ta.

Ea ridică din umeri cu oarecare indolență.

– Nu mai avem dreptul să vorbim, totuși ? Nu-l pot întreba pe Robert cum este la Londra ?

– Londra nu s-a schimbat, Gerda, murmură Robert, cu o voce distrată și obosită.

– Lygia, care își bea cafeaua, îl văzu mergând nervos spre ușa terasei și revenind.

– Când aş putea s-o văd ? îl întrebă el pe vărul lui.

– Nu imediat, are nevoie să doarmă.

– Are infirmieră ?

– Firește.

– Este înnebunitor să nu poți face nimic !

– Așază-te și bea-ți cafeaua, îl sfătui Avery. Tot ce se poate face, s-a făcut.

– Nu, cafea nu. Aș vrea un whisky.

În momentul acela, ușa se întredeschise și o infirmieră îi făcu semn lui Avery, care ieși grăbit din salon. Inima Lygiei păru că s-a oprit o clipă, pentru a porni în galop. Gerda își scutură nepăsătoare scrumul țigării în șemineu.

– Alertele astea n-au încetat toată ziua, Robert. Cred că infirmiera asta este mai degrabă alarmistă.

Robert nu păru s-o audă. Privea ușa pe care Avery n-o închisese. Împinsă de un impuls, Lygia se ridică și se duse spre el. Când își strecură mâna sub brațul lui, el își plecă privirea spre ea și murmură :

– Moare... o simt.

– Dragă Robert...

– O simt, Lygia, și când nu va mai fi, nu voi mai avea pe nimeni.

CAPITOLUL XI

A doua zi dimineața, când Lygia coborî din camera ei, prima persoană pe care o văzu fu Gerda, care-o aștepta în vestibul și care i se adresa fără nici o introducere :

— Vreau să-ți vorbesc.

— Despre ce ?

Lygia își infundă mâinile în buzunarele jachetei și se înfruntă cu două pisici furioase pe un zid, se gândi ea stăpânindu-și un râs nervos.

— Vreau să știu de ce te-ai întors. De data asta, ce mai urmărești ? Îți închipui că bătrâna doamnă te va trece în testamentul ei ?

Întrebările o iritară pe tânăra fată ca niște palme. Ea replică tăios :

— Bineînțeles că nu. Am venit pentru că doamna Chase a cerut să mă vadă.

Ochii Gerdei se micșorară.

— A cerut să te vadă ? Pentru ce naiba ar vrea să te vadă ?

— Nu știu.

— Ah, nu face pe mironosița. Cu aerele tale nevinovate, toată lumea îți mănâncă din palmă ! Așa cum ai făcut să-i smulgi lui Robert un rol în piesa

lui ? Te-ai lăsat sedusă și apoi ai pretins că ți-a întinat puritatea ?

— Robert n-a încercat niciodată să mă seducă ! exclamă Lygia. Când ne-am dus la vilă, am luat pur și simplu ceaiul și am vorbit despre teatru... și probabil că asta m-a ajutat să-mi recapăt memoria...

— Avery a spus că memoria nu putea să-ți revină decât în împrejurări asemănătoare cu cele care te-au făcut s-o pierzi, ripostă Gerda ridicând vocea. Și directorul tău a încercat...

— Gerda, veșnica ta preocupare privind femeile pe care le-aș fi sedus devine tot mai puțin nostimă, murmură o voce târăgănată și Gerda se întoarse brusc.

Robert cobora, cu fața trasă, cu o expresie răătăcită, ca după o noapte de insomnie.

— Bună dimineă, Lygia, spuse el.

— Robert ! exclamă Gerda repezindu-se spre el. Nu credeam cu adevărat ce spuneam ! Tu... Tu ești cel care mă scoți din minți. Nu spui niciodată ce vrei de la mine. Sunt frumoasă ! Alți bărbați mi-au spus-o...

— Gerda, te rog ! Sunt obosit și vreau să-mi beau cafeaua.

Întră în sufrageria mică și Gerda îl urmă. Cum Lygia ezita în pragul ușii, Robert, care-și turna cafeaua, ridică puțin ironic cafetiera, ca o invitație. Ea înaintă spre masă și se așează. Gerda rămase în picioare. Își aprinsese o țigară și fuma nervos.

— Ce urmărești, Robert ? Vrei să te debarasezi de mine ? Ai cel puțin politetea să-mi spui deschis, ca să nu-mi pierd timpul de atâtea săptămâni.

El oftă, privind în gol.

— Gerda, nu ai dorit niciodată dragostea mea, sunt sigur de asta. Cât privește problema cealaltă, amorul pur fizic, nu înseamnă mare lucru, nu-i așa ? Am învățat asta cu timpul. Cel puțin, în ce mă privește.

— S-ar spune că este o replică din teatru ! Acum te cunosc. Singurele momente când te înfierbânți, când trăiești, sunt cele când te afli sub reflectoare. Când acestea se sting, te stingi și tu. Robert Chase, marele îndrăgostit ! Asta merge foarte bine pe un afiș, și ai chiar fizicul cerut, dar femeile n-au nici o importanță pentru tine, nu-i așa ? Ele nu sunt decât un bun public, asta-i tot !

— Asta-i tot, Gerda. Am încercat să ți-o spun, și nu doar o dată, dar tu nu voiai să mă ascuți.

— Oare mica ta actriță de turneu știe asta ?

— Pe cuvântul meu, nu cred că stă așezată aici cu urechile astupate, răspunse el cu nepăsare.

Unghiile lăcuite ale Gerdei străluciră când își scutură scrumul țigării cu un gest repezit.

— Sper că ești sincer când spui că ești un singuratic, Robert. Sper că nopțile tale solitare să-ți dea multă satisfacție. Și sper că nu vei dori niciodată să vină moartea când vântul va urla pe horn și ploaia va izbi în ferestrele tale, în vreme ce nu vei avea alături decât o pernă înghețată.

— Și eu sper, Gerda, ripostă el.

Apoi îi întoarse spatele, ieși pe terasă, cobori repede treptele și dispăru sub copacii din parc.

★

★

★

Prânzul, servit la ora două, a fost o masă tăcută. Robert nu se întorsese de la plimbare, iar Gerda ceruse un platou în camera ei. Lygia și Avery mănincară singuri, apoi trecură în salon pentru cafea. Infiriera veni să-i anunțe :

— Doamna Chase s-a trezit. Vrea s-o vadă pe domnișoara Lygia.

Se ridicară, urcară scara și intrară în camera mare și întunecată, în care se simțea mirosul medicamentelor. Avery îi ceru infirmierei să-i lase singuri. Lygia se duse să ingenuncheze lângă patul bătrânei doamne. Gestul ei evoca un omagiu, oferit inconștient și foarte firesc, care-o făcu pe doamna Chase să zâmbească.

— Bună ziua, copila mea. Văd că ești gata să ascuți cu răbdare o doamnă foarte bătrână și obosită.

— Da...

— Și ești surprinsă !

Mâna zbârcită, îngreunată de marele rubin, o prinse pe cea a tinerei ; ochii ca smoala, acum atât de obosiți, nu-și pierduseră totuși nimic din strălucire.

— Am trăit ani mulți, draga mea, și am păstrat multe secrete, dar o să-mi permit luxul să dezvălui cel puțin unul dintre ele.

— Mie ? șopti Lygia.

Doamna Chase clătină din cap și râse slab ; apoi se întoarse spre Avery, rămas la picioarele patului.

— Ești un băiat bun. Ai toate calitățile celor din familia Chase, dar dragostea este un călător ciudat, care urmează întotdeauna drumul cel mai drept. Și eu am comis o greșeală în tinerețea mea.

Am ales siguranța și am lăsat dragostea să dispară din viața mea ca o flacără trecătoare. Și când această mică lumină misterioasă s-a stins, tot restul n-a fost decât un foc de artificii. Așadar, chiar dacă găsești că ceea ce voi face nu este foarte înțelept, vrei totuși să mă ierți ?

– Bineînțeles, bunico.

– Lygia, reluă bătrâna doamnă, n-ai fost surprinsă că nu am avut nici o obiecție când a venit Robert vinerea trecută să-mi spună că vrea să-ți dea un rol în piesa-lui ?

– Puțin, recunosc Lygia. Dar el... mi-a spus în tren că v-a promis să vegheze asupra mea...

Doamna Chase clătină din cap și respirația ei deveni mai chinuită, Avery vru să se apropie, dar ea îl respinse cu un gest al mâinii.

– Ceea ce am de spus nu va dura mult, Avery. Dar trebuie s-o spun. Altfel n-aș avea odihnă... Da, mi-a făcut această promisiune și știu că și-o va ține. Vezi tu, copila mea, când l-am întrebat de ce voia să te ia cu el la Londra, mi-a răspuns că nu suporta ideea să te vadă plecând singură, să te aperi singură. Când un bărbat spune asta, nu poate fi în întregime rău și dur, nu-i așa ? Și când o spune el, cred că asta înseamnă că iubește. Avery este un bărbat admirabil, micuță Lygia, dar el are munca lui. Ea este marea lui dragoste, prima lui dragoste, dar tu ești unica dragoste a lui Robert al meu.

Genele lungi ale Lygiei coborâră încet, ca pentru a ascunde expresia ochilor ei în clipa aceea revelatoare. Un buștean se prăbusi în șemineu, într-o jerbă de scânteii.

– Ai simțit vreodată că ar putea ține la tine, Lygia ? murmură doamna Chase. Nu ai simțit ce

iubit tândru ar putea fi, dacă o fată ar merge în întâmpinarea lui, fără teamă, fără prejudecăți, fără nimic altceva în inimă decât dragostea ei pentru el ? Căci îl iubești, nu-i așa ?

— Da.

Răspunsul, abia în șoaptă, fu auzit totuși de Avery, iar mâinile lui se încheștară pe tăblia patului.

— Haide, du-te la el, reluă bătrâna doamnă. Spune-i-o ! Nu lăsați fericirea să vă scape pentru o chestiune de mândrie prostească. Du-te la el, spune-i-o ! Trebuie s-o faci, copila mea, pentru că el crede că nu are dreptul să-ți vorbească despre dragoste.

— A spus-o el ?

— Da.

Lygia se ridică, iar mintea și inima ei fugeau deja afară din cameră. Dragostea ei era eliberată de taină și zbura ca o pasăre spre locul unde știa că-l va găsi pe Robert.

— Vă mulțumesc că mi-ați spus, șopti ea. Vă mulțumesc amândurora.

Cobori într-o clipă în vestibul, luă o manta de ploaie la întâmplare din dulap și ieși alergând din conac.

Scorușul sclipea cu toate fructele lui roșii la lumina soarelui care cobora spre asfințit. Robert era acolo, fumând o țigară, cu privirea pierdută în depărtările landei și silueta lui înaltă părea să intru-peze toată solit-dinea peisajului și a crepusculului. Apropiindu-se, Lygia păși pe ierburile uscate, și foșnetul lor îl făcu să tresară. Se întoarse și o privi lung, ca și cum nu putea crede în realitatea prezenței ei acolo. Lygia zâmbi.

— Am venit să fac farmece sub sconuș, îi spuse ea.

— Bunica ? întrebă el repede. Îi este mai rău ?

— Nu, Robert. Tocmai am avut o discuție cu ea.

Se apropie de el și simți pe obraz căldura ușoară a fumului de la țigara lui.

— Cât de liniștit este totul, aici...

— Da.

El privi vântul jucându-se în părul tinerei și un mic nerv zvâcni la colțul gurii lui. Se îndepărtă ușor de ea.

— Robert, consideri necesar ca o fată să aibă mândrie ?

— Ce gen de mândrie ? Privind înfățișarea ei, sau lucrurile care se pot face ?

Ea clătină din cap și inima îi bătea atât de tare încât îi era teamă să n-o simtă că se rupe.

— Robert, dacă ți-aș spune că te iubesc din tot sufletul, din toată inima care în clipa asta mă sufocă, ai fi șocat că-mi arunc mândria în cele patru vânturi ?

El rămase impietrit, fără un zâmbet, cu privirea fixă.

— Robert...

— Proastă mică ! Nu știi ce vorbești. Cine știe ce ți-a spus bunica, și acum vii să-mi oferi puțină milă !

— Nu, te rog ! Nu vorbi așa ! Nu-mi face rău cu asemenea cuvinte ca „milă”... Nu pot suporta !

— Să-ți fac rău este tot ce pot să-ți fac. Întoarce-te la Chase. Întoarce-te la Avery. El face de o sută de ori mai mult ca mine, și tu știi asta. În tren îl visai, numele lui era pe buzele tale !

— Pentru că tocmai îl jignisem. Pentru că a fost întotdeauna atât de bun cu mine și a trebuit să-i spun „nu” când mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

— Ți-a cerut... Și l-ai refuzat? Când ți-a cerut să te căsătorești cu el?

— Vineri dimineața, după ce tocmai acceptasem să te însotesc la Londra.

— Și l-ai respins?

— Cum puteam accepta, de vreme ce pe tine te voiam?

— Pe mine? murmură el prinzându-i bărbia ca să-i ridice capul. Nebună mică! Îți voi distruge viața, la fel cum tata a distrus-o pe cea a mamei. Aș prefera să pun un ocean între noi decât să te fac să trăiești un infern. Da! Renunț la piesă și voi pleca la New York!

— Lăsându-mă singură pentru a fi măreș pe drumuri, cu un turneu mediocru, dormind în paturi sau saltele tari ca piatra? ripostă ea râzând și plângând în același timp.

— Nu va fi nevoie. Îți voi face rost de ceva interesant înainte de a pleca.

— Nu vreau! Pe tine te vreau! Tu aduci mângâierea și pacea sufletului. Mie nu-mi este teamă de spectrele tale. Le-ai permis să crească peste măsură. Nu, ești deloc fiul lui Stephen Chase, ci al Carmelitei. Nu ai privit niciodată dincolo de asemenea cu Adam Chase? Nu ai recunoscut-o niciodată pe mama ta în tine? În ochii tăi? În inima ta? În temperamentul tău artistic? Mie nu-mi este teamă de fiul Carmelitei, eu îl iubesc!

Soarele apusese și, în noaptea care se lăsa, erau ei înșiși ca două spectre, în picioare sub scoruș. Ciorile zburau spre cuiburile lor din parcul cona-

cului și vântul culca ierburile înalte. Țigara lui Robert dispăru ca un licurici peste umărul lui și cu un gest plin de ardoare și speranță, o strânse pe Lygia lângă inima lui.

— Lygia, șopti el, cu fața îngropată în părul ei, vreau să descopăr iertarea și umilința, vreau să te merit. Vreau să simți că bunica mea a avut dreptate când te-a trimis la mine.

— Nu m-ar fi trimis niciodată dacă ar fi crezut că-mi vei face rău. Te cunoaște mai bine decât mine și totuși, te iubesc atât de mult încât mă cuprinde amețeala.

El răsă și întrebă cu voce nesigură :

— De cât timp îți produc amețeală, mica mea vrăjitoare ?

— Din seara când ne-am întors cu bietul Banker, când păreai că suferi la fel ca el. M-am îndrăgostit nebunește de tine și n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

O strânse mai tare la pieptul lui și micul scoruș își clătină frunzișul ușor sub vântul răcoros al landei.

— Era scris, nu-i așa, Lygia ? murmură el. Nu ne-am fi putut uita niciodată, dacă aveam curajul să mă îndepărtez de tine. Chipul tău drag m-ar fi obsedat întotdeauna și aș fi murit în fiecare seară, de dorul brațelor tale și al ochilor tăi... pentru că, în realitate, nu sunt un solitar.

Privi cu admirație chipul Lygiei în lumina scăzută a inserării, apoi îi sărută lung buzele și părăsiră micul arbore, mână în mână.

— S F A R Ș I T —

HL

THE BEST

Un taior ieftin, dar pantofi de seară scumpi, cu — Tu ai
cataramă încrustată cu strasuri. O înfățișare treizeci și
extrem de inocentă, dar o totală pierdere a șase de ani!
memoriei, poate simulată... Aceasta este Lygia. Dacă mai trec
misterioasa tânără pe care doctorul Avery Chase a găsit-o într-o seară în pragul casei câțiva ani, vei fi
lui de la marginea landei.

Vărul lui, Robert, celebrul actor, este atât de obișnuit cu
mai puțin încrezător decât el. Cine are maniile tale de
dreptate? Cine va reuși să dezlege celibatar încât nu vei
misterul? Care dintre ei se va lăsa mai putea suporta o
prins de farmecul Lygiei, fiica femeie lângă tine.

ISBN 973-580-187-6

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

